

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [17th July 1962]

என்ன நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்பதை அறிய இந்த நேரத்தைக் கொடுத்துக்கொள்ளுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் விவரங்களை கூறுமாறு கேட்கக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, I would like to make the following statement with reference to the notice given by the hon. Member, Sri M. Kalyanasundaram.

The strength of the classes and sanction of additional strength for the Pre-University courses is decided by the University of Madras. In view of the increased demand for admission the University has sanctioned additional strength to existing colleges by permitting new units and increasing the strength of existing units and granted affiliation to 4 new Pre-University colleges, thereby increasing the strength of Pre-University classes by about 3,000 this year as against an additional strength of 2,386 sanctioned during 1961-62. A temporary increase of 80 in each of the 6 Government colleges having Pre-University class has also been permitted by the University.

Regarding the High Schools, Government have sanctioned more than 200 new High Schools this year in addition to opening lower forms and additional sections in existing High Schools. Twenty-six new High Schools have been sanctioned this year for South Arcot district. No difficulty in admission to schools is anticipated in view of the large number of new high schools sanctioned for the current year.

The Government have not received any complaints regarding compulsory payment of contribution to the building fund of High Schools and Colleges as a condition precedent to admission. If specific cases are brought to the notice of Government, suitable action will be taken.

IV.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1962-63—cont.

DEMAND XIII—EDUCATION.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 25,69,75,600 under Demand XIII—Education.”

MR. SPEAKER : Motion moved—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 25,69,75,600 under Demand XIII—Education.”

SRI KANCHI MANIMOZHIYAR : Sir, I move—

“That the allotment of Rs. 25,69,75,600 under Demand XIII—Education be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : Cut Motion moved—

“That the allotment of Rs. 25,69,75,600 under Demand XIII—Education be reduced by Rs. 100.”

17th July 1962]

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற கல்வி மாணியத்தின் மீது நான் கொடுத்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஒட்டிச் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியராக இருந்து, அதிலும் தென்னகத்திலேயே ஒரு தலை சிறந்த, எல்லோராலும் பாராட்டத் தக்க, போற்றிப் புகழ்ப்படுகின்ற ஒரு தொடக்கப் பள்ளியிலே ஆசிரியராக இருந்து, அதன் பிறகு காஞ்சி புரம் உயர்நிலைப் பள்ளியிலே தமிழாசிரியராக மாறி, பின்பு பத்திரிகை ஆசிரியராக இருக்கும் நான் இப்போது, இங்கே அந்த அனுபவத்தை யொட்டிப் பேச இருக்கிறேன். ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியராக இருந்த காரணத்தாலும், உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியராக இருந்த காரணத்தாலும் கல்வியைப்பற்றி பேச அனுபவம் இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கல்வித் துறையை எடுத்துக் கொண்டால், வெள்ளையனுடைய கல்வித் திட்டமானது அடிமைத் தன்மையை உண்டாக்க இருக்கிறது. ஆகவே, அந்தத் திட்டம் மாற்றப்படவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டு வந்த காலம் மாறி, இன்றைய தினம் புதிதாகத் தீட்டப்பட்டிருக்கும் திட்டத்திலே கல்வியின் தரமானது குறைந்திருக்கிறது என்று எல்லோராலும் சொல்லப்படும் நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. எந்தப் பக்கத்தில் போனாலும் இன்றைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுக் கல்வியின் தரமானது குறைந்திருக்கிறது என்று சொல்வதைக் கேட்கிறோம். உண்மையிலேயே இன்றையதினம் கல்வித் கூடங்கள் ஏராளமாக வளர்ந்திருக்கின்றன. நான் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் என்னுடைய பள்ளியிலே மாணவர்களைச் சேர்க்க வண்டியிலே போய், கிராமம் கிராமமாகச் சென்று பிள்ளைகளைச் சேர்க்க வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. இன்றைய தினம் பள்ளிக்கூடங்களில் கும்பல் கும்பலாக மாணவர்கள் நின்று கொண்டு இடம் கிடைக்கவில்லையே என்று திண்டாடும் காலமாகும். இவ்வளவு பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு படிக்க வேண்டிய ஆர்வம் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் தாராளமாக நுழைந்து இருக்கிறது. எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், தங்களுடைய குழந்தைகள் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாணவர்களுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் படிக்கவேண்டுமென்ற உள்ளம் இருக்கிறது.

பள்ளிகளை சர்க்கார் ஏராளமாக வளர்த்துக் கொண்டதான் போகிறார்கள். ஆரம்பப் பள்ளிகள் மட்டும் 27,000-க்கு மேல் இருக்கின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் 400-க்கு மேல் இருக்கின்றன. இன்னும் இந்த ஆண்டு புதிதாக பல இடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்லூரிகள் பல இருக்கின்றன. இப்படி பள்ளிகள் வளர்ந்துகொண்டே போகின்றன. இருந்தாலும் இன்னும் இடம் கிடைக்கவில்லை என்ற குறை இருக்கிறது. நான் வசிக்கும்படித்திருப்ப பக்கத்திலே ஒரு அரசினர் உயர்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு 2,500 மாணவர்கள் அதில் சேர்க்கப்பட்டார்கள். புதிதாக துவக்கப்படுகிற ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கும் சேர்த்து மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இருந்தாலும் பல மாணவர்கள் இடம் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே இன்னும் பல ஆரம்பப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இவைகளை துவக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு சேர்க்கப்படுகிற மாணவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அமையவில்லை. அப்பள்ளியில் ஏராளமான மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டு இடம் இல்லாத காரணத்தினால் சிறிய இடத்தில் மாணவர்களை மாடுகளை அடைத்து வைப்பது போல் அடைத்து வைக்க வேண்டிய நிலை இருப்பதை நான் நேரிலேயே காண்கிறேன். அங்குள்ள இடவசதியைப் பெருக்க இடம் வாங்கப்படுகிறது என்று கேள்விப்படுகிறேன். அதை விரைவில் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதிக மாணவர்களை சிறிய இடத்தில் வைத்து கல்வி போதிக்கப்படுகிற காரணத்தினால் ஆசிரியர்களால் மாணவர்களுக்கு சரியானபடி பயிற்சி தர முடியவில்லை. அதனால் மாணவர்களும் நன்கு பயிற்சி பெற முடியவில்லை. ஆகவே, இறுதியில் மாணவர்கள் குறைந்த அளவில் தேர்வு பெற்று வருவதால் அந்தப் பழி ஆசிரியர்களின்மேல் சுமத்தப்படுகிறது. இருக்கிற குறைபாடு காரணமாக ஆசிரியர்களால் கவனிக்க முடியவில்லையே தவிர ஆசிரியர்கள் பொறுப்பு

9-30
a.m.

[திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்] [17th July 1962]

எடுக்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆசிரியர்கள் நன்றாகத்தான் போதிக் கிறார்கள். ஆனால் இடம் இல்லாத காரணத்தினால், அவர்களால் நல்ல பயிற்சி வேண்டிய முறையில் தரப்பட முடியவில்லை. சென்ற ஆண்டு அந்தப் பள்ளியில் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-யில் மிக மிக குறைவாக தேர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது கண்டு வருத்தப்படுகிறேன். அதற்குக் காரணம் இடக்குறைவுதான். பொதுவாக எல்லாப் பள்ளிகளிலுமே மாணவர்கள் அதிகமாக சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கேற்றபடி இடம் வளர்க்கப்படவில்லை. இன்று பணக்காரர்கள் சலி நிவீயங்களுக்கு உதவ ஆசையோடுயிருக்கிறார்கள். அவர்களை அணுகி அவர்களிடமிருந்து பணம்பெற்று கல்விக் கூடங்களை வளர்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இன்று பொது மக்கள் பொருளாகவும், கட்டிடமாகவும் 6 கோடி 47 லட்சம் ரூபாய் வழங்கியிருப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதிகமாகப் பெருக்க முடியும் இந்தத் தொகையை. ஆக, தக்க முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு பணக்காரர்களை அணுகினால் நிச்சயமாக கல்விக்கூடங்களுக்கு இன்னும் அதிகப்படியான தொகையை நாம் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது வேறு வழியில் தரம் செய்ய வேண்டுமென்ற நிலை மாறி, பள்ளிகளுக்கு தானம் செய்வதுதான் சிறந்த தானம் என்ற எண்ணம் தோன்றியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களை அணுகுவதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எஜுகேஷன் கௌன்ஸிலில் இருக்குமானால், கல்வித்திட்டத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை எப்படி நிவர்த்தி செய்வது, அதை எப்படி அபிவிருத்தி அடையச் செய்வது என்றெல்லாம் ஆலோசனைகள் தெரிவிப்பதோடு ஆங்காங்குள்ள நல்ல உள்ளம் படைத் தலைவர்களை அணுகி அவர்களிடமிருந்து பொருள் திரட்டவும் வாய்ப்பு இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அந்தக் கௌன்ஸிலில் 1937-ல் என்ன காரணத்தினாலோ கலைக்கப்பட்டது, ஆச்சாரியார் காலத்தில். ஆகவே அந்தக் கௌன்ஸில்கள் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் கல்வித்துறையில் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்களை எடுத்துக் காட்டுவதோடு, அதனால் பணம் படைத்தவர்களை அணுகி சர்க்காருக்கு கல்விக்காக ஏராளமாக பணமும் கிடைக்கக்கூடும். வலிய வந்து கொடுக்கிற பணமே 6 கோடி 47 லட்சம் இருக்கிறது. ஆகவே நேரடியாக கேட்பால் நாம் இன்னும் அதிக அளவிற்கு பண உதவி பெற முடியும். ஆகவே, அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு இந்த எஜுகேஷன் கௌன்ஸிலை மீண்டும் புதுப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தக் கௌன்ஸில் இரண்டு கடமைகளை செய்யக் கூடும். கல்விக்காக தொடர்ந்து திட்டங்களைத் தீட்டித் தர முடியும். ஆங்காங்குள்ள நிலைமையை பரிசீலனை செய்து அதற்கேற்றபடி திட்டங்கள் தீட்டித் தரவும் இந்தக் கௌன்ஸில் பயன்படும். அதே நேரத்தில் ஆரம்பக் கல்வியாக இருந்தாலும் சரி, உயர்நிலைப் பள்ளியாக யிருந்தாலும் சரி எந்தெந்த இடங்களில் பள்ளிகள் தேவையாக இருக்கின்றனவோ, அங்கு கல்விக்கூடங்களுக்கு தேவையான பணத்தை திரட்டுவதற்கும் அந்தக் கௌன்ஸிலில் பயன்படும் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்று கல்விக்கூடங்களில் போதிக் கப்படுகிற கல்வியின் தரம் குறைந்து இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. சாதாரணமாக அரசினர் நடத்தும் பள்ளிகள், நகராட்சிமன்றங்கள் நடத்தும் பள்ளிகள் இவைகளைவிட, தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளில் தரம் உயர்ந்திருக்கிறது, அங்கு மட்டும் தரம் உயர்ந்திருக்க காரணம் என்ன? அதை நாம் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் கல்விக்கூடங்களில் தரம் உயர்ந்திருக்கிறதென்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம் அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் அடிக்கடி மாற்றப்படுவதில்லை. ஒரு வருடம் அல்லது இரண்டு வருடங்கள் அங்கேயிருக்கிற ஆசிரியர்கள் அங்கேயே நிலைத்திருக்கிறார்கள். இடையில் அவர்கள் மாற்றப்படுவதில்லை. மாணவர்களின் நிலையைப் புரிந்துகொண்டு அவர்கள் வேண்டியபடி தக்க கவனம் செலுத்த முடிகிறது. அதனால் மாணவர்களின் தரமும் உயர்கிறது. மற்ற பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் அடிக்கடி மாற்றப்படும் நிலை, இடையிலேயே மாற்றப்படுகிற நிலையை நாம் காண்கிறோம். அதனால் மாணவர்களின் கல்வித் தரம் குறைந்து போகிறது.

17th July 1962] [திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்]

கடைசியாக நான் ஆதாரக் கல்வியைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். ஆதாரக் கல்வி, ஆதாரக் கல்வி என்று சொல்லப்படுகிறது. இது 1947-ல் முதலாவதாக துவக்கப்பட்டது. 1947-க்குப் பின்னால் இதுவரையிலும் அந்தக் கல்வியின் திட்டம் என்னவென்று என்னால் சரியாக புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆதாரம் என்றால் என்ன? எதற்கு எது ஆதாரம் என்று புரியவில்லை. மாணவர்கள் அங்கு தொழில்கள் நடத்தி அதிலுள்ள வருமானத்தை வைத்து செலவை சரிக்கட்டவேண்டுமென்று மஹாத்மா காந்தியடிகள் அன்றைய தினம் போட்ட திட்டம் அது. இன்றைய தினம் அத்திட்டம் நடைமுறையில் இல்லை. அது நடக்கக்கூடிய காரியமும் அல்ல. சென்ற ஆண்டு டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் அவர்கள் மேல் சபையில் பேசும்போது, ஆதாரக் கல்வி என்றால் என்ன என்று புரிந்து கொள்ள நான் முயற்சித்தேன். ஆனால் என்னால் இதுவரை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள். அங்குள்ள மாணவர்களை, ஆசிரியர்களை, அவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கிற ஆசிரியர்களை கேட்டிருக்கிறேன், அதுபற்றி தெளிவாக விளக்கும் முறையில் அவர்கள் இல்லை. ஆகவே, ஆதாரக்கல்வி என்றால் என்ன என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். ஆதாரக் கல்வி என்றால் கல்விக்கு ஆதாரமா, கல்வி பயில்கிற மாணவர்களுக்கு ஆதாரமா, அல்லது பள்ளிக்கு ஆதாரமா, அல்லது ஆசிரியர்களுக்கு ஆதாரமா என்று என்னால் ஒன்றும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. (மணியடிக்கப்பட்டது.) இரண்டு நிமிடத்தில் முடித்து விடுகிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : நீங்கள் 10 நிமிடங்கள் பேசியாகிவிட்டது. இன்னமும் 30 அங்கத்தினர்கள் பேச வேண்டியிருக்கிறது. ஒரே விஷயத்தை விவரித்துக் கொண்டு போனால் என்ன செய்வது? சீக்கிரம் முடியுங்கள்.

திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : இந்த அளவோடு எனது வெட்டுப் பிரேரேபணையை பிரேரேபித்து எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI A. SUARES : Mr. Speaker, Sir, In supporting the Demand for Rs. 25,69,75,600 under Education, I wish to congratulate the Government on having provided as much as Rs. 25 crores for Education, out of the total expenditure under Revenue Account of Rs. 108 crores. The Government have rightly stressed the importance of Education, for without the spread of education, our people cannot take full advantage of the current advances in Science and Technology. Elementary schools have been increased from 16,000 at the beginning of the First Five-Year Plan period to 28,000 at present. Ninety-four per cent of the boys of the age-group 6-11 and 57 per cent of the girls have now been enrolled in schools. This shows a marked improvement during the past decade. With the expansion of elementary education, higher elementary education as well as secondary education have also increased. There are now 4,500 higher elementary schools and 1,800 high schools in this State. The two factors that have contributed to this phenomenal expansion are the mid-day meal scheme and the free education given to poor children right up to the S.S.L.C. Standard. The Government have gone one step further this year and increased the income-limit for eligibility for full fee concessions from Rs. 1,200 to Rs. 1,500 per annum, which means that a person drawing Rs. 125 or less can get free education for all children right up to the S.S.L.C. standard.

I am happy to state that the Budget for Anglo-Indian Education has been increased by Rs. 1,11,000 with effect from 1961-62. During the protection period of 10 years from 1950 to 1960, the ceiling was

[Srimathi A. Suares]

[17th July 1962]

fixed at about Rs. 9½ lakhs. Though schools had expanded and extra expenditure was incurred, this ceiling was not increased. But now Anglo-Indian schools form part of the general pattern of education in the State. On behalf of the Anglo-Indian community, I wish to thank the Government for all they have done in the cause of Anglo-Indian education during the past years.

One of the many progressive features in this year's budget is the provision for a Sainik School in this State. After the Lawrence School in Lovedale was taken over by the Central Government, this State had no institution which gave semi-military training. The new school proposed to be opened at Kodaikanal will serve a definite need in the South.

Greater stress will be laid on the study of English from this year onwards. English-medium sections will be opened in many high schools and every district headquarters will have one high school for girls and one high school for boys with the English medium. Parents will greatly appreciate this change, for many of them require English medium instruction for their children. It will be a boon particularly to those who intend pursuing higher education.

From the newspapers we find that there is a proposal to revise the pattern of secondary education shortly. To understand the need for this revision, we must go back to the events of 1955-56. In 1955 the Government of India appointed the Secondary Education Commission to make recommendations for the reorganisation of secondary school studies. Then the Government of Madras appointed a Committee to examine the recommendations of the Commission and to advise the Government on their implementation with reference to the conditions in the Madras State. This Committee consisted of four members. There were sharp differences of opinion between the two halves of the Committee, with the result that the Government had to reach independent conclusions. The Government prepared a White Paper on Education and this was placed before the Legislature in March 1956. Then a Legislature Committee consisting of Members of both the Houses was appointed to advise the Government on matters raised in the White Paper.

The Secondary Education Commission had recommended that the then existing 3-year High School course should be extended by one year, making the total course a 12-year pattern. This was strongly opposed by two members of the Madras Committee and so the Government put forward a new proposal. They agreed to make the Secondary course a 4-year pattern but reduced the elementary education from 8 years to 7 years, thus giving an 11-year pattern. This was agreed to. The classes were named Standards I to XI. The Eleventh Standard was to be the higher secondary class which would be equivalent to the Pre-University class and which would lead to the first-year Degree Course. This was the pattern contemplated in 1956 and according to that pattern, in 1962-63 the

17th July 1962]

[Srimathi A. Soares]

higher secondary class should have been attached to at least a large number of high schools. But now a change is necessary. The Government find it impossible to implement the scheme of attaching the higher secondary class to each of the 1,800 high schools in the State. There are many reasons for this. Finance is the most important. It would cost the Government a very large sum of money and it would take decades to implement this scheme and to make every high school a higher secondary school.

In the absence of Standard XI, every high school will have only 10 standards and at the end of Standard X, a Government examination is to be taken. The first examination was taken in March this year. With the experience gained during the past three or four years, several difficulties have come to light. It is a fact that the syllabuses of the old eleven standards have been compressed into a period of 10 years but this is not enough. A certain portion of subject-matter can be divided into a lesser number of divisions than before, but the children may not be able to grasp what is taught, if the mental age required for the assimilation of such facts, has not been reached. This is what has happened in the past three years. Lessons according to the syllabuses have been taught and teachers have tried to complete the syllabus but they had no time to see that the pupils have grasped what has been taught, with the result that the Tenth Standard pupils of 1961-62 were found inferior in quality as compared with the old Eleventh Standard pupils.

Another difficulty is the age-structure. According to the recognised scheme, the age prescribed for admission in Standard I is 5 plus. But in practice, as soon as the children complete five years of age, they are admitted into the school. At present there are children in Standard X who are only 13 years old or 14 years old or 14 plus. Seventy-four thousand pupils appeared for the S.S.L.C. Examination this year. Of these, about 24,000 pupils will proceed to colleges, which means that about 50,000 pupils will try to seek employment after passing the S.S.L.C. Examination. At the immature age of 14 years or 14 plus, no employer—whether Government or private—will give employment to such young children. If they want to do teacher's training, they should be at least 16 years old. If they are to be employed as trade apprentices or factory hands or clerks, they must be at least 17 or 18 years. Those who do not go in for higher education will have to stay at home for one or two years which will not be beneficial to them. Secondary Education prepares 50,000 boys and girls to take their place in life, to help in the development of the various industries and to fill the thousands of clerical posts in the numerous offices.

Cutting off one year in the duration of the course might save one year's tuition fees but the loss in general education is irreparable. I suggest that since the XI Standard, viz., the higher secondary class cannot be attached to the high schools, the old pattern might be revived, viz., of having the eleven year school course, with necessary modifications. With the encouragement now given to the study of English, the standard of English will be

[Srimathi A. Suares]

[17th July 1962]

higher in a few years. Then the Pre-University course can be of one years duration since the pupils would have a higher standard of English by that time. Then there may not be the need for the junior colleges that is now talked of in the proposed new pattern of education.

Thank you.

* திரு. அ. ராமச்சந்திர ராயர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த 1962-63-ம் ஆண்டுக்கு கல்வி மான்யமாகிய ரூ. 25,69,75,600-ஐ மனப் பூர்வமாக ஆதரித்து எனது கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நமது அரசாங்கம் 14 ஆண்டுகளாக அரசியலில் பணியாற்றிவரும் சமயத்தில் கல்வி நாட்டில் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்பதற்காக அநேக விதமான பணிகளை ஆற்றி வருகிறது. அதற்கு அத்தாட்சியாக இந்த ஆண்டு 25 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது கண்கூடாக தெரிந்த விஷயம். இந்த நாடு முன்னேற்றம் அடைந்து இங்குள்ள மக்கள் யாவரும் கல்வி அறிவு பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் நமது அரசாங்கம் இவ்வளவு ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் சென்ற வருஷத்தை விட இந்த வருஷம் சுமார் 450 லட்சம் ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதாகும். அதிலும் இன்று அடிப்படைக் கல்விக்காக சுமார் 549 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. நம் நாட்டிலுள்ள சிறுவர்-சிறுமியர் எல்லோரும் நன்கு கல்வி பயில வேண்டுமென்பதற்காக இங்கு கட்டாய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்த நாட்டிலுள்ள அறிவினமையைப் போக்கி, சென்ற தேர்தலில் இருந்ததுபோல ஒரு சின்னத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு பதில், எல்லோரும் கல்வி அறிவு பெற்றுவிட்டால் சின்னமே தேவையில்லை, ஒரு குறிப்பிட்ட பெயரைக் கொண்டு ஓட்டளிக்க எதுவாகும் என்ற நிலையில் இந்தத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது 6 வயது முதல் 11 வயது வரையில் உள்ளவர்கள் கட்டாயமாகப் படிக்கவேண்டும் என்று கட்டாயக் கல்வி கொண்டுவரப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. அது மாத்திரமல்லாமல் உயர் நிலைப் பள்ளிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒரு மாணவனுடைய பெற்றோரின் வருமானம் 1,500 ரூபாய்க்குக் குறைவாக இருந்தால் அந்த மாணவனுக்கு உதவித் தொகை கொடுக்கப்படும் என்று அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேகமாக எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படிக்கும் மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் இலவசமாகப் படிப்பு அளிக்க வேண்டியது அரசியலாரின் முதற் கடமை என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மாத்திரமல்லாமல் இன்று மதிய உணவுத் திட்டம் நமது நாட்டில் பெரும்பாலும் நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது. ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், நகரத்திலும் வசூல் செய்து ஒரு பகுதி கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். எவ்வளவு காலம் இவ்விதம் வசூல் செய்து கொடுக்க முடியும்? ஆகையால் இதில் ஒரு குறைபாடு ஏற்படும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் எவ்வளவு தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன, ஒவ்வொரு நகரத்திலும் எவ்வளவு புறம்போக்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன என்று பார்த்து, அவைகளைக் கண்காணித்து, கணக்கிட்டு, சர்வே செய்து, அதில் வரக் கூடிய வருவாயைக் கல்விச்சாலைகளுக்கு ஒதுக்கினால் நன்கு பயன்படும் என்பது எனது கருத்து என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கு அமெரிக்காவிலிருந்து பால் பவுடர், அரிசி முதலியன “கேர் ஆர்கனைஸேஷன்” மூலமாகக் கிடைத்து வருவது வரவேற்கத்தக்கதுதான்.

அடுத்தபடியாக, உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்காக கடந்த சில ஆண்டுகளாக வகுத்து வரும் திட்டத்தைப் பார்த்தால் மாணவர்களுக்கு கல்வி பயிலும் போது, அதிக சிரமத்தை ஏற்படுத்தி அவர்கள் திறமையற்றவர்களாக விளங்குகிறார்கள். ஏற்கெனவே இருந்த கல்வித் திட்டத்தில் 4-வது வகுப்

17th July 1962] [திரு. அ. ராமச்சந்திர ராயர்]

பில் ஆங்கிலத்தை போதிக்க ஆரம்பித்து, 5-வது படிவம் தொடங்கினால் ஆய்வுகள் திட்டத்தை ஏற்படுத்தி எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படிக்க ஏதுவாக இருந்தது. இன்றைக்கு பி.யூ.ஸி.-க்குப் போகும்போது, அடிப்படைக் கல்வி சரியாக இல்லாத காரணத்தினால்—எல்லாம் தமிழில் இருக்கிற காரணத்தினால்—அங்கே திடீரென்று எல்லாவற்றையும் ஆங்கிலத்தில் போதிப்பதால் மாணவர்கள் திணறலும் கஷ்டமும் அடைகிறார்கள் என்பது தெரிந்த விஷயம். ஆகவே, இப்போது உள்ள கல்வித் திட்டத்தை மாற்றி பழைய கல்வித் திட்டம் போலவே வகுத்தால் நலமாக இருக்கும். அதுவும் சர்வகலாசாலையில் அப்போது இருந்த மாதிரி இண்டர்மீடியட் இரண்டு வருஷம் என்று வைத்து, பீ.ஏ. வகுப்பில் இரண்டு வருஷம் என்று வைத்து சரியாக நடத்தி வந்தால் மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக விளங்குவார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் நல்ல தேர்ச்சி அடைவார்கள். ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி அடைந்தால் தமிழ் புறக்கணிக்கப் பட்டுவிடும் என்று நினைக்கவேண்டாம். தமிழில் 'ஸி' க்ரேட் மாதிரி வைத்து அதற்குத் தேவையான திட்டங்களை வகுத்தால் மாணவர்கள் தமிழிலும் கவனம் செலுத்தி தேர்ச்சி பெற்று அதுவும் முன்னேறும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு எடுத்து உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. சா. ராமசாமி : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த கல்வி மான்யத்தின் மீது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிகளில் 400 மாணவர்களுக்குமேல் இருந்தால் அங்கு ஒரு தனி விளையாட்டு ஆசிரியரும், தமிழ் ஆசிரியர் ஒருவரும், பட்டம் பெற்று பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர் ஒருவரும் நியமிக்கலாம் என்ற நிலைமை இருந்து வருகிறது. அப்படி இருப்பதன் காரணமாக 400-க்குக் குறைவாக மாணவர்கள் இருக்கிற உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிகளில் அவர்களையும் கல்வி வளர்ச்சி பாதிக்கப்படுகிறது. 400-க்குக் குறைவாக இருக்கிற பள்ளிகளின் நிலைமையையும், 400-க்கு மேல் இருக்கிற பள்ளிகளின் நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருக்கும் இடத்தில் பட்டம் பெற்று பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களை நியமித்தால் நலமாக இருக்கும். அதே போன்று விளையாட்டு ஆசிரியரை நியமிக்கும் முறையிலும் உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிகளிலெல்லாம் விளையாட்டு ஆசிரியரை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். தமிழ் நல்ல முறையில் வளர்ச்சி அடைவதற்காக 400-க்குக் குறைந்தாலும் அத்தகைய பள்ளிகளிலும் ஒரு தமிழ் ஆசிரியரை நியமிக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

புதிய 6-வது வகுப்பு, மற்றும் அதற்கு மேல் உள்ள வகுப்புகளில் நான்கு பிரிவுகள் இருந்தால் ஒரு தமிழ் ஆசிரியர் போடவேண்டும் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமையை மாற்றி அவ்வளவு பிரிவுகள் இல்லாவிட்டாலும் தமிழ் ஆசிரியரை நியமிக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஆதாரப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில் இங்கே பயிலுகிற மாணவர்களுக்கு நல்ல தேர்வு முறை இல்லாததன் காரணமாக அங்கு 8-வது வகுப்பை முடித்து உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வந்தால், தகுதியான பாட முறை இல்லாத காரணத்தினால் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. குறிப்பாக உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் எந்தெந்தாலும் பள்ளியில் 8-வது வகுப்பில் படித்துவிட்டு பக்கத்தில் உள்ள உயர் நிலைப் பள்ளியில் சேரும்போது மாணவர்கள் முதல் படிவத்தில் சேரும் நிலைக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். கல்வித் தரம் அந்த அளவுக்கு இருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வித் திட்டம் மூலமாக மாணவர்களின் நிலை மோசமாகப் போகிறதே தவிர, உயர் வழியில்லை. ஆதாரப் பள்ளிகளில் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு ஆதாரப் பயிற்சி என்றால் என்ன என்ற பிரச்சனை தெளிவாகத் தெரியவில்லை. எம்முறையைக் கையாண்டால் இத்திட்டம் நன்முறையில் நடத்த முடியும் என்று கேட்டால் உபகரணங்கள் வாங்க ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ரூ. 300, 400 தேவைப்படுகிறது என்று சொல்லு

10-00
a.m.

[திரு. சா. ராமசாமி]

[17th July 1962]

கிறார்கள். இப்படித் தேவைப்படுகின்ற எந்தப் பிரச்சனைகளையும் இந்த அரசாங்கம் உடனடியாகச் செய்து தருவதில்லை. அதோடு மட்டுமல்ல. இன்றைய ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே ஆசிரியர்களை அடிக்கடி மாற்றுகின்ற காரணத்தினால் பிள்ளைகளின் தரம் குறைக்கப்படுகின்றது. அதோடு மட்டுமல்ல. ஆசிரியர்களை மாற்றுவதன் காரணமாக ஆசிரியர்களின் குடும்பங்களின் படிப்பும் கெட்டு விடுகின்றது. இப்படி இடையிலே 2, 3 தடவை மாற்றுவதன் காரணமாக அவரவர்களுடைய குழந்தைகளின் படிப்பு கெடுகின்ற நிலைமை இந்த மாற்றுதலின் காரணமாக நிச்சயமாக ஏற்படுகிறது. பள்ளிகளும் பாதிக்கப்படுகின்றது. இந்த நிலைமையைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றங்களிலே இருக்கின்ற கல்விக் குழுவின் முடிவுக்கு விடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கல்விக் குழுவினரின் முடிவைக் கொண்டு, ஆசிரியர்களை மாற்றுவது என்கிற நிலைமையை வைத்துக் கொண்டால் கூட மிகவும் நலமாக இருக்கும். அல்லது பஞ்சாயத்து யூனியனில் இருக்கின்ற மன்றத் தலைவரிடம் ஒப்புவிப்பதாக இருந்தால்கூட நலமாக இருக்கும். இப்போது பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்ற ஆணையரின் பொறுப்பில் இருப்பதால், அவருடைய சவுகரியத்திற்கு தகுந்தாற் போல் ஆசிரியர்களை மாற்றுகின்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலைமையைக் குறிப்பாக மாற்றியாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். திருமானூர் யூனியனில் கடந்த 2, 3 மாதங்களுக்குள் 60, 70 ஆசிரியர்களை மாற்றியிருக்கிறார்கள். நான் தலைவராக உள்ள பஞ்சாயத்தாகிய வருகபாளையம் பஞ்சாயத்திலேகூட அங்குள்ள நிலைமை ஆசிரியர் எவ்வித காரணமுமின்றி மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஆசிரியர் அங்கிருந்த காரணத்தினாலே அங்கு மிக நல்ல முறையிலே மதிய உணவுத் திட்டமும், இன்னும் பிற வசதிகளும் செய்து தரப்பட்டன. இப்போது வேறு எங்கிருந்தோ ஒரு ஆசிரியர் மாற்றப்பட்டு, அந்த நிலைமை பாழாக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதோடு மட்டுமல்ல. அந்தந்த ஊரிலே உள்ள ஆசிரியர்கள் அந்தந்த ஊரிலேயே இருந்தால் மதிய உணவுத் திட்ட வேலைகளை நல்லமுறையிலே கவனித்துக் கொள்ள வசதியாக இருக்கும். இப்படி அவர்கள் அடிக்கடி மாற்றப்படுவதன் காரணமாக, அவர்கள் எந்த ஊரிலும் நிரந்தரமாக தங்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுவதால், இந்த மதிய உணவுத் திட்டம் பாதிக்கப்படுகின்றது. எனவே, ஆசிரியர்கள் பிரச்சனையிலே அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் ஆசிரியர்களின் நிலைமையைச் சற்று மாறுபடுத்தி தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் ஆசிரியர்களிலே முதந்த தகுதி, இரண்டாம் தகுதி என்று இருப்பதை மாற்றி, பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கின்றதைப்போல் ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தி, பயிற்சி பெற்றவர்கள், பயிற்சி பெறாதவர்கள் என்ற நிலைமைக்கு மாற்றியாக வேண்டும். அதேபோல் மாணவர்களுடைய சேர்க்கை 35 ஆக இருக்கும் நிலைமையை மாறுபடுத்தி, 30 என்கின்ற நிலைமைக்கு ஆக்கித்தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாவட்டக் கழகங்களிலிருந்து பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு இன்னும் பழைய சம்பளப் பாக்கியை கொடுக்கப்படாத நிலைமையும் இருக்கிறது. அதையும் உடனடியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு, வருடாந்திர ஊதிய உயர்வு பல ஆசிரியர்களுக்கு சரியான நேரத்திலே கொடுக்கப்படுவதில்லை; அதையும் உடனடியாக கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்விச் சீரமைப்பின் காரணமாகப் பல இடங்களிலே கல்விச் சீரமைப்பு மகாநாடு கூட்டுகின்றபோது, ஒவ்வொரு கிராமங்களிலிருந்தும், ஒவ்வொரு ஊரிலிருந்தும் நிறைய படங்களையும், இதர பொருள்களையும் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அப்படி சீரமைப்பு மகாநாடு நடத்துகின்றபோது, அதிலே சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் படத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டு, அப்போது பின்னால் அந்தப் படத்தை மட்டும் திருப்பிக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தப் படத்தோடு, இன்னும் சில சாமான்களையும் சேர்த்துக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி அந்த நேரத்தில் பசப்பு வார்த்தைகள் பேசி வாங்கிக்கொண்டு, இந்த நேரத்

17th July 1962]

[திரு. சா. ராமசாமி]

தில் அந்தப் படத்தை மட்டும் தேவையில்லை என்று கூற முற்படுகிறார்கள். அரியலூர் பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றத்திலே இருக்கக் கூடிய கமிஷனர் அவர்கள் குறிப்பாக சண்டக்குடி என்னும் கிராமத்திலே இப்படிப் படத்தை மாட்டக்கூடாது என்று அங்குள்ள ஆசிரியரைக் கண்டித்து, அந்த ஆசிரியர் அது கிராம மக்களால் கொடுக்கப்பட்டதால் தான் அகற்ற முடியாது என்று கூற, எப்படியும் அகற்றியாக வேண்டுமென்று கமிஷனர் அவர்கள் அந்த ஆசிரியரை எவ்வளவோ மிரட்டி இருக்கிறார். கடைசியில், கமிஷனரே தானே அந்தப் படத்தை அகற்றி எடுத்துக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். பிறகு ஒரு அறிக்கையில் இதுபோன்ற படங்களை வைக்கக் கூடாது என்று சொல்லி, ஆசிரியர்களை கொண்டுவந்து கொடுக்குமாறு உத்திரவு இட்டிருக்கிறார். அப்படி அங்கிருக்கின்ற படங்களை யெல்லாம் எடுக்கின்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், அந்த கிராமங்களிலே ஒரு பெரும் புரட்சி ஏற்படும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பெறுகின்ற நேரத்திலே அங்குள்ள மக்களுக்கு இது பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதோடு, கல்விச் சீரமைப்பு மகாநாடு நடத்துகின்ற சமயத்திலே பெற்ற படங்களையெல்லாம் திரும்பப் பெறுகின்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், அதோடு அவர்கள் அப்போது கொடுத்த பொருள்களையும் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சனைகளும் உடனே உண்டாகும். ஆகவே, இந்தப் பிரச்சனையிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இலக்கிய மன்றங்கள் இதுவரையிலும் சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. ஆகவே, அவைகளும் சரியான முறையிலே நடப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, எனக்கு இப்போது இங்கு பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஏ. எஸ். தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே,

“ எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு ”

என்கிற வள்ளுவர் கூற்றிற்கு இணங்க, அந்த நன்றியை உணர்த்த இங்கு தலைப்பட்டு நான் இந்த கல்வி மானிய கோரிக்கையை வரவேற்கின்றேன். காரணம் என்னவென்றால், இந்த ஆண்டிலே பொதுவாக செலவிடக்கூடிய தொகையில் கிட்டத்தட்ட கால் பங்கு அளவுக்கு கல்விக்காக செலவிடப் போகிறோம் என்று ஒதுக்கி இருப்பதாகும். அதிலேயும் செகண்டரி கல்விக்கு 5 கோடியும், ஆரம்பக் கல்விக்காக சுமார் 13 கோடியும் செலவிடப் போகிறோம். பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் சார்பாக செலவிடப் போகும் தொகை சுமார் 10 கோடி. மதிய உணவுக்காக நாம் செலவழிக்கப் போகிற தொகை 1 கோடியே 35 லட்சம் ரூபாய். இதை நாம் நன்கு கவனித்துப் பார்ப்போமானால், கிராமங்களுக்காக கிராமங்களிலே கல்வி வளர்ச்சிக்கு செலவிடப்போகும் தொகையானது 10 கோடி. இதிலும் அதிகமாக கிராமங்களிலேதான் ஏற்படுவதாக இருக்கிறது. சுமார் 12 கோடி அளவுக்கு கிராமங்களிலே கல்வி வளர்ச்சிக்காக நாம் செலவிட இருக்கிறோம். இந்த வகையை நாம் ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால் சாதாரணமாக சேரன் செங்குட்டுவன் அரசாட்சியிலோ, கரிகால் பெருவளவன் அரசாட்சியிலோ முதல், இடை, கடைச் சங்க காலத்திலேகூட இந்தவிதமான பரவலான முறையிலே கல்வி அமைத்திருக்கக் கூடிய ஒரு நிலைமையை ஒரு அரசு ஏற்படுத்தியதையே நான் கண்டதில்லை. ஆகவேதான் இந்த அரசாங்கமானது பல்லாழி காலம் வாழ வேண்டுமென்று, பல்லாண்டு நீடித்து இருக்க வேண்டுமென்று நன்றி உணர்ச்சியோடு கூறுகிறேன். இது பொய் அல்ல; கற்பனை அல்ல; மனதிலே உள்ள பத்தியால் வெளிப்படுகின்ற நன்றி உணர்ச்சியாகும். அந்த ஒரு முறையிலேதான் நான் இந்த கல்வி மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்கிறேன்.

[திரு. ஏ. எஸ் தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர்][17th July 1962]

அடுத்ததாக, கல்வியின் நோக்கம் என்ன என்பது பற்றி பழங்காலத்தில் நமது புலவர்கள் எத்தனையோ வகையிலே வருணித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். நீதி நெறி விளக்கத்திலே,

“அறம் பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டும் உறுங்கவல் ஒன்று
உற்றுழியும் கைகொடுக்கும் கல்வியின் ஊங்கிலைச்
சிறுயிர்க் குற்ற துணை.”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதாவது, மனித வாழ்வுக்கு அத்தியாவசியமான பலவிதமான முன்னேற்றங்களுக்கான அமைப்புக்களும் இந்தக் கல்வி ஒன்றினால் ஒருங்குசேர அமைந்திருக்கிறது என்பதுதான் இதனுடைய பொருள். அந்த ஒரு வகையிலே பார்ப்போமானால், இந்தக் கல்விக்காக நம் அரசாங்கம் செய்துவருகின்ற தொண்டுகளை முன்னேற்றகரமான வழிவகைகளை நாம் வாழ்வேற்க வேண்டும் என்பதிலே யாருக்குமே சந்தேகம் இருக்க முடியாது; கருத்து மாறுபாடும் இருக்க முடியாது.

முக்கியமாக, பெண் கல்வியைப்பற்றி கம்ப ராமாயணத்திலே கம்பர் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். என்னவெனில்,

“பெருந்த டங்கண் பிறைநுத் லார்க்கெல்லாம்
பொருந்து கல்வியும் செல்வமும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதாவது, அந்தக் காலத்திலே பெண்களிடத்திலே எல்லாம் கல்வியும், செல்வமும் பொருந்தி, இணைந்து இருந்தது என்கின்றார். சாதாரணமாக, செல்வம் இருந்தால் கல்வி இருக்காது; கல்வி இருந்தால் செல்வம் இருக்காது. ஆனாலும்கூட, அப்போது பெண்களிடத்திலே கல்வியும், செல்வமும் பொருந்தி இருந்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தா றேம்பல் தலை”

என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கக்கூடிய இலக்கிய பெண்கள்தான் அப்போது அமைந்திருந்தார்கள் என்பதுதான் கம்பனுடைய கூற்று; குறிக்கோள். அந்த வகையிலே நாம் பார்க்கும்போது, கல்விக்காக முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இப்போது மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறதே அதிலேயும் இந்த அரசாங்கமானது கல்வி வளர்ச்சியிலே சீரும் சிறப்பும் பெற்று, நல்ல முறையிலே வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்பதை நான் நன்றி உணர்வோடு கூறுவேன்.

அடுத்தபடியாக, நான் சொல்லிக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், நடைமுறையிலே கல்வியைப்பற்றி நாம் யோசிப்போமானால், என்னுடைய கருத்து ஆங்கிலம் நிச்சயமாக கட்டாய பாடமாக வைக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான். கூட தமிழும் இருக்க வேண்டும். ஆங்கிலமும், தமிழும் கட்டாய பாடமாக இருக்கவேண்டும். இரண்டிலும் 40 சதவிகிதம் மார்க்குகள் வாங்கித்தான் ஆகவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பால் என்ற முறையில் இருக்க வேண்டும். மூன்றாவதாக இந்தியை வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்தியை இஷ்பாடமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அதிலே, மார்க்குகள் பார்த்து தேர்ச்சி என்பது கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டும் கட்டாய பாடமாக இருக்கவேண்டும். மூன்றாவது இந்தியாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்தியிலே அவ்வளவு தூரம் மார்க் பார்க்க வேண்டியதில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

தமிழில் முதல் வகுப்பிலேயே எழுத்து தொடங்குவது போல, ஆங்கிலத்தில் இரண்டாவது வகுப்பிலேயே எழுத்து கற்றுக்கொடுப்பது தொடங்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தை ரொம்ப தரத்தோடு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்.

17th July 1962][திரு. ஏ. எஸ். தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர்]

குறிப்பாக பூகோளம், சரித்திரம், ஸயன்ஸ், சிலிக்ஸ் முதலான பாடங்கள் தமிழிலேயே வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அதையெல்லாம் தனித்தனியாகப் பிரித்து வைக்கவேண்டும். 'சோஷல் ஸ்டடீஸ்' என்று சொல்லி எல்லாவற்றையும் கோர்த்து வைப்பது, அப்படி ஒன்றும் நல்ல அமைப்பிலே அமையவில்லை. பூகோளம் தனியாக இருக்கவேண்டும், சரித்திரம் தனியாக இருக்க வேண்டும், ஸயன்ஸ் தனியாக இருக்க வேண்டும், சிலிக்ஸ் தனியாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு மேல் 8-வது படிவத்தில், நான்காவது பாரம் என்ற நிலைமையில் மாணவர்களுக்கு இஷ்ட பாடங்களாக அடிஷனல் ஸப்ஜெக்ட்ஸ் இரண்டு இருக்க வேண்டும். அந்த இரண்டு இஷ்ட பாடங்களையும் ஆங்கிலத்தில் கற்றுக்கொடுக்கலாம். அவைகளை ஆங்கிலத்தில் கற்றுக்கொடுத்தால்தான், காலேஜுக்குப் போகும்பொழுது சிரமம் இருக்காது. தொடர்ந்து மேலும் ஆங்கிலத்தில் கற்கையில், மாணவர்களுக்கு இதிலே இருக்கிற திறமை திறம்பட உருவாக்கப்படக் கூடிய ஒரு நிலைமை கண்டிப்பாக வரும். இங்கே தமிழிலேயும் அங்கே ஆங்கிலத்திலேயும் இருந்தால் அது ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கும். ஸயன்ஸ் சொற்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டிலே, ஆங்கிலச் சொற்களை அப்படியே கையாளலாம். அவைகளை தமிழிலே மொழி பெயர்க்க வேண்டுமென்றால். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

* திரு. அ. அப்பாவு தேவர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வித் துறை மானிய விஷயமாக அதை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல நினைக்கிறேன். கல்வித் துறையில் நம் ராஜ்யம் வெகுவாக முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது என்று சொல்லுகிறேன். இந்த ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் பக்கியுள்ள ராஜ்யங்கள் குறைவான அளவுக்குத்தான் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். மூன்று வயது உள்ள குழந்தைகளுக்கு முன் பயிற்சி என்ற திட்டத்தை நம் அரசாங்கம் கொண்டு வருவது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அடுத்து, நம் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அபிப்பிராயப்படி, 10-வது வகுப்பு வரையில் கல்வியும், மதிய உணவும் இனாமாக அளிக்கும் திட்டம் மகத்தான் சாதனையாகும்.

பெண்கள் கல்வி வசதிகள் ஏராளமாகப் பெருகி உள்ளன. ஆனால் அந்தப் பள்ளிகளில் பெண்களுக்கு பிற்காலத்தில் குடும்பத்தை நிர்வகித்து நடத்தவும், குழந்தைகளை நன்றாகப் பேணி பராமரித்து வளர்க்கவும் தேவையான பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, இப்பொழுது சில வசதியுள்ள தேவஸ்தானங்கள் கல்வித் துறையில் பல புதிய பள்ளிகளை நடத்திவருகின்றன. அதேபோல், இன்னும் பக்கியுள்ள தேவஸ்தானங்களும், மடங்களும் நடத்த வேண்டும் என்று அரசாங்கம் உத்தரவிடுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அத்துடன் தனியார் துறையிலும் பள்ளிகளை எடுத்து நடத்த முன்வந்தால், அவர்களுக்கு அரசாங்கம் அனுமதி அளிக்க வேண்டுமாகக் கோருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தஞ்சை ஜில்லாவில், பாபநாசம் தாலுகாவில், சில இடங்களில் ஆரம்பப்பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு இடவசதிகள் இல்லை. அதனால் சில பள்ளிகளை நன்றாக நடத்தமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது. அவைகளையும் அரசாங்கம் கவனித்து, உடனடியாக வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தஞ்சை ஜில்லாவில் பெண்களுக்கு என்று கல்லூரி ஒன்று அவசியம் தேவை. அதை தஞ்சையிலோ அல்லது கும்பகோணத்திலோ வைக்குமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சமீபத்திலே தஞ்சை ஜில்லாவில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்த தமது கல்வி அமைச்சரகூட இதைப்பற்றி சொல்லியிருப்பதாக நான் பத்திரிகைகளிலிருந்து அறிந்தேன்.

அடுத்தபடியாக, பள்ளிகளுக்கு சில கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கும், விளையாட்டு இடத்திற்கும் நிலங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன. அவைகளை, வேண்டும் என்றால், உடனடியாக அக்விஸிஷன் செய்து கொடுக்குமாறு

[திரு. அ. அப்பாவு தேவர்] [17th July 1962]

உத்தரவிடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இந்த வாய்ப்பு அளித்ததற்கு கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. அ. ராகவ ரெட்டி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மாண்புமிகுப் பற்றி பேசும்பொழுது, முக்கியமாக கிராமங்களில் நடைபெறும் ஆரம்ப பாடசாலைகளைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாகாணத்திற்கு வரும் வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கு கல்விக்காக இன்று நாம் செலவழிக்கிறோம். அதிலே 55 சதவிகிதம் ஆரம்பக் கல்விக்காக செலவு செய்துகொண்டு வருகிறோம். அநேகமாக அதிலே பெரும்பகுதி கிராமங்களிலே இருக்கும் பள்ளிகளுக்கு செலவுசெய்ய செய்து, நம்முடைய அரசாங்கமும், தலைவர்களும் அத்தனை பேர்களும் எல்லோருக்கும் கல்வி சிரமமில்லாமல் கிடைக்குமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தும், நடைமுறையில் பார்க்கும்பொழுது, கிராமங்களில் நடத்துபடும் பாடசாலைகளில் சரியான மேற்பார்வை இல்லாததினால், ஐந்தாவது வகுப்பிலே படிக்கும் குழந்தைகளை ஏங்கேயாவது வேறு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் கொண்டுபோய் சேர்க்க வேண்டுமென்றால், இன்னொரு பரீட்சை வைத்துத்தான் அந்த மாணவர்களை சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே, கிராமங்களில் இருக்கும் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் இப்பொழுது இருக்கும் முறையை மாற்றி, இன்னும் நல்லபடியாக நல்ல “ஸ்டாண்டர்டு” அந்த மாணவர்களுக்கு கிடைக்குமாறு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதுவும் இல்லாமல், ஓராசிரியர் பள்ளிகள் அநேகமாக இருக்கின்றன. ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்பு வரையிலும் ஒரே ஆசிரியர் ஏககாலத்தில் எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொடுக்கவே முடியாது என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் குறைந்தது இரண்டு ஆசிரியர்களாவது நியமிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பிறகு, உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக நம்முடைய மாகாணத்தில் இருக்கும் 1,600 பள்ளிகளில் அநேகமாக ஜில்லா போர்டு மாணேஜ்மெண்டின்கீழ் இருக்கும் பள்ளிகள்தான் அதிகம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவைகளுக்கும் போதுமான மேற்பார்வை இல்லாத காரணத்தினால், முக்கியமாக எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலே இந்த வருஷம் 100-க்கு 30 மாணவர்கள்தான் பாஸ் செய்தார்கள். தாமஸ் என்ற இடத்திலுள்ள ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஒருவர்கூட பாஸ் செய்யவில்லை என்றும் நான் கேள்விப்பட்டேன். தாய் தந்தையர்கள் இந்த கஷ்டகாலத்திலே ஏராளமாக பணத்தை செலவு செய்து, அவர்களுடைய குழந்தைகளை உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே படிக்க வைத்தால், 100-க்கு 30 பேர்கள் பாஸ் செய்து, பாக்கி 70 பேர்கள் ..பெயில் ஆகி விட்டால், அவர்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டமாக இருக்கும் என்பதை நாம் யோசனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால், ஜில்லா போர்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகளை, இந்த வருஷம் முடியாவிட்டாலும், வருகிற வருஷமாவது ஏதாவது தகுந்த ஏற்பாடு செய்து, தனியார் நடத்தும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 100-க்கு குறைந்தது சராசரி 75 பேர்கள் பாஸ் செய்யும் நிலைமை இருப்பதுபோல, அதே நிலைமை இருக்குமாறு செய்ய வேண்டும். வேண்டிய பணத்தை செலவு செய்து, ஏன் இப்படி நிலைமை இருக்கவேண்டுமென்பதை நான் சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

முக்கியமாக, புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே வயதுவந்த பெண் மாணவிகள் தரையிலே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்திலே நான் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியைப் பார்த்தேன். நான் காவது, ஐந்தாவது பாரங்களில் படிக்கும் பெண் குழந்தைகள்கூட தரையிலே உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்தார்கள். அதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டபொழுது, கிராமவாசிகள் வாக்குறுதி கொடுத்த தொகையைக் கொடுக்காததால் காரணமென்று தலைமை ஆசிரியர் தெரிவித்தார்.

17th July 1962]

[திரு. அ. ராகவ ரெட்டி]

கொடுக்கவேண்டிய ரூபாய் 4,000-த்தை கொடுக்காத காரணத்தினால் சம்பளம் கொடுக்கும் குழந்தைகள் கூட தரையில் உட்கார்ந்து படிப்பது அவ்வளவு நியாயம் இல்லை. மேலும், உதவித் தொகை கொடுத்தாலும் கொடுக்காவிடாலும், ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியை ஆரம்பித்த பிறகு அதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காலேஜ் படிப்பைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது, பிரியூனிவர்ஸிடி வகுப்பில் இடங்கிடைக்கவில்லையென்று நூற்றுக்கணக்கான தாய்தந்தையர்கள் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காலேஜ் அடமிஷன் இப்பொழுது முடிந்துவிட்டது. இப்பொழுதாவது இன்னும் சில மாணவர்களை சேர்த்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, பாலிடெக்னிகல், டெக்னிகல் கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையில் ஜில்லா வாரியாக கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், நியாயமான முறையிலே அந்தந்த ஜில்லாவில் குடியிருக்கும் மாணவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். செங்கற்பட்டைப் பொறுத்தவரையில், அங்கேயுள்ள பாலிடெக்னிக் ஸ்கூலிலே சேர்வதற்கு எனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஐந்தாறு பேர்கள் மனுப் போட்டார்கள். ஒருவருக்குக் கூட இடங்கிடைக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். டெக்னிகல் காலேஜைப் பொறுத்த வரையில், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதனை இடங்களும் சென்னையில் இருக்கும் பணக்காரர்கள், செங்கற்பட்டிலே செல்வாக்குள்ளவர்கள், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் வசிப்பதாக எப்படியோ சர்டிபிகேட்கள் வாங்கி, அந்த இடங்கள் எல்லாம் அவர்கள் பெறுகிறார்களே தவிர, செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலே வசிக்கும் சாதாரண மக்களுக்கு ஓர் இடம்கூட கிடைக்கவில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு, இதைத் தடுக்க சர்க்கார் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். அனகிரிசாமி : கன்ம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மான்யக் கோரிக்கைமீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக கல்வித்துறையில் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறது நம்முடைய ராஜ்யமும். கேரள ராஜ்யம் தவிர, நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மற்ற ராஜ்யங்களிலே கல்வித்துறையிலே முன்னேறியிருப்பது நம்முடைய ராஜ்யம் என்பதைப் பற்றி நாம் எல்லோரும் பெருமை கொள்ள முடியும். இம்மாதிரி வேகமான அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைப் பார்க்கும் பொழுது, சுதந்திரம் வந்த பிறகு நம்முடைய மக்களின் எண்ணத்திலே ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேலும், எழைக் குழந்தைகள் எல்லாம் பள்ளிகளுக்கு வருவதற்கு ஒரு தூண்டுகோலாக அமைந்திருக்கிறது இந்த நண்பகல் உணவுத்திட்டம். இந்த திட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய சிறந்த அம்சம் என்னவென்றால், அதற்கான செலவிலே ஒரு பகுதியை கிராம மக்களே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான். இதுவரை கிராம மக்கள், கிராமத் தலைவர்கள் கொடுத்த ஒத்துழைப்பின் காரணமாக இந்த மதிய உணவுத் திட்டம் மிகவும் வெற்றிகரமாக முன்னேறி வந்திருக்கின்றது. ஆகவே, மேலும் மேலும் இம்மாதிரி திட்டங்களுக்கு மக்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்கு நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும். அதுதான் இந்தத் திட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய சிறப்பான அம்சம்.

மேலும் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் பரவலாக நடந்துவந்த இந்த பள்ளி சீரமைப்பு மகாநாடுகளின் காரணமாக ஆரம்ப பள்ளிகள் எல்லாம் மிகவும் போற்றத்தக்க முறையிலே அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கின்றன. இம்மாதிரி மகாநாடுகள் வெற்றிகரமாக நடப்பதற்கு ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய கிராமத் தலைவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும், ஆசிரியர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியுமே காரணம். அதைப்போலவே இந்த ஆரம்ப பள்ளிகளை நடத்தக்கூடிய பொறுப்பையும் கிராமத் தலைவர்கள் நடத்

[திரு. எம். அளகிரிசாமி] [17th July 1962]

தக்கூடிய பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சில்கள் இடத்தில் நாம் ஒப்படைத்திருக்கிறோம். அதன் காரணமாக ஆரம்பப் பள்ளிகள் எல்லாம் அபிவிருத்தியடைந்து வரக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த நேரத்தில் தனியாரால் நடத்தப்படும் ஆரம்பப் பள்ளிகளைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். சில பொறுப்பான ஸ்தாபனங்கள் நடத்தக்கூடிய ஆரம்பப் பள்ளிகளைத் தவிர பெரும்பாலும் தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் திருப்திகரமாக நடக்கவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். சில பள்ளிகளுக்கு மெயின்டினென்ஸ் கிராண்டு கொடுக்கிறார்கள். அது கூட சரியாக உபயோகப்படுத்தப்படவில்லை. பல பள்ளிகளுக்குச் சென்று பார்த்தால் தளவாட சாமான்களுக்கான பட்டியல் கூட (Stock register for furniture) சரியான முறையில் வைக்கப்படவில்லை யென்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அங்கு வேலை செய்யக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் சரியாகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆசிரியர்களை நியமிக்கும்போதே அவர்களிடம் பெரும் தொகை வசூலிக்கப்படுகிறது என்ற புகார்கள் பரவலாக இருக்கின்றன. ஆகவே பொறுப்பு வாய்ந்த ஸ்தாபனங்களால் நடத்தப்பட்டுவரும் பள்ளிக்கூடங்கள் நீங்கலாக மற்ற எல்லாப் பள்ளிகளையும் பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சிலிடமே கொடுத்துவிட வேண்டும். இங்கே பேசிய ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் ஆசிரியர்களுடைய மாற்றத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். இந்த ஆசிரியர்களை மாற்றுவதற்கான அதிகாரம் யூனியன் கவுன்சிலுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மெம்பர்களிடத்தில் இருப்பது நல்லதல்ல. சரியான காரணத்திற்காக மாற்றப்பட்டு இருந்தாலும், ஒரு அரசியல் காரணத்தைக் கற்பிப்பதற்கு எதுவாக இருக்கும். ஆகவே, இந்த ஆசிரியர்களை மாற்றக்கூடிய அதிகாரம் யூனியன் கமிஷனரிடத்தில் இருப்பதுதான் நல்லது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அடுத்தபடியாக, கல்வித்துறையிலே ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். கடந்த சில ஆண்டுகளாக அடிக்கடி ஏற்பட்ட மாறுதல்களின் காரணமாக கல்வித் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆகவே, ஏதாவது மாறுதல் செய்யும்பொழுது கல்வித்துறையில் உள்ள நிபுணர்களை ஆலோசித்து முடிவு எடுக்கவேண்டும். அப்படி முடிவு எடுத்து, குறைந்தது 25 ஆண்டுகளுக்காவது எந்த விதமான மாறுதலையும் செய்யாமல் அந்தத் திட்டத்தை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்கு முன்பு பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். முன்பு இருந்த முறை நல்லதாகத்தான் இருந்தது என்றே நானும் கருதுகிறேன். ஆரம்பப் பள்ளியிலே 5 வருடங்கள், அதற்கடுத்து நடுத்தரப் பள்ளியிலே 3 வருடங்கள், அதற்கடுத்து உயர்நிலைப் பள்ளியிலே 3 ஆண்டுகள், அதற்குப் பின்பு இண்டர்மீடியேட் வகுப்பில் 2 ஆண்டுகள், அதற்கடுத்து பட்டப் படிப்பு 2 ஆண்டுகள் என்று இருந்தது. அது மிகவும் நல்ல முறையில் நடந்துவந்தது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. தேரிய மாணவர்களுக்குக்கூட சரித்திரம், பூகோளம், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களில் நல்ல அறிவு இருந்தது. அந்த முறை மாற்றப்பட்டுவிட்டது. பழைய முறையையே மீண்டும் கையாள முடியும் என்று நான் சொல்லுகிறேன். வேண்டுமானால், இந்தப் பட்டப் படிப்பைப் பொறுத்த வரையில் 2 ஆண்டுகள் என்று இருப்பதை 3 ஆண்டுகள் என்று வைத்துக்கொண்டால் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு கனம் அமைச்சர் அவர்கள்கூறி வரும் திட்டத்திற்கு இந்த பாட்டிலேயும், மக்களிடத்திலேயும், கல்வி நிபுணர்களிடத்திலேயும் ஆதரவிருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10-30
a.m.

* திரு. சி. எம். அம்பிகாபதி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் நமது சட்டமன்றத்தில் கொண்டுவந்திருக்கிற கல்வி மானியத்தை வரவேற்று நான் ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல முன்வந்திருக்கிறேன். கல்வியானது தற்போதைய நிலையில் தரம் குறைவாக இருப்பதாக எனக்கு முன்பு பேசிய உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நாம் இப்பொழுது திட்டமிட்டு நம்முடைய நாட்டில் எல்லா ஆண் பெண் குழந்தைகள் அவ்வளவு பேர்களும் படித்துவிட்டு வரவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டு அந்த நிலைமையில்

17th July 1962] [திரு. சி. எம். அம்பிகாபதி]

புதிய திட்டத்தை 1965-66-க்குள் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று சொல்லி அதன் காரணமாக மாணவர்கள் எவ்வளவு விரைவில் கல்வி கற்க வேண்டுமோ அவ்வளவு விரைவில் கல்வி கற்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் குழந்தைகளுடைய தரம் குறைந்திருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்து உயர்நிலைப் பள்ளிக்குப் போகும்போது பிள்ளைகளுக்கு சிரமம் ஏற்படுகிறது. உயர்நிலைப் பள்ளியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற பாட புத்தகங்களைப் படிப்பதற்கு அவர்களுக்கு சிரமமாக இருக்கிறது. ஆகவே இப்பொழுது நம்முடைய தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்குக் கல்வித் தரம் அதிகப் படியான சிரமத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கக்கூடிய அளவில் அமைய இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் இதை மாற்றி அமைக்க இருப்பது ரொம்பவும் அவசியம் என்பதை இந்த நேரத்தில் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இதற்கு முன் இருந்த ஒன்று முதல் ஆறுவது பாரம் வரையில் இருந்த நிலைமையைப் பற்றி பல உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். அந்த வகுப்புகளில் அமைந்த பாடத் திட்டங்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள். இப்பொழுதுள்ள மாணவர்கள் சரித்திரத்திற்கும், பூகோளத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரைக்கும் தமிழில் படித்துவிட்டு உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் சென்றவுடன் அவர்களால் அங்கு பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டு புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸியில் தமிழில் பாடங்களைப் படித்துவிட்டு காலேஜ் சென்றவுடன் அங்கு ஆங்கிலத்தில் பாடங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அவர்களால் அப்படிப் படிக்க முடியவில்லை. அதனால்தான் பரீ-யுனிவாஸ்டிடியில் அதிகப்படியான தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மாணவர்கள் அங்கு தேர்ச்சி பெறுவது குறைவாக இருக்கிறது. பி.யூ.சியில் தேர்ச்சி பெறுகிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் இது நன்றாகத் தெரியவரும். அதற்குக் காரணம் மாணவர்களுடைய ஆங்கில தரம் குறைவாக இருப்பதுதான் என்பது தெரியவரும். அதனால் இதற்கு முன்பு இருந்ததைப் போன்று காலேஜ் படிப்புக்கு முன் இன்டர்மீடியேட் படிப்பு என்று இரண்டு வருஷம் இருந்த படிப்பு மேல் என்று தோன்றுகிறது. அந்த இரண்டு வருடங்களில் ஆங்கிலப் படிப்பின் தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. இப்பொழுது அந்த நிலைமை இல்லை. ஆகவே ஆங்கிலம் வெற்றி பெற முடியாத சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் அந்த முறையை மீண்டும் கொண்டுவருவதற்கு நமது அரசாங்கம் திட்டம் வகுக்க யோசனை செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட எண்ணம் கூட மக்களிடத்தில் உண்டாகி இருக்கிறது. ஆகவே, பழைய நிலைமையைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, பள்ளிக்கூடங்களில் அதிலும் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் அபிவிருத்திக்காக மதிய உணவு திட்டத்தை தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பித்திருப்பதைக் கண்டு மற்ற நாடுகளிலும் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடுதான் அதற்கு முன்னோடியாக இருக்கிறது. இந்த மதிய உணவு திட்டத்திற்கு அதைக் கொண்டுவரவும், அதற்கு ஊக்கம் அளிக்கவும் அது வெற்றி பெறக் காணவும் கல்வி இரகசா டைரக்டர் அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இது நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது.

இதைச் சொல்லக்கூடிய நேரத்தில் ஆரம்ப ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது ஆசிரியர்களுக்கு ஹையர் கிரேடு பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. அப்படிப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு, அவர்களை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் ஒரு மாதத்திற்கு முன்னதாகக் கூட 840 ஆரம்ப ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களை ரிட்ரெஞ்சுமென்ட் செய்யப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அதனால் ஹையர் கிரேட் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. அந்த ட்ரெயினிங்கை ஆண்களுக்குக் கொடுக்காமல் பெண்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. பெண்களுக்கு மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஆண்களுக்கு 1962-63 முடிய நிலைமையைக் கண்டிப்பூ பண்ணலாம்.

[திரு. சி. எம். அம்பிகாபதி] [17th July 1962]

அதன் பிறகு அதாவது 1963-64-க்குப் பிறகு எடுத்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். அந்த அளவில் மாறுதலை இந்த மாகாணத்தில் செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். அந்த முறையில் எட்டாவது பாஸ் பண்ணுகிற மாணவர்களுக்கு ஹையர் க்ரேட் ஆசிரியர்களாக வருவதற்கும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்களும் ஆசிரியர்களாக வருவதற்கு நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே எட்டாவது படித்துவிட்டு ஆசிரியர்களாக வருவதற்கு கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அத்துடன் செகண்டரி க்ரேட் பயிற்சிப் பள்ளிகளை வைத்துக்கொள்ளலாம். ஹையர் க்ரேட் முறையை எடுத்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக செகண்டரி க்ரேட் முறையை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. அந்த முறையில் மாறுதல் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இதை வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

* புலவர் கா. கோவிந்தன் : மதிப்பிற்குரிய கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரே கட்சி அரசு நடத்துகிற இந்தத் தமிழ் நாட்டில் கல்வித் தொழிலை ஒரே நிலையாக இல்லாமல் அமைச்சரவை மாறுகிற ஒவ்வொரு காலத்திலும் கல்வித் தொழிலை மாறுகிற கட்சி மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. கனம் அமைச்சர்கள் வீடுகளை மாற்றுவதுபோல் கல்வி முறையையும் மாற்றி வருகிறார்கள். இப்பொழுது கல்வி அமைச்சராக இருக்கக்கூடியவர் மிகவும் அனுபவம் பெற்றவர், நல்ல நிதானமுடையவர். அவர் எதிர்காலக் கல்வித் திட்டத்தை அளிக்க இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அவருக்கு ஒன்றை எதிர்க்கட்சித் தரப்பிலிருந்து கூறிக் கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய முதல் அமைச்சர் காமராஜ் அவர்களுடைய அரசியல்குரு என்று போற்றக்கூடிய சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் ஐயாயிரம் அடி ஆழம் புதைத்துவிட்டோம் என்று சொன்ன அந்த தென் இந்திய நல் உரிமைச் சங்கம் இன்றைக்கு ஐம்பது பேர்களாக இங்கு அமர்ந்திருக்கிறது. அந்த முறையில் வளர்ந்திருக்கிறதற்குக் காரணம் 1939-ல் ஆசாரியர் கொண்டுவந்துள்ள கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தான் என்பதையும் இன்று 1952-ல் முதல் அமைச்சராக இருந்த ஆசாரியாரை நீக்கிவிட்டு இப்பொழுது முதல் அமைச்சராக இருக்கக்கூடிய காமராஜ் அவர்கள் முதல் அமைச்சராக வரவேண்டிய காரணமும் அது தான். ஒரு வேளை படிப்பு, மறு வேளை குலப்படிப்பு என்று திட்டம் கொண்டுவந்ததன் காரணமாகத்தான் இப்பொழுது கனம் காமராஜ் அவர்கள் முதல் அமைச்சராக இருக்கிறார் என்று சொல்லலாம். இவைகளை எல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் நமது எதிர்காலக் கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து இந்த மாநிலத்தில் கல்வித்துறை கனம் அமைச்சரிடத்தில் இருக்கிறதா அல்லது கல்வி இலாகா இயக்குநரிடத்தில் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. அப்படி நினைக்கக்கூடிய அளவில்தான் இப்பொழுது நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நடைபெற்று வருகின்றன. இங்கு ஒரு கேள்வி கேட்போது அதற்கு என்ன பதில் சொல்லப்பட்டது என்றால் அரசாங்கத்திலிருப்பவர் பொது மக்களிடமிருந்து பாராட்டுதலையும், பரிசுகளையும் வாங்கக் கூடாது என்றும், அப்படி ஏதாவது குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள் இருந்தால் அதைப் பற்றி அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்தினால் அதன்மீது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் சொன்னார்கள். அதற்குக் காரணமாக கல்வி இலாகா இயக்குநர் எந்தெந்த காலத்தில் எந்தெந்த காரணமாக கல்வி இலாகா இயக்குநர் எந்தெந்த காலத்தில் எந்தெந்த பொதுத் துறையில் பரிசுகளையும், பாராட்டுதலையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற பட்டியலைத் தரமுடியும். போலீஸ் மானியத்தின்மீது பேசும்போது எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் ஏதோ ஒரு பாட்டைப் பாடி அதைத் தடை செய்ததன் காரணமென்ன என்று கேட்டதற்கு கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் என்ன பதில் சொன்னார் என்றால் அந்தப் பாட்டை பாடினால் அதன் மூலம் போலீஸைத் தங்கள் பக்கம் இழுப்பதற்கு துணையாக இருக்கும் என்ற காரணத்திற்காகவே அது தடை செய்யப்பட்டது என்று சொன்னார். ஆனால், அதே சமயத்தில் கல்வி இலாகா இயக்குநருக்கு இவ்வளவு பரிசுகளும், பாராட்டுரைகளும் வழங்கப்படலாமா என்று கேட்டு ஒரு பட்டியலைக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

17th July 1962] [புலவர். கா. கோவிந்தன்]

“ஈத்துவக்கும் இன்பம்” கடலூர் அரசினர் அடிப்படைக் கல்வி ஆசிரியர் ம. அரங்கநாதன். “புதுமை இயக்கம்” பாபநாசம் ஸ்ற்றம், அம்மா பேட்டை சரகம் பள்ளியூர் பஞ்சாயத்து ஆரம்பப் பாடசாலை ஆசிரியர் ப. சி. நாராயணசாமி சேனை நாட்டார், “கல்வித்துறை விஞ்ஞானி”, சுபா. “நல்லாசிரியர்”, “சிந்தனைச் செல்வர்”, திண்டுக்கல் அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி முதல்வர். இவைகள் பாராட்டுதல்கள். பொன் னுடை போர்த்தல், தேனி மேலப்படை இந்து நாடார்கள் உறவின முறை நாடார் சரசுவதிப் பள்ளிகளின் நிர்வாகக் குழுவின் பொன்னுடை போர்த்தியது 18-5-1961. அதற்கு அடுத்தாற்போல் அவரைப் பாராட்டி வாலாஜாபாத் இந்துமதப் பாடசாலையின் சென்னை உயர்நீதிமன்ற நடுவர் பபிளூ. எஸ். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் பொன்னுடை போர்த்தி நிற்கிறார். அடுத்து திட்டக்குடி கழக உயர்நிலைப்பள்ளியில் 11-4-1961-ல் சுந்தரவடிவேலு திருவுருவப் படத்தை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் உயர்திரு. ஆர். இராமானுஜாச்சாரியார், எம். ஏ. அவர்கள் திறந்து வைப்பார்கள். கடலூர் மாவட்டக் கல்வித்துறைத் தலைவர் வீராசாமி, எம். ஏ., எல்.டி., எம்.ஆர். ஏ. எஸ்., அவர்கள் பாராட்டுரை வழங்குவார். குலசேகரப்பட்டணம் வள்ளியம்மையார் இந்து பேசிக் பெரியினிங் ஸ்கூல் கையெழுத்துப் படத் திறப்பு 17-3-1961. விழுப்புரம் வட்டம் சுப்புர் போஸ்ட் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபுரம் இராமகிருஷ்ண பாடசாலையில் கா. சு. வள்ளு வன் என்ற புதிய கட்டிடத்தை 11-4-1961-ல் என்.டி.எஸ். அவர்கள் தலைமையில் தென்றற்காடு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் திறந்து வைப்பார். கா. சு. வள்ளுவன் திருவுருவப் படத்தை த. ப. சிடிபாபு ஸ்தாபனம் செய்வார். வள்ளுவன் நினைவு மலர் மேலத் தஞ்சை மாவட்டம் ஓரத்த நாடு சரகம், கருத்துக்கள் தந்தவர் பனையக்கோட்டை ஆசிரியர் தங்கராசு, உவந்தைப்பள்ளி துணைத் தணிக்கையாளர் சண்முகநாதன்.

புத்தரைப் போற்றிப் பாராட்டுகிற நேரத்தில் நகத்தையும், மயிரையும் வைத்துப் பாராட்டிக் கொண்டாடபுலுக்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இங்கே பாருங்கள்.

“request your Blessings on the occasion of the opening of Additional Buildings and ‘Vallavan Kudil’ to Valliammaiyaar Hindu Basic Training School for Women, Kulasekharapatnam (Tirunelveli District), on Friday the 17th March, 1961 at 12 Noon with the esteemed Blessings and in the immediate presence of the autographic Enlargement of Padma Shri Thiru N. D. Sundara- vadivelu, Avl., M.A.L.T., Director of Public Instruction, Madras.”

என்று கல்வி இலாகா இயக்குநர் கையெழுத்தைப்பெரிது பண்ணி வைத்து இந்த விழா நடந்திருக்கிறது. இப்படி வீர வழிபாடு நடந்திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அந்த வழிபாட்டின் காரணத்தினால் எத்தனை பேர் எத்தனை சலுகைகளையும், வசதிகளையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று அரசாங்கம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து சென்னை மாகாணக் கல்லூரி இருக்கிறது. அங்கே தலைமைப் பேராசிரியராக இருந்த திரு தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் அண்ணா மலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்ற காரணத்தினால் அங்கே அந்தப் பதவி காலியாயிற்று, இந்த நாள்வரை அந்தப் பதவி பூர்த்தி செய்யப் படாமலேயேதான் இருக்கிறது. முன்பு கல்வி மந்திரியாக இருந்த ஒருவர் தமக்கு வேண்டிய ஒருவரை அந்தப் பதவிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதற்காக அந்தப் பதவியைப் பூர்த்தி செய்யாமல் வைத்திருந்தார் என்று சொல்லப்படது. அவருக்கு வேண்டிய ஒருவர் ஆராய்ச்சிப் பட்டம் ரிசர்ச் டிகிரி பெறவில்லை. அவர் ரிசர்ச் டிகிரி பெற்று வந்தபின் போடலாம் என்று வைத்திருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். அது அக்கல்லூரி தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டது. இப்படி அந்தப் பதவியைப் பூர்த்தி செய்யாது வைத்திருப்பதன் காரணமாக அந்த ஆராய்ச்சித்துறைப் பகுதி சரியான முறையில் கண்காணிக்கப்படாமல் போகிறது என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இதைப் பற்றிக் கேள்வி போட நேரத்தில்

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

[17th July 1962]

அந்த இடம் பூர்த்தி செய்யப்பட்டுவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் ப்ரோபசர் பதவிதான் பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. சீப் ப்ரோபசர் பதவி இன்னும் பூர்த்தி செய்யப்படாமலேதான் இருக்கிறது எனக்குத் தெரிந்த வரையில்.

(திரு. அ. ராகவ ரெட்டி தலைமை.)

திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம் : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விழைகின்றேன். இந்தக் கல்வி மானியத்தை நான் மனப்பூர்வமாக, மகிழ்ச்சியுடன் ஆதரிக்கிறேன். காரணம் நாம் இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை முடித்து மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே கல்விக்காக பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிக்க இருக்கிறோம். சென்ற ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களினால் நாம் மிக உன்னதமான முறையில் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறோம்.

கல்வித் துறை என்பது ஆரம்பப்பள்ளி, நடுநிலைப் பள்ளி, உயர் நிலைப் பள்ளி, கல்லூரிப் பள்ளி என்று பலபடிப்பட்டதாக அமைந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் தொழில் கல்வி வேறு இருக்கிறது. அதில் மருத்துவக் கல்வி, பொறியியல் கல்வி எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றிலும் நாம் மிக உன்னதமான அபிவிருத்தியை அடைந்திருக்கிறோம். நம்முடைய கல்வி இலாகாவானது சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு மிகவும் அதிகமான அளவில் தம் பொறுப்பையும், பணியையும் திறம்பட நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது என்று நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம் நாட்டு மக்களிடையே எங்கே பார்த்தாலும் தங்கள் தங்கள் குழந்தைகள் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வம் வளர்ந்திருக்கிறது. படிக்கப் பிள்ளைகள் வரவேண்டுமென்று என்ற எக்கம் இப்போது கிடையாது. பள்ளிகளில்—எந்தப் பள்ளியாக இருந்தாலும் இடம் கிடைக்காத நிலைமையானது இருக்கிறது. அந்த முறையில் கல்வித்துறை வளர்ந்திருக்கிறது. உடம்புக்கு உணவு எப்படி அவசியமோ அப்படியே அறிவுக்குக் கல்வி மிகமிக அவசியம். மேலும் இந்த நாட்டின் வருங்காலப் பிரஜைகள் அத்தனைபேரும் கல்வி அறிவுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும், உலகப் பெரும் வல்லரசு நாடுகளையும் போலவே நம் நாடும் கல்வியிற் சிறந்ததொரு நாடாக விளங்க வேண்டும் என்று கருதி இத்தகைக்குப் போதுமான முக்கியத்துவத்தை நம் சர்க்கார் கொடுத்து, பணத்தையும் செலவழித்து வருகிறார்கள்.

இப்போது கல்வியிலே ஒரு மாற்றம்—11 ஆண்டு வரை இருந்த உயர் நிலைக் கல்விப் படிப்பை 10 ஆண்டுகளாக மாற்றியிருக்கிறோம். எவ்வே அடுத்த வருடம் 7-ஆம் வகுப்பில் இருந்து செல்லக்கூடியவர்கள் 9-ஆம் வகுப்புக்குச் செல்வார்கள். இப்போது 8-ஆம் வகுப்பு படிக்கிற குழந்தைகளும் 9-ஆம் வகுப்புச் செல்வார்கள். இதனால் இப்போது 7-ஆம் வகுப்பு படிக்கிறவர்களுக்கு ஒரு வருட படிப்பு குறைகிறது. அதற்கு ஏற்றுப்போல் கொஞ்சம் உயர்ந்த ஸ்டாண்டர்டில் சிலபஸ் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது குழந்தைகள் படிப்பதற்கு கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் புகழக வகுப்பு—பி.யு.ஸி. என்று ஒரு வருடம் இருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழில் பாடங்களைப் படித்துவிட்டு கல்லூரியில் ஆங்கில மூலமாக போடனை பெற அந்த ஒரு வருடப் படிப்பு போதவில்லை. ஆகவே பழையபடி இண்டர்மீடியட் என்பது போல் 2 வருட ஆரம்பக் கல்லூரிப் படிப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்த முறையில் அமைந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும் ஆங்கிலம் இப்போது மிகவும் அவசியம் என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் 3-ஆம் வகுப்பிலேயே ஆங்கிலத்தைத் தொடங்கிவிட வேண்டும். பெண்களுக்குத் தனிக் கல்லூரிகள் இருக்க வேண்டும். ஆங்காங்கு அத்தகைய தனிக் கல்லூரிகள் எல்லாம் இருக்கின்றன என்றாலும் கூட அரசினரால் நடத்துகின்ற ஒரு பெண் கல்லூரி

17th July 1962] [திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்]

மதுரைக்கு வேண்டும். தனியார் ஒரு பெண் கல்லூரியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றால் ஒரு லட்சம் ரூபாய் எண்டொன்மெண்டு வைக்க வேண்டும் என்று இருப்பதை 50 ஆயிரமாக வைத்தால் போதும் என்று சொன்னால், பெண்களுக்குத் தனிக் கல்லூரி வைக்க முன்வருகின்றவர்களுக்குக் கொஞ்சம் வசதியாக இருக்கும்.

இன்றைக்கு ஆசிரியர் பயிற்சி ஹையர் கிரேட், செகண்டரி கிரேட் என்று கொடுக்கப்படுகிறது. ஹையர் கிரேட் பயிற்சிக்கு 8-ஆம் வகுப்பு படித்துத் தேறிய மாணவர்கள், இ.எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்கள், 9-வது வகுப்புத் தேறாதவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் போகிறார்கள். அப்போது 13 வயது இருக்கும். 13 வயதில் ஒருவர் ஆசிரியராக இருந்தால்—அது ஒருவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றக்கூடிய வயது அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். எனவே இப்போது இருக்கிற ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் அப்படியே இருக்கட்டும். தொடர்ந்து பணியாற்றிவிட்டுப் போய் விட்டும், இனியாவது ஹையர் கிரேட் பயிற்சி என்பதையே முடிவிட்டு, செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி ஒன்றை மட்டுமே எல்லா ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்போதுதான் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய தரம் உயரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும், முதல் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் ஆசிரியர்கள் பெண்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பெண்கள் கல்வி கற்பித்தால்தான், மிகப் பொறுமையாக இருந்து, குழந்தைகளுடைய மனதிற்குப் பொருத்தமாகக் கல்வி அளிக்க முடியும். ஆகவே, முதல் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் பெண்களையே ஆசிரியர்களாக நியமிக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்தாகும்.

தனியார் நடத்தும் ஆரம்பப் பள்ளிகளை முடிவிட வேண்டுமென்றும், தொலைத்துவிட வேண்டும் என்றும் ஒருசிலர் கூறுகிறார்கள். அது அவ்வளவு உசிதம் அல்ல. தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில் அவைகளைக் கண்காணிப்பது மிகவும் நல்லது. நல்ல முறையில் கண்காணித்தால்தான், தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளுக்கும், பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அல்லது நகராட்சிகள் நடத்தும் பள்ளிகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியும். ஒருசில இடங்களில் தனியார் நடத்துகிற பள்ளிகளில் குழந்தைகள் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். மற்றும் ஒருசில இடங்களில், நகராட்சியினர் நடத்தும் பள்ளிகளில் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். இரு சாராருக்கும் இடையில் போட்டி இருந்தால்தான் பயிற்சியின் தரம் நல்ல முறையில் அமைய முடியும். ஆகவே, தனியார்த் துறையில் குற்றம் குறை இருந்தாலும், அதைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். இத்துடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். வில்லியம் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மான்யத்தை நான் ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கல்வித் துறையில் நம் மாநிலம் அதிகமான முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வோம். நாட்டில் உள்ள எல்லோரும் நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். எல்லோருக்கும் சம வாய்ப்பு அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய சர்க்காருடைய எண்ணம். இந்த அடிப்படைக் கொள்கைக்கு ஏற்றவாறு, கல்வித் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு, அமுல் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இதில் கல்வி இலாகா அதிகமான முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்றே நாம் அறிவோம். நம் நாடு கல்வித் துறையில் முன்னேற்றம் அடையவேண்டும் என்று நமது கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களும், கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும், கல்வி இயக்குநரும் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்று நான் இந்த நேரத்தில் தைரியமாகக் கூறக்கூடும்.

மதிய உணவுத் திட்டம், சீருடை வழங்கும் திட்டம், பள்ளிச் சீரமைப்பு, இப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் மிகவும் நல்ல முறையில், சிறப்பான முறையில் நடந்து வருகின்றன என்பதை அறியும்போது நாம் நிச்சயமாக கல்வி

[திரு. எம். வில்லியம்]

[17th July, 1962]

அமைச்சர் அவர்களையும், முதல் அமைச்சர் அவர்களையும், கல்வி இயக்குநர் அவர்களையும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த முன்னுதவி ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் 6 முதல் 8 வயது வரை உள்ள ஆண், பெண் அனைவரும் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பார்கள் என்பதை நாம் கேள்விப்படும்போது நிச்சயமாக நமது அரசியல் சட்டத்திற்கிணங்க, அறிவினமையை அகற்ற நமது அமைச்சரவை அதிக முயற்சி எடுத்து வருகிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. கல்வித் துறையில் நாம் முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறோம். ஆனால், இதில் ஒருசில மாற்றங்கள் செய்யவேண்டும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மற்ற மாநிலங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் போல் நம் மாநிலத்திலும் சில மாற்றங்கள் செய்யப்படவேண்டும்.

பொதுவாக பழைய முறை நல்லதல்ல, புதிய முறை தான் நல்லது என்று சொல்வதற்கில்லை. புதியமுறையில் அங்கங்கே சில சீர்திருத்தங்களை நாம் செய்தோம். ஆனால், நிச்சயமாக பழைய நிலையில் இருந்த படிப்புதான் நல்ல படிப்பாக இருந்தது என்று நான் சொல்வேன். முன்பு பள்ளிகளில் அவரவருடைய இயற்கை வாசனைக்கு ஏற்ற ஒரு “ஆப்ஷனல் ஸ்பெஷல்” எடுத்துப் படிக்க வாய்ப்பு இருந்தது. ஹைஸ்கூலில் நான்காவது பார்த்திலிருந்து அவ்விதமான வாய்ப்பு இல்லாமல் போனது மிகவும் வருத்தத்தக்க விஷயம். 7-வது ஸ்டாண்டர்டு அல்லது 8-வது ஸ்டாண்டர்டு முடிந்தவுடன் ஒரு “aptitude test” வைத்து, இயற்கையாக ஒரு பிள்ளைக்கு எந்த விஷயத்தில் அதிக அக்கறை இருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்து, அதற்கேற்ற பாடம் படிக்க வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டியது கல்வி இலாகாவின் கடமை என்றே நான் கூறுவேன். அவ்விதமாக ஒரு ஆபீட்டியூட் டெஸ்ட் வைத்து மாணவனுக்கு இயற்கை வாசனை எந்த “ஸ்பெஷல்” டில் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். கணக்கு, விஞ்ஞானம், பூகோளம், சரித்திரம், இப்படி பல ஸ்பெஷல்கள் இருக்கும்போது, பிள்ளைகளுக்கு எந்த எந்த ஸ்பெஷல்டில் நோக்கம் இருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்து, அதற்கேற்ற கல்வியை அளக்கும் வண்ணம் கல்வித் திட்டத்தைத் திருத்தி அமைத்தால்தான் மக்களுக்கு நல்ல பயனுள்ள கல்வி அளிப்பதாக இருக்கும்.

ஹைஸ்கூல் படிப்பு முடிந்தவுடன் பழைய இன்டர்மீடியட் ஸிஸ்டத்தை ஆரம்பிப்பது நல்லது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை பழைய இன்டர்மீடியட் ஸிஸ்டத்தை மீண்டும் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

போதனை மொழியைப் பொறுத்தவரையில், Science கணக்கு முதலான பாடங்களை ஹைஸ்கூலில் ஆங்கில மொழியின் மூலமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பது நலம் என்று நான் எண்ணுகிறேன். இதர பாடங்களைத் தமிழில் படிக்கலாம். ஆனால் Science, கணக்கு போன்ற பாடங்களை ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆங்கிலத்தில் படிப்பது மிகவும் நல்லது. ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆங்கிலத்தில் இந்தப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தால், பிள்ளைகள் அதிகக் கல்வி அறிவுடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

கடைசியாக, குமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சில வார்த்தைகள் பேசி முடிக்கின்றேன். குமரி மாவட்டத்தில் ஆசிரியர்களிடத்தில் ஓர் அதிருப்தி இருக்கிறது என்பதை நான் அடிக்கடி இங்கே கூற வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுடைய சம்பள விஷயத்தில் சீக்கிரமாக ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும். இதில் உடனடியாக ஒரு முடிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கட்டாயக் கல்வி முறை இருப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் கொண்டு வரப்பட்டது. அதனால், கல்வி எங்கும் வியாபித்து இருக்கிறது. அனேகமாக எல்லாப் பிள்ளைகளும் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் செல்கிறார்கள். உயர்தர பள்ளிகள் அதிகமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கேற்றவாறு கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. இரண்டு கல்லூரிகள்தான் இருக்கின்றன. இவ்வருஷம் 1,600 பிள்ளைகள் கல்லூரி

17th July 1962]

[திரு. எம். வில்லியம்]

களில் சேரவேண்டுமென்று மனுச் செய்துகொண்டதில் சுமார் 900 பிள்ளைகளுக்குத்தான் இடம் கிடைத்தது. பாக்கி 700 பிள்ளைகளுக்கு இடம் கிடைக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, அங்கு ஒரு கல்லூரி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

கனம் தற்காலிகத் தலைவர் (திரு. அ. ராகவ ரெட்டி):—ஒவ்வொரு கனம் அங்கத்தினருக்கும் ஐந்து நிமிஷம் மட்டுமே பேசுவதற்கு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதால், ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. ரா. சு. வீரப்ப செட்டியார்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நமது மாநிலம் கல்வித் துறையில் மிகவும் முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். இதற்கு முக்கிய காரணம், நமது கல்வி அமைச்சரும், டைரக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷனும் ஆவார்கள்.

ஆரம்பக் கல்வி இப்பொழுது பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் ஒப்படைக்கப் பட்ட பின்னர், ஆரம்பக் கல்வி நல்ல முறையில் நடந்தேறி வருகிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளை அடிக்கடி அங்கு இருக்கும்படியான உத்தியோகஸ்தர்களும், கவுன்சில் மெம்பர்களும் பார்வையிடும் காரணத்தினால், அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் நல்ல முறையில் செயலாற்றி வருகின்றன என்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். 300 ஆண்டுகட்காகக் கொண்டிருக்கின்ற இல்லாமல் ஆரம்பப் பள்ளிகள் நிறுவப்பட்டு, நல்ல முறையில் நடந்தேறி வருகின்றன என்றாலும், ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குள்ள ஓரிரண்டு குறைகளை இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். தற்போதுள்ள பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு ப்யூட்டி அலவன்ஸ் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், இனிமேல்வரும் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு ப்யூட்டி அலவன்ஸ் கொடுக்கக் கூடாது என்ற உத்தரவு அமுலில் இருக்கிறது. அந்த உத்தரவை ரத்து செய்து, இனிமேல் வரும்படியான தலைமை ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த ப்யூட்டி அலவன்ஸ் கொடுக்க வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆரம்ப உயர் நிலைப் பள்ளிகள், மைலுக்கு ஓரிரண்டு ஆரம்பப்பித்தால் எந்தப் பள்ளியும் சீரான முறையில் நடைபெறுவதில்லை என்பதை அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆகையால் இரண்டு மைலுக்கு ஒரு பள்ளி என்று திட்டமிட வேண்டுமென்றும், அதற்கான உத்தரவைப் பிறப்பிக்கவேண்டுமென்றும் நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உயர் நிலைப் பள்ளிகள் அநேகமாக இரண்டு மைல் மூன்று மைல் விஸ்தீரணத்திற்குள் ஒன்றிற்குமேல் ஆரம்பிக்கப்படுவதால் இதில் “எகனமிக் ஸ்ட்ரெஞ்” இல்லாமல் பள்ளிகள் சரிவர நடைபெறுவதில்லை. ஆகையால் அரசாங்கத்துக்கும் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் உயர் நிலைப் பள்ளிகளை ஐந்து மைலுக்கு ஒன்று என்ற வீதத்தில் நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் இட வசதி இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்குக் கொடுக்கும்படியான உதவியை போல் உயர் நிலைப் பள்ளிக் கட்டிடங்களைக் கட்ட பொருள் உதவி செய்ய முன் வரவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதாரணமாக, என்னுடைய தொகுதியில் தர்மபுரி என்பது பெரிய நகரம். அந்த இடத்தில் ஒரு பெண்கள் உயர் நிலைப் பள்ளியும், ஆண்கள் உயர் நிலைப் பள்ளியும் இருக்கின்றன. பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் 430 பேர் படிக்கிறார்கள். தினம் 400 பேர் வருகை தருகிறார்கள். 270 பிள்ளைகளுக்குத்தான் அங்கு படிக்க இட வசதி இருக்கிறது. இந்த விஷயம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது வரை அரசாங்கத்தால் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆண்கள் உயர்நிலைப்

11-00
a.m.

[திரு. ரா. சு. வீரப்ப செட்டியார்] [17th July 1962]

பள்ளியில் இடவசதி இல்லாமையால் அதற்குச் சொந்தமான 'பிளே கிரவுண்டில்' ஆண்கள் பள்ளிக்கான கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொண்டு இப்போது ஆண்கள்பள்ளி இருக்கும் இடத்தையும் பெண்கள் பள்ளிக்குக் கொடுப்பதாக பிரேரணை இருப்பதாகவும், அது விஷயத்தில் அரசாங்கம் ஒன்றும் கவனம் செலுத்தவில்லை என்றும் கேள்விப்பட்டேன். இது விஷயமாக கனம் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் சமர்ப்பிக்க ஒரு அறிக்கை தயார் செய்யப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் அமைச்சர் அவர்களும், அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மிகவும் பிற்போக்கான ஜில்லா என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்டும் வட சேலம் பகுதியில் கல்லூரி வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. அங்கு ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று வட சேல மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்றத்திலிருந்து கூட ஒரு கோரிக்கையை அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இது விஷயத்தில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொறியியல் பயிலும் மாணவர்களுக்குக் கடன் உதவி கொடுப்பதாகவும் கண்டிருக்கிறது. இதில் என்.ஜி.ஐ.ஓக்கள், ஆசிரியர்கள் குழந்தைகளுக்குத் தான் கொடுப்பதாகக் கண்டிருக்கிறதேயொழிய, கிராமாதிகாரிகளின் குழந்தைகள், ஏழைக் குடியானவர்களின் குழந்தைகள் ஆகியோருக்கு இந்தச் சலுகை கொடுக்கப்படுவதாக இல்லை. அவர்களுக்கும் இந்த வட்டியில்லா கடன் உதவியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சேலத்தில் பொறியியல் கல்லூரி ஒன்றை நிறுவத் திட்டமிட்டிருப்ப தற்காக சேலம் மாவட்டத்தின் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்தப் பொறியியல் கல்லூரியை விரைவிலே ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாகக் கல்வித் துறையிலே நம்முடைய தமிழகம் முன்னேற்றம் அடைவதற்குக் காரணகர்த்தாக்களாக இருப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. வி. எல்லம் நாயுடு : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, 1962-63-ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையை நமது நிதி யமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சபையின் முன் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அதை ஆதரித்து என்னுடைய இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்ல முன் வருகிறேன். கல்வித் திட்டமானது நமது நாட்டிலேயே பல ஆண்டுகளாக இந்த அரசினரால் நல்ல முறையிலே நிறைவேற்றப் பட்டு வந்திருக்கிறது. இந்த ஆண்டு ஒரு சிறிய மாறுதலோடு ஆரம்பக் கல்வியை துவக்கலாம் என்று அரசினர் கருதி வருவதாகத் தெரிகிறது. மாணவர்கள் இளம் வயதிலேயே தாங்கள் எந்தக் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறார்களோ அந்தக் கல்வியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்றுத் தருவது சிறந்ததாக இருக்குமென்ற நோக்கத்தோடு இந்த மாறுதலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று அரசாங்கம் விரும்புகிறது.

தொழிற் கல்வித் துறையிலே வைத்திருக்கும் தேர்வு முறையானது பலருக்குப் பலவிதமான கஷ்டங்களை உண்டு பண்ணுவதாகக் கருதுகிறார்கள். அதைச் சொல்லியும் வருகிறார்கள். பின்தங்கியவர்கள் நல்ல மார்க்கு களைப் பெற்றிருந்தாலும்கூட அவர்கள் விடுபட்டுப் போவதாக ஒரு சாராரும், நல்ல மார்க்குகளைப் பெற்றிருந்தாலும் முற்பட்ட வகுப்பினர் என்ற பெயரால் விடுபட்டுப் போவதாக ஒரு சிலரும் எண்ணுவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இந்தத் துறைபற்றி நல்ல முறையிலே பரிசீலித்து அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று உங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

17th July 1962] [திரு. வி. எல்லம்ம நாயுடு]

எஸ்.எஸ்.எஸ்.சி. வரையிலே மாணவர்கள் சம்பளம் இல்லாமல் பள்ளிகளிலே பயில வேண்டுமென்பது நமது முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்து. அதை அவர்கள் சொல்லியும் வருகிறார்கள். அது அமுலுக்கு வந்து விடலாம். பணத்திற்கு என்ன செய்வது என்று நினைத்தாலும்கூட எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையாவது கட்டாயமாகச் சம்பளம் இல்லாமல் மாணவர்கள் படிக்க வசதி செய்து கொடுத்தால் நலமாக இருக்குமென்று கூற விரும்புகிறேன். ஏழைகள் அவர்களுடைய வருமானத்தைக் கணக்கிட்டு அத்தாட்சி பெறுவதற்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதே சமயத்தில் கொஞ்சம் வசதியுள்ளவர்களும் இந்த முறை இருப்பதால் தவறு செய்து கிறார்கள். ஏழைகள் அத்தாட்சி பெற சிரமப்பட்டுப் பெற வேண்டியிருக்கிறது ; வசதியுள்ளவர்கள் சம்பளம் இல்லையென்று செய்து கொள்வதற்காக சிரமப்பட்டு அத்தாட்சி பெற வேண்டியிருக்கிறது. இந்த இரண்டு முறையையும் மாற்றுவதற்கு உடனடியாக அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது மிக மிக அவசியமாக செய்ய வேண்டிய ஒன்று.

பல இடங்களிலே உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருப்பினும் கூட அங்கு மாணவர்கள் சென்று படிப்பதற்குப் போக்குவரத்து வசதிகள் மிக மிகக் குறைவாக இருப்பதால் அந்தப் பள்ளிகள் திறம்பட இயங்க முடிவதில்லை. குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியில் ஆலாத்தூரை உயர்நிலைப்பள்ளி என்று ஒன்று இருக்கிறது. மாணவர்கள் நெறியலாற்றைக் கடந்து பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மழை காலத்தில் இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் சுற்றிக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கிறது. விவசாய அமைச்சர் அவர்கள்கூட அங்கே ஒரு பாலத்தைக் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு வந்தார்கள். இன்றும் அது நடைபெறவில்லை. அதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எதற்கெடுத்தாலும் அரசாங்கத்தையும், அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த கட்சியையும் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டே இருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு எதிரக் கட்சியில் உள்ள மெம்பர்கள் பலர் பேசி வருகிறார்கள். சற்று முன்பு பேசிய நண்பர் அவர்கள் சொன்னார்கள்—திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முந்தையோர் 'வெள்ளையர்கள், சுதந்திரத்தைக் கொடுக்க வேண்டாமென்றும், அப்படிக் கொடுத்தாலும் இந்த நாட்டை அவர்களேதான் ஆளவேண்டும்' என்றும் சொன்னதாக இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னதாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. அப்போது, அந்தப் பரம்பரை வேறு, நாங்கள் வேறு' என்று மறுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் இன்று பேசிய நமது புலவர் அவர்கள், 'எங்கள் அப்பன் குதிருக்குள் இல்லை' என்பது போல், 'அன்று தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்கமாக இருந்ததுதான் இன்று 50 பேர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினராக வந்திருக்கிறார்கள்' என்று ஒப்புதல் கொடுக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தையும், அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தவர்களையும் குறை சொல்வதற்காகவே அவர்கள் வந்திருக்கிற நிலையத்தான் காட்டுகிறது. அதோடு கூட, 'கல்வித் துறையிலே, மந்திரிகள், லீடுகளை மாற்றுவது போல் கல்வித் திட்டத்தை மாற்றுகிறார்கள்' என்று கூறுகிறார்கள். இதுதான் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக இருக்கிறது. மந்திரிகள் லீடுகளை மாற்றுவதில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் சொன்ன சொற்களை மாற்றுவது மிக மிக ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அன்று சொன்ன சொற்களில் இன்று ஏதாவது ஒன்றை நடை முறையிலே அனுஷ்டிக்கிறார்களா? அன்று குலக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவரை எதிர்த்தார்கள். அவர் இன்று எந்த அளவிலே இருக்கிறார் என்று நான் கேட்கிறேன். அவர்தான் இன்று இவர்களுடைய குருவாகக் காட்சியளிக்கிறார். (மணி அடிக்கப்பட்டது.)

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri A. Raghava Reddi) : Hon. Members are once again requested to limit their speeches to five minutes as there are a number of hon. Members to speak. Now the hon. Member Srimathi Rajathi Kunchithapatham will speak.

[17th July 1962]

* திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று நம் தமிழ் மாநிலம் விவசாயத்தில் முன்னேறியிருக்கிறது. தொழிலில் நாம் முன்னேறியிருக்கிறோம். மின்சாரத்தில் நாம் மின் வேகத்தில் அது பரவ நாம் முன்னோடியாக இருக்கிறோம். அவை எல்லாவற்றையும் விட கல்வித் துறையில் இந்த நாட்டுக்கே ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இந்த மாநிலம் இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. பாராட்டுகிறார்கள் கல்வித் துறை இயக்குநரை என்று எதிர்த் தரப்பில் உள்ளவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஏன் பாராட்டக்கூடாது? நன்கு உற்சாகத்துடன் உழைக்கிற அதிகாரிகளை நாம் பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் மட்டுமல்ல பாராட்டுவது, மக்கள் மட்டும் பாராட்டவில்லை, நமது பாரத சர்க்காரே அவரைப் பாராட்டி அவர்களுக்கு பட்டமும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே பாராட்டத் தகுந்தவர்களை பாராட்டித்தானே வேண்டும், பாராட்டுதலினால் அவர்களுக்கு உற்சாகம் பிறக்கிறது. அந்த உற்சாகத்தினால் அவர்கள் மேலும் உணர்ச்சி பெற்று மக்களுக்காக உழைப்பதற்கு ஆவേശம் அடைகிறார்கள். ஆக, கல்வித்துறையில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளை நாம் பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எங்கு பார்த்தாலும் உட்கேக் உடையிலிலேயே என்ற குறை அவ்வளவாக இல்லை. உண்ண உணவு இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே என்ற கூக்குரல் அதிகமாக இல்லை. இருக்க இடமில்லையே என்ற குறை அதிகமாக இல்லை. ஆனால் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு பள்ளியில் இடம் கிடைக்கவில்லையே என்ற குறை இருப்பதைத்தான் நாம் இன்றைய தினம் காண்கிறோம். அன்று மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர 25 ரூபாய் ஸ்டைபன்ட் கொடுத்து படித்தது போக இன்று தகுதியுள்ளவர்கள் தங்களுக்கு இடம் கிடைக்க வேண்டுமே என்று முண்டியடித்து கொண்டு போகும் அளவில் மக்களிடையே ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளி முதல் பல்கலைக் கழகம் வரை நாம் சென்று படிக்க வேண்டுமென்று விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது, அந்த விழிப்பை ஏற்படுத்திய அமைச்சர் அவர்களையும், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளையும் நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும். முன்பு பண்ணையார் வீட்டு பிள்ளைத்தான் பாக்டர் பரீட்சைக்கு போவார்கள். ஆனால் இன்றே அந்த பண்ணையார் வீட்டில் வேலை பார்க்கும் பாட்டாளியின் மகனும் அங்கு சென்று படிக்கிறான். அந்த அளவு ஒரு விழிப்பு உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதைப் பாராட்ட வேண்டும். 1960-61-ல் 20 கோடியாக இருந்தது இன்று 1962-63-ல் 25 கோடியாக ஆகியிருக்கிறது. இதற்காக ஒதுக்கப்படுகிற நிதி, அதிலும் 53 சதவீதம் ஆரம்பக் கல்விக்காக செலவிடப்படுகிறதென்றால், கண் இருந்தும் கல்வியறிவற்று கபோதியாக இருப்பவர்களுக்கு கல்வியைப் புகட்டவும், காது இருந்தும் கல்விப் பயனை கேட்கமுடியாதவர்களுக்கு கல்வியைப் புகட்டவும், வாய் இருந்தும் ஊமைகளாக அறிவற்றிருக்கும் கல்வியமைச்சர் அவர்கள் நல்ல ஆற்றலும், அனுபவமும் உடையவர்கள். மக்களுக்கு நன்மை செய்ய எது தேவை, எதை எதை எப்படியெப்படி மாற்றலாம் என்று பார்த்து அதிலுள்ள சிக்கல்களை விடுவிப்பதற்கு உடனுக்குடன் நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறார்கள். இங்கிலிஷ் மீடியம் ஸ்கூல்களை, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் கொண்டு வந்தது குறித்து நான் அவர்களை பாராட்டுகிறேன். தமிழுக்காக போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லும் தன்மானத் தோழர்கள் கூட தங்கள் குழந்தைகளை இங்கிலிஷ் மீடியத்தில் படிக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். ஆங்கிலம் இன்றியமையாத மொழி, அது ஒரு அகில உலக மொழி என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்துதான் அமைச்சர் அவர்கள் வந்ததும் வராததுமாக இத்திட்டத்தை கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதை மக்கள் பாராட்டுகிறார்கள். அடுத்தபடியாக, கட்டாயக் கல்வி. எல்லோரும் படிக்க வேண்டும், படியாதவர்கள் என்ற நிலை நாட்டை விட்டே அகலவேண்டுமென்று கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதிலிலுள்ள குறைபாடுகள் சில

17th July 1962] [திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்]

வற்றை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் கூறும் இரக்க முடியாது. தேசிய ஒற்றுமை பற்றி பேசுகிற இந்த நேரத்தில், மாணவர்கள் என்.லி.லி. முகாம் செய்யப் போகிறார்கள். எங்கள் நெல்லை மாவட்டத்திலிருந்து ஊட்டிக்கு சென்ற ஆண்டு என்.லி.லி.யினர் சென்றிருந்தார்கள். அங்கு அவர்கள் பாசுபாடோடு, பட்சபாதமாக நடத்தப்பட்டார்கள் என்ற குறை என் போன்றோர் காதிற்கு எட்டியது. இதை நான் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தேசிய ஒற்றுமையை நாடுப்போது, இந்த பிஞ்சு உள்ளங்களில் இப்படி ஒரு தப்பு எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டால் அது நாளாக நாளாக பெருகிக் கொண்டுதான் போகும். ஆகவே, இம்மாதிரி என். லி. லி. காம்ப் நடக்கும்போது பாரபட்சம் இல்லாமல் நடக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பின்னர், ஹயர் கிரேட் பயிற்சி இன்றியமையாதது. பெண்கள் மூன்றாவது பாரம் வரை படித்து விட்டு, ஈ.எஸ்.எல்.லி. பால் செய்துவிட்டு ஏதாவது வேலையில் அமர்ந்து தங்கள் குடும்பங்களை காப்பாற்ற வேண்டிய நிலையில் உள்ள எளிய குடும்பங்கள் பல உள்ளன. ஆகவே பெண்களுக்காக ஹயர் கிரேட் பயிற்சிப் பள்ளிகளை அதிகமாக ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நளினம் வாய்ந்தவர்களான பெண்களினால்தான் குழந்தைகளை நல்லமுறையில் அணுகி அவர்களுக்கு நன்கு போதிக்க முடியும். எப்படி மருத்துவத் துறையில் ஆண் நர்ஸ்களை விட பெண் நர்ஸ்கள் அதிகமாக தேவைப்படுகிறார்களோ அதேபோல் தான் இதுவும். பின்னர், கிண்டர் கார்டன் பள்ளிகளை அதிகமாக அமைக்க வேண்டும். எப்படி இன்று அடைக்கப்பட்டுக் கிடந்த கோவில்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ எப்படி தீம் இல்லாத இடங்களில் இன்று தீம் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறதோ, எப்படி பூஜை நடக்காத இடங்களில் இப்பொழுது பூஜைகள் நடக்கின்றனவோ அதேபோல் ஒவ்வொரு கோவிலும் அதன் வசதிக் கேற்ப கிண்டர் கார்டன் ஸ்கூலை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று அறநிலையப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு, இந்த ஆங்கில மீடியத்தைக் கொண்டு வந்ததை வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த கல்வித் திட்டத்தை மனமார வரவேற்கிறேன்.

* திரு. மு. பொ. வடிவேல் : தலைவர் அவர்களே, என் நண்பர் காஞ்சி மணிமொழியார் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணை மீது இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்கு எனது நன்றியை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 300 பேர்கள் கொண்ட கிராமத்தில் புதுப் பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கலாம் என்று சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால், பஞ்சாயத்து யூனியன் கௌன்சில் இம்மாதிரியான புதுப் பள்ளிக் கூடங்கள் திறக்கலாம் என்று முடிவு செய்த பிறகும் கூட டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் பார்வையிட்டு பிறகுதான் திறக்க வேண்டிய நிலை இருப்பதால் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் கல்வி விஸ்தரிப்பு அலுவலர்களே பார்வையிட்டு அதன் பேரில் உடனடியாகத் திறப்பதற்கு வழிவகை செய்தால் தான் விரைவிலே பள்ளிகள் அமைந்து நல்ல முறையில் இயங்க முடியும் என்பது என் கருத்து. எல்லாக் கிராமங்களிலும் சமூகக் கல்விக்கு குழு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளிகளில் ஏராளமாக பிள்ளைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அதிகப்படியாக சேர்க்கப்படும்போது அதிகப்படி ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டியிருக்கிறது. அடிஷனல் டீச்சர்ஸை போட வேண்டுமென்றால் பஞ்சாயத்து யூனியன்களினால் உடனடி செய்ய முடியாது. டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் பார்வையிட்டு D.E.O.-க்கு ரிப்போர்ட் அனுப்பி அவர்கள் சிபார்சு செய்த பின்னர்தான் போட வேண்டிய நிலை இருக்கிறது.

(கனம் சபாநாயகர் தலைமை)

கட்டாயக் கல்வியினால் அதிகப்படி குழந்தைகள் பள்ளிகளில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். 35 குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று இருக்கிறது. முன்பு இருந்ததை விட இப்பொழுது சென்ட் பர்சென்ட் அதிகமாக குழந்தைகள் பள்ளிகளில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அதிகப்படியான ஆசிரியர்களைப் போட பஞ்சாயத்து யூனியன் ஈ.ஓ. (எஜுகேஷன்) நேரில் பார்வையிட்டு அந்தக் குறிப்பின் பேரில் போடவேண்டும். இப்பொழுது 96

[திரு. மு. பொ. வடிவேல்] [17th July 1962]

சத விசுதம் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் கிடைக்கிறார்கள் என்று அறிக்கையில் கூறப்படுகிறது. மீதி 4 சத விசுதம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, அந்த இடங்களுக்கு பெண்களையே அன்டி ரெயினட் ஆசிரியர்களாக போடவேண்டும். பின்னர், ஜில்லா போர்ட் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு பிரதி மாதம் சம்பளம் பட்டுவாடா செய்யப்படுவதில்லையென்று அறிகிறேன். அவர்களுக்கு இம்மாதச் சம்பளம் அடுத்த மாதக் கடைசியில் தான் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, பஞ்சாயத்து யூனியனில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படுவது போல் ஆசிரியர்களுக்கும் மாத முதலிலேயே சம்பளத்தைக் கொடுப்பதற்குள்ள ஏற்பாடுகளை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பின்னர், இப்பொழுது அவர்களுக்கு சிறு விடுப்பு ஒரு ஆண்டுக்கு 12 நாட்களும், ஈட்டு விடுப்பு $1\frac{1}{2}$ நாட்கள் என்றும் இருப்பதை மாற்றி சிறுவிடுப்பு குறைந்தது ஆண்டு ஒன்றுக்கு 20 நாட்களும், ஈட்டு விடுப்பு 5-ல் இருந்து 7 நாட்களும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதைப்போலவே, பெண் ஆசிரியர்களில் கர்ப்ப ஸ்திரீகளுக்கு இரண்டு மாதம்தான் விடுமுறை அளிக்கப்படுகிறது. இதை மூன்று மாதமாக கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அது மட்டுமல்ல, பெண் ஆசிரியைகள் திருமணம்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு 15 நாட்கள் சம்பளத்தோடு விடுமுறை தனியாக அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெண் ஆசிரியர்களை ஆங்காங்கு, கிராமங்களில் போடுவதால், அவர்களுக்கு அங்கு வீட்டு வசதி இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இப்போது ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலும் ஒரு வீடு கட்டுவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது போதாது. கிராமங்களுக்கு பெண் ஆசிரியர்கள் போகும் போது அவர்கள் வீடு இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியன் கீழ் இருக்கும் எல்லா ஊர்களிலும் பெண் ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுத்தாக வேண்டும் என்று நான் தங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது) இன்னும் இரண்டு நிமிஷத்தில் முடித்து விடுகிறேன். பெண் ஆசிரியர்களை, அவர்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் மலைப் பிரதேசங்களில் நியமித்து விடுகிறார்கள். இதன் காரணமாக அவர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் மாற்றம் செய்யக்கூடாது என்ற உத்தரவு போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு ஜனநாயகத்தை கடைப்பிடித்து வருகின்ற இந்த நாளை இந்த மாறுதல் செய்யும் அதிகாரத்தை பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவருக்கே கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது [ஈ. ஓ. (எஜ்.கேஷன்)] கல்வி விஸ்தரிப்பு அதிகாரிகளாக ஆசிரியர்களில் சிலரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். தேர்ந்தெடுத்த இந்த அதிகாரிகளை அவர்கள் தற்சமயம் வேலை செய்யும் பஞ்சாயத்து யூனியனிலேயே வேலை செய்வதற்கு வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் கூடுதலாக கிடைக்கும் 10 ரூபாய்க்காக அவர்கள் வெளியில் போய் வேலை செய்யமாட்டார்கள். வேலை கிடைத்தால் கூட போய் சேர மாட்டார்கள். இதன் காரணமாக கல்வி விஸ்தரிப்பு வேலையும் சரியாக நடைபெறாது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு முக்கியமாக கல்வி விஸ்தரிப்பு அலுவலர்களாக ஆசிரியர்களை தேர்ந்தெடுத்தால் அவர்கள் வேலை செய்யும் பஞ்சாயத்து யூனியனிலே வேலை செய்யும்படி அவர்களை உத்தரவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வாணியம்பாடியில் இருக்கின்ற ஜனத்தொகையில் 41,000 பேர்களில் 21,000 பேர்கள் பெண்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அங்கு பெண்களுக்கு என்று தனியாக ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தை நான் வரவேற்கிறேன். சுதந்திரத்திற்கு முன்பு மது வினாஸ் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கணக்கிட்டு கூடுதலாகவும் குறைவாகவும் கல்விக்காக ஒதுக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்று மதுவை ஒழித்தும் கூட, அதன் காரணமாக பல கோடி ரூபாய் வருவாய் இழந்தும் கூட நமது ராஜ்ய வருமானத்தில் சுமார் நான்கில் ஒரு பங்கு கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பது

17th July 1962] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

பதைப் பார்த்தால், நாம் எவ்வளவுதாரம் கல்லியில் முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கிறோம் கல்விக்காக எவ்வளவு ஒதுக்குகிறோம் என்பதைக் காட்டுகிறது. இது மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. ஏறக்குறைய எல்லா வீட்டுக் குழந்தைகளும் 1965-66-ம் வருட காலத்தில் 100-க்கு 100 ஆன், பெண் என்று இரு பாலரும், நமது திட்டத்தின் இலக்கின் அளவில் பள்ளியில் வந்துவிடுகின்ற நிலைமை ஏற்படும் என்பதை நாம் இப்போதே உணர்ந்துகொள்ளலாம். இந்த வருடத்தில் கல்விக்காக நமது வருமானத்தில் 53.3 சத வீதம் ஆரம்பக் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பது மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. இதன் மூலமாக நல்ல பெயருக்கும் கல்வித் துறையின் நல்ல பெயருக்கும் இது அடிப்படையானது. அந்தத் துறையில் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கக்கூடிய அக்கறையை எல்லா தரப்பிலிருந்தும் பாராட்டுகிறார்கள். கல்வித் துறையில் பல வழிகளிலும் முன்னேற்றம் காணப்பட்டு வருகின்றன என்பதை புள்ளி விவரங்களிலிருந்து காண முடிகிறது. கல்வித் துறையில் இருக்கும் சில குறைபாடுகளை மட்டும் நீக்கிவிடுவோமானால், நிச்சயமாக இன்னும் பலன் அளிப்பக்கூடிய முறையில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

குறிப்பாக, நான் ஒரு சில பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களைப் பார்க்கும்போது, அதில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு தீமை விளைவிக்கக்கூடிய முறையில் சில கருத்துக்கள் கொடுத்திருப்பதை நான் பார்த்தேன். இந்தத் தீமை எந்த அளவுக்கு இதில் புகுந்தது? இதை எப்படி டெக்ஸ்ட் புக் கமிட்டியினர் அனுமதித்தார்கள் என்பதையும் அரசாங்கம் தீவிரமாக பரிசீலனை செய்து இந்த விதமான தீமை வராமல் இருப்பதற்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை பாதுகாப்பதற்கு என்னென்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியும் என்பதையும் அரசாங்கம் ஜாக்கிரதையாக கவனிக்கவேண்டும். கல்வித் துறையின் மேல் மட்டத்தில் இருக்கின்ற அதிகாரிகளிடத்தில் முன்பு இருந்த லஞ்சப் பழக்கம் இப்பொழுது கீழ் மட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளிடத்தில் ஏற்படுகின்றன. கீழ் மட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய சீனியர், ஜூனியர் டெப்யூட்டி இன்ஸ்பெக்டர் போன்றவர்கள் பல இடங்களில் ஆசிரியர்களிடத்தில் தவறுதலாக நடந்துகொள்வதாகவும், மாணேஜ்மென்ட்களிடத்தில் தவறுதலாக நடந்துகொள்வதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இவைகளை எல்லாம் நல்ல முறையில் கண்காணித்து, உயர்ந்த ஒரு தரத்தை நிலைநிறுத்துகின்ற வகையில் கவனிக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜில்லா போர்டில் இருந்த ஹைஸ்கூல்கள் எல்லாம் இன்று கல்கட்ரின் கீழோ அல்லது அவரது பி.ஏ. அவர்களின் கீழோ கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதை மாற்றி இந்த ஜில்லா போர்டு ஹைஸ்கூல்கள் எல்லா வற்றையும் சர்க்காரே எடுத்து சர்க்கார் பள்ளியாகவே மாற்றினால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். செகண்டரிக் கல்விக்காக ஜில்லாக் கல்வி ஆலோசனைக் குழுவும் நியமிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பஞ்சாயத்து யூனியன் பொறுப்பில் கிராமங்களில் புதிதாக பள்ளிக்கூடம், செக்ஷன்கள் ஆரம்பித்தாலும், புது ஆசிரியர்களைப் போடுவதானாலும் இப்போதுள்ள முறைப்படி ஆங்காங்கு இருக்கக் கூடிய கல்வித் துறை அதிகாரிகளுடைய முடிவு மட்டுமில்லாமல், பஞ்சாயத்து யூனியனில் இருக்கக் கூடிய அதிக பட்ச அங்கத்தினர்களின் முடிவையும் அனுசரித்துத்தான் நியமிக்க வேண்டும் என்று இருப்பதால் காலதாமதமாகிறது. ஆகவே இந்தக் காலதாமதத்தை தவிர்க்கின்ற முறையில் கல்வித் துறையிலேயே முடிவு எடுக்கப்பட்டு குறிப்பு எடுக்கப்பட்டுவிட்டால் அதுவே போதுமானது என்ற மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவது மிகவும் அவசியம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இல்லையென்றால் வேறு விதமான முடிவு எடுக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது.

சாதாரணமாக ஒரு பள்ளியை திறப்பதற்கு பஞ்சாயத்து தீர்மானம் நிறைவேற்றுகிறது. அதுவே பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குப் போகும்போது வேறு விதமாக முடிவு செய்யக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்படுகிறது. மக்களின் பிரதிநிதித்துவ ஸ்தாபனங்கள் இரண்டிற்கும் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. இதை அரசாங்கம் ஜாக்கிரதையாக பார்த்து நல்லதொரு முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [17th July 1962]

கல்வி சீரமைப்புத் திட்டத்தின்கீழ் பொருட்கள் சேகரிக்கப்பட்டு சில இடங்களில் அளவுக்கு மீறி இருக்கின்றன. அதை பாதுகாப்பது ஒரு பெரும் பொறுப்பாக இருந்து வருகிறது. ஆகவே இதை வேறு பொருட்களாக மாற்றி உபயோகிக்க ஏதாவது வழிவகை செய்யலாம். ஆதாரக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், இந்த லட்சியத்தின் அடிப்படையில் தான் இந்த கல்வி கொடுக்கப்படுகிறது என்றாலும்கூட, இது எல்லா இடங்களிலும் சரிவர நடைபெறுகிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஆகவே இதில் எங்கெங்கே மாற்றம் தேவை, இதில் என்ன கஷ்டங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை எல்லாம் நன்றாக ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்து இதற்கு ஒரு முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில், இதற்கென்று தனியாக ஒரு டயரக்டர் அல்லது டயரக்டரேட் அமைத்தாலும்கூட தவறு இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அந்த அளவுக்கு விரிவு அடைந்திருக்கிறது. இதையும் அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் ஏழை, எளியவர்கள் அத்தனை பேரும் இலவசமாக பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வகையில் கடன் வசதியையும், திறமைக்குத் தகுந்தவாறு ஸ்காலர்ஷிப் அளித்தும் வருவது ஏழை எளியவர்களுக்கு ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதம் என்றே கருதுகிறேன். இன்றையதினம் தனியார் துறையில் என்ஜினியரிங் கல்லூரி ஒன்று டி.வி.எஸ். தர்ம் ஸ்தாபனத்தின் கீழ் ஆரம்பிக்கப் போவதாகத் தெரிகிறது. இதற்காக இந்த வருடம் ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே போன்று தென்னிந்திய கிரிஸ்துவ சபை கௌன்ஸில் ஸ்தாபனத்தின் மேற்பார்வையின்கீழ் ஒரு பாலிடெக்னிக் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அமைக்கப் போவதாகவும் தெரிகிறது. இதற்காக ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டும் இந்த வருடமே ஆரம்பிப்பதற்கு சர்க்கார் அனுமதி வழங்கவேண்டும்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னால் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில், திருச்செந்தூரிலும் நான்குனேரி தாலுகாவிலுள்ள இட்டமொழியிலும் இருந்து வந்த இரண்டு போதன முறை பள்ளிகளை அரசாங்கம் மூடிவிட்டது. இந்த இரண்டுக்கும் மாற்றாக, தகுந்த இடங்களில் வேறு இரண்டு போதனமுறை பள்ளிகள் திறக்கவேண்டும். அதைப்பற்றியும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக கல்வித் துறை நல்ல வளர்ச்சி பெற்று வருவது இந்த மாநிலத்திற்கு மட்டுமல்ல, இந்த தேசத்திற்கே நல்லதொரு எடுத்துக் காட்டு என்பதைக் கூறி, இந்த மான்யத்தை ஆதரித்து என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. KUNJAN NADAR: I rise to congratulate the Hon. Finance Minister for allotting Rs. 25 crores for education in our stained economy. While congratulating him I think this is a proper occasion to review the overall cumulative result of our education for the last fifteen years. We have been experimenting on education for the last fifteen years. We have been clamouring for national education during pre-independence days. But what is the result of our experiment on national education for the last fifteen years? Now we hear of national integration on one side; on the other side we hear of national disintegration. That is the results of our education. That is the result of our policy in imparting education to our young men in the national way. It is true we have progress. We have made revolutionary progress in eradicating illiteracy. But we have failed in our 'national education'. We have at first tried to oust English saying that it is an alien language and so it should not be taught. We have

17th July 1962] [Sri A. Kunjan Nodar]

neglected English forgetting that English has been with us so long as a national language. It still serves us as national language. Forgetting that it is an inter-national language, forgetting that it is the language of science and technology, we have committed a national mistake in neglecting it, in our educational system.

In our educational system English must be given due prominence. Fortunately, after all these experiments every year we hear of some reform. There is a silverlining. We are reverting back to our old system. I think that English should be made a compulsory subject even from the very beginning. I am of opinion that certain amount of re-thinking is necessary even with regard to our national language. The D.M.K. party's cry about Hindi imperialism is to a certain extent true, though I do not agree that partition will solve any of our problems. I have had occasions to come into direct contact with Hindi-lovers at Delhi. There is no good of slighting or abusing them. We have to undo the wrong done to us and make English the national language or else English will be ousted.

11-30
a.m.

I have one word to say about Kanyakumari district. Unfortunately, we feel that we are having different standards of treatment. We have got an able Director of Public Instruction, but we could not have his ability for Kanyakumari district. We were under a different set up and under a different Government. During integration the fundamental principle, the basic principle, was not accepted. This Government is the successor Government for the erstwhile T.C. State Government. Whatever commitments accepted by the T.C. State Government should be accepted by this Government as dutybound and honour all the commitments of the T.C. State Government. But this Government have not done it. Most of the teachers, who were qualified under T.C. State Government were considered unqualified by this Government. The training underwent there was not recognised. The T & M.H.S. certificates are not recognised. The Kerala Government Technical Examinations are not recognised. On that account the teachers in Kanyakumari district are suffering a lot. The Pay Commission Report has not been given effect to as far as Kanyakumair district is concerned. There are about 500 to 700 teachers in that district. Regarding the deplorable condition of the schools in that district, I want to say a word with a concrete instance I happened to visit a High School in my constituency (Kulasekharam High School). Seventeen teachers are employed there. The school building is a thatched one. It is more than two years since it was renewed. During rainy season the students cannot sit. There is no furniture. There is no flooring even. That is the condition obtaining there.

The shift system in the primary schools had been done away with. The condition of middle schools are not very encouraging in Kanvakumari district.

I may also state that though the schools were reopened two months ago, still the text books are not available. Certain dealers in Kanyakumari district even sell them in blackmarket. So I

[Sri A. Kunjan Nadar]

[17th July 1962]

suggest that the text-books may be nationalised and an expert committee may be appointed by the Government and they may be authorised to write text-books on proper lines. In one of the text-books I found for the word 'Takkalai' in Kanyakumari district as 'Thukkalai. We call it as Takkalai'. With these words, I close my speech.

* திருமதி எ. எஸ். பொன்னம்மாள் : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்விக்கு நம்முடைய அரசாங்கம் அள்ளி அள்ளி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்றால், இந்தக் கல்வி வருகிற எதிர் காலத்தில் வளர்ந்து, நாட்டில் எந்தக் குழந்தையும் படிக்காமல் இல்லை, எல்லோரும் படித்தவர்கள் என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு ஒரு கொள்கையாக இன்றைக்கு அமைந்திருக்கிறது. இவ்வளவுதாரம் பணத்தை அள்ளிக் கொடுத்தும் அமர கவி பாரதியார் பாடியது போல, தெருக்கள் தோரும் இரண்டொரு பள்ளிகள் வேண்டும் என்று பாடியது போல ஆங்காங்கு பள்ளிகளை எங்கெங்கே தேவை என்று பார்த்து கல்வி அதிகாரி அவர்களும் மற்ற துறையினரும் துரிதமாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்குள் தமிழகத்திலுள்ள குழந்தைகளில் 90 சத விதிக் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் கூட நாம் இப்போது நான் காவது நிலையில் இருக்கிறோம். கேரளம், மேற்கு வங்காளம், பஞ்சாப் ஆகியவைகளுக்கு அடுத்தபடியாக சென்னை மாகாணம் இருக்கிறது. மிகவும் திறமை வாய்ந்த கல்வி அதிகாரி இருக்கும் காலத்திலேயே, நல்ல பொறுப்பும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும் உள்ள அமைச்சர் இருக்கும் காலத்திலேயே நம் மாகாணத்தை முதன்மையாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அது மாத்திரமல்லாமல் பள்ளிகளில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் போதும் கூட குழந்தைகளுக்கு தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் கற்றுக்கொடுக்கும் நேரத்தில் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட தலைவர்களுடைய சரித்திரத்தையும், சுதந்திரம் வேண்டாமென்று கூறிய எட்ப்பர் பரம்பரையர் கதையையும் கூட பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கு உலகத்தில், ஒன்றாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படும் என்று சுட்டிக்காட்டிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுமாத்திரமல்லாமல் இங்கு கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசியபோது கூட, ராஜாஜி அவர்கள் காலத்தில்—அவர்கள் சொன்னதால் சொல்லுகிறேன்—அவர்கள் கட்டாயக் கல்வி கொண்டு வந்தார்கள், ஆகையால் அவர்கள் இறங்கிவிட்டார்கள், அது போல நமது முதலமைச்சர் காலத்தில் கட்டாயக் கல்வி கொண்டு வருவது நல்லதல்ல என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அவர் குழந்தைகள் பாதி நேரம் படிக்க வேண்டுமென்றும், பாக்கிப் பாதி நேரம் தகப்பனாருடைய தொழிலைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் கொண்டு வந்தார்கள். ஆகையால் அதற்கு மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். இன்றைய நிலையில் எல்லாக் குழந்தைகளும் படிக்க வேண்டும், படிக்காமல் யாரும் இருக்கக்கூடாது என்ற நிலையில் 6 வயது முதல் 11 வயது வரையில் உள்ள குழந்தைகள் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதோடு ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனிலும், ஒவ்வொரு ஊரிலும் சிறிய ஆரம்பக் கல்வி—அதாவது மூன்று வயது முதல் ஐந்து வயது வரை உள்ள குழந்தைகள் கட்டாயமாக அவர்களும் நல்ல பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி இப்போது செலவு செய்து கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் மாற்றுக் கட்சி சகோதரர்கள் இதை எதிர்த்திருக்கிறார்கள் என்றால் அது விரந்தையிலும் விரந்தையாக இருக்கிறது. அவர்கள் எந்த அடிப்படையில் பேசுகிறார்கள் என்று புரிந்து கொள்ள

17th July 1962] [திருமதி எ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

முடியவில்லை. எனவே நம் அரசாங்கம் இன்னும் பல நல்ல விதங்களில் சீர்தூக்கிப் பார்த்து இந்த நடப்பு ஆண்டிலேயே பலவிதமான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதோடு இந்த பள்ளி ஆரம்ப காலத்தில் கையெழுத்து வாங்குவது மிகவும் சிரமமாக இருக்கிறது. கையெழுத்து வாங்குவதற்காக நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகள் தாலாகா ஆய்வில் காத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலையைக் காண்கிறோம். இந்த நிலையை மாற்றி, ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவு எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது என்று அரசாங்கத்திடம் கணக்கு இருக்கிறது, அதிலிருந்து இன்னின்ன வீட்டுக்குழந்தைகள் பணம் கட்டவேண்டும், இன்னின்ன வீட்டுக்குழந்தைகள் பணம் கட்ட வேண்டாம் என்று செய்தால், கையெழுத்து வாங்கும் அவசியம் ஏற்படாது, அதோடு தொல்லை நீங்கி மக்களுக்கு அமைதி கிடைக்கும் என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே, நம்முடைய ஏழை பங்களான் முதல் அமைச்சராக இருக்கக் கூடிய கரீலத்திலேயே இப்போது எப்படி 10-வது வரை ஜூதி, மது, இன வேறுபாடு இல்லாமல் இமமாக படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றதோ, அதேபோன்று பி. ஏ. வரை இமமாகப் படிக்கும் நிலைமையை இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் உருவாக்கித் தரவேண்டுமென்று கல்வி இயக்குனர் அவர்களையும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும் நான் மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல. ஆசிரியர்களைப் பற்றிப் பேசும் போது கனம் அம்மையார் அவர்கள் ஜூனியர் கிரேட் வேண்டாமென்றும், அதை மாற்றவேண்டுமென்றும் கூறினார்கள். இதை மாற்றினால் இப்போது 8, 9, 10-வது படித்து விட்டு, ஏழைப் பெண்களாக இருப்பவர்களுக்கு அது மிகவும் சிரமமாக இருந்து கொண்டிருக்கும். எப்படியும் 12, 13 வயதிலேயே ஜூனியர் கிரேடுக்குப் போய்விட முடியாது. 18 வயதுள்ள பெண்களுக்குத்தான் இந்த ஜூனியர் கிரேட் வேண்டுமென்று அரசாங்கம் நிர்ணயித்து இருக்கிறது. அவர்கள் அந்தப் பயிற்சி பெற்று, பின்னால் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

திரு. பி. பழனி பிள்ளை: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, இரண்டொரு கருத்துக்களை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக, ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்த அளவிலே சர்க்காரானது 300 ஐந்தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திலேயும் ஒரு பள்ளியை ஏற்படுத்தி மக்களுக்கு கல்வி வசதி அளித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். கிராமங்கள்தோறும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கட்டிடங்கள் இல்லாமல் இருக்கிறது. அதற்காகப் பஞ்சாயத்து யூனியனிலிருந்து 50 சத விதமும், ஊர் பணம் 50 சத விதமும் போட்டு கட்டிடம் கட்டவேண்டும் என்று ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது. அந்த நிபந்தனையைத் தளர்த்தி குறைந்தது 75 சத விதம் அல்லது 60 சத விதமாவது சர்க்கார் மானியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று மாற்றியமைப்பதுடன், இந்த ஆசிரியர்களை மாற்றம் செய்யும் விஷயத்திலே பஞ்சாயத்து தலைவருக்கோ அல்லது பஞ்சாயத்து மெம்பருக்கோ அதிகாரத்தை கொடுக்காமல் அந்த வட்டாரத்திலே உள்ள பள்ளி நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்து, அவர்கள் இந்த மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனெனில், முக்கியமாக அரசியல் காரணமாக ஆசிரியர்கள் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு அவ்வப்போது மாற்றப்படுகிறார்கள். இந்த நிலை தடுக்கப்பட வேண்டுமானால், முக்கியமாக அதிகாரிகளுக்குத் தான் இந்த மாற்றதல் செய்யும் அதிகாரம் தரப்பட வேண்டுமே தவிர, பஞ்சாயத்து தலைவரோ, பஞ்சாயத்து நிர்வாகமோ இதில் தலையிடக் கூடாது என்று ஒரு விதி நிர்ணயிக்கவேண்டும். அதைச் செய்யும் படி நான் இந்தச் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதையடுத்து, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் 5 மைல்களுக்கு ஒரு உயர் நிலைப்பள்ளி என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டுகூட ஏறக்குறைய 50 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்படவேண்டுமென்று நமது

[திரு. பி. பழனிப் பிள்ளை]

[17th July 1962]

கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் திட்டமிட்டும், ஏறக்குறைய 200 பள்ளிகளுக்கு இதுவரை அங்கீகாரம் அளித்திருப்பதிலிருந்து, நம் நாட்டு மக்கள் கல்வி கற்கவேண்டுமென்பதிலே எவ்வளவு தூரம் ஆர்வத்தோடு நமது சர்க்கார் இதிலே கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நம்முடைய மாநிலத்திலே தொழில் நுணுக்கக் கல்விகள், குறிப்பாக என்ஜினியரிங் காலேஜ், எம்.பி.பி.எஸ். படித்து பாட்கர்கள் ஆவதற்கு இப்போது போதிய இட வசதி இல்லை. அதற்காக, அதிகப்படியான மாணவர்களுக்கு இடவசதி செய்து கொடுப்பதற்கு 100-க்கு 5 சதவீதம் உயர்த்தப்பட வேண்டும். இப்படி உயர்த்தி நம் நாட்டிற்குத் தேவையான என்ஜினியர்களையும், பாட்கர்களையும் நாம் பெறுவதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதுபற்றியும் நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்களும், மற்ற அமைச்சர்களும், கல்வி அதிகாரிகளும் நல்ல முறையிலே கலந்தாலோசித்து, இந்த ஆண்டிலேயே அதிகப்படியான பேர்களை இந்த தொழிற் கல்விகளிலே அடாவது என்ஜினியரிங் கல்லூரிகளிலும், மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு உத்தரவுகள் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதையடுத்து, திருவண்ணாமலையில் கடந்த ஆண்டுதான் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி துவங்குவதற்கு சர்க்காரின் அங்கீகாரம் பெற்று, ரூ. 4,75,000 செலவிலே ஒரு கட்டிடம் கட்ட வேலை துவக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதற்காக சர்க்காருக்கு நான் என் நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு திருவண்ணாமலையில் சர்க்கார் துறையிலே ஒரு கல்லூரியும் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று மிகவும் பணிவோடு வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கேள்விக்கு பதில் அளிக்கும்போது, தனியார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் கல்லூரி ஏற்படுவதற்கான உதவிகள் அளிக்கப்படும் என்று உறுதி அளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், குறிப்பாக திருவண்ணாமலையைச் சுற்றியுள்ள தானிப்பாடி, செங்கம், போளூர், செஞ்சி போன்ற இடங்கள் மிகவும் பிற்போக்கான பகுதிகளைக் இருப்பதால் தனியார் துறையிலே கல்லூரி ஆரம்பிப்பதற்கு வசதியற்ற நிலையிலே இருப்பதால், கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து இதை மீண்டும் பரிசீலனை செய்து, அங்கு ஒரு கல்லூரியைத் துவக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி மிகவும் பணிவோடு கேட்டுக்கொண்டு, அவருடைய இந்த மானியத்தை ஆதரித்து, எனக்கு இங்கு பேச வாய்ப்பளித்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, காலையில் கவன ஈர்ப்பு கொண்டு வந்ததற்கு பதில் அளிக்கின்ற நேரத்தில், நம்முடைய கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கல்லூரிகளில் புதுமுக வகுப்புகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இந்த ஆண்டில் 3,000-க்கு மேற்பட்டவர்கள் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். கடந்த ஆண்டில் இரண்டாயிரத்து நானூறு பேர்கள் அதிகமாக சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். எங்களிடம் நேற்றையத் தினத்திலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற அறிக்கையில் 1,900 பேர்கள் என்றிருக்கிறது. இன்றையத் தினத்திலே 2,400 பேர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். கடந்த 1961-62-ல் அவர்களுடைய அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதற்கும், இந்த அறிக்கைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வித்தியாசங்களை எடுத்துச் சொல்வதற்காகமட்டும் நான் பேசவில்லை. இது ஏராளமாக இருக்கிறது. ஆனால் கடந்த வருஷம் புது முக வகுப்பிலே சேருவதற்கு எத்தனை பேர்கள் விண்ணப்பித்து இருக்கிறார்கள், அதிலே எத்தனை பேர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி தகவல் கொடுக்கின்ற நேரத்தில் 39,000 பேர்கள் விண்ணப்பித்துக்கொண்டதற்கு, 19,000 பேர்களுக்குத்தான் இடம் கிடைத்தது என்று முன்னாள் கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இதே மன்றத்திலே 7, 8 மாதங்களுக்கு முன்பு பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைத்தான் இப்போது

17th July 1962] [திரு. சே. ஏ. மதியழகன்]

இங்கே நான் வற்புறுத்த விரும்புகின்றேன். இப்போது கேள்வியும் கேட்டிருக்கிறேன், அதற்கு இன்னும் பதில் வரவில்லை. 2,000 பேர்களை அதிகப்படியாக சேர்த்துக்கொண்டால் மட்டும் இந்தப் பிரச்சனை தீர்ந்து விடுமா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். கல்விக்காக இந்த மாநிலம் 25 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது என்று, கனம் சாங்கிரஸ் உறுப்பினர் ஒருவர் சொன்னார். ஆனால் 25 கோடி ஒதுக்கப்பட்டுள்ள இந்த மானியத்தில், பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்காக எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது, மிகவும் குறைவாகத்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பார்த்தால் மிகவும் வருத்தப்படுவார்கள் என்பதை கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் மூலமாகச் சொல்லிக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலேயே பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்காக ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் 56 லட்சம் தான் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதுவும் இந்த ஆண்டைப் பொறுத்த வரையில் 50 ஆயிரம்தான் பல்கலைக் கழகத்திற்காக மாநிலக் கல்லூரியின் வசதிகளை சிறிது பெருக்குவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதுவும், கோயம்புத்தூரிலே ஒரு பல்கலைக் கழகம் வேண்டும், மதுரையிலே ஒரு பல்கலைக் கழகம் வேண்டும், திருச்சியிலே ஒரு பல்கலைக் கழகம் வேண்டுமென்று சொன்னதற்குப் பிறகு, யூனிவர்சிட்டி கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் ஒரு கோடி பேருக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகம் வீதம் மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் இந்த மாநிலத்தில் நிறுவலாம் என்று சிபாரிசு செய்தபிறகு, வருஷத்திற்கு 25 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யக் கூடிய மானியத்திலே—ஐந்து வருஷத்திற்கும் சேர்த்து 12½ கோடி ரூபாய் செலவு செய்யக்கூடிய மானியத்திலே, கல்லூரிப் படிப்புக்காக எவ்வளவு மானியம் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ரூ. 50,000 தான் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆகவே, இதிலே அதிகம் கவனம் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நான் மிகவும் வற்புறுத்துகிறேன். அதே போல் கல்லூரி ஆசிரியர்கள், பேராசிரியர்கள் ஆகியவர்களுக்கெல்லாம் யூனிவர்சிட்டி கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் சிபார்சு செய்யப்பட்ட அளவிலே சம்பளம் அமுல் நடத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதைத் துரிதப்படுத்தவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள், தமிழை போதனாமொழியாக, எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் கற்பிக்கப்படுமா என்று நான் கேட்போது, அது எங்கள் நோக்கமல்ல, அவசரப்படக்கூடாது என்று பதில் அளித்தது என் நினைவிற்கு வருகிறது. அந்தப் பதில் எனக்கு மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டிலே உள்ள எல்லா மக்களுக்கும் வருத்தத்தை அளித்ததாய் இருக்கிறது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கோடம்பாக்கத்தில், அண்ணா நகரில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரின் மகாநாட்டில் 50,000-க்கு மேற்பட்டவர்கள் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் போர்க்கை வன்மையாக கண்டித்து இந்தப் போக்கு சீர்குலைக்கும் போக்கு என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியுள்ளார்கள். கோவை மாவட்ட கல்லூரி மாணவர்கள் அமைச்சரைக் கண்டித்து, அதிகமானவர்கள் சேராததற்கான காரணங்களை அமைச்சருக்கும் எழுதியிருக்கிறார்கள். எனக்கும் கடிதம் எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால், அமைச்சரையே கருத்து மாறுபாடு புதிதல்ல, கோயம்புத்தூரிலே திட்டம் சரியாக நடைபெறுததால் அல்ல. நெடுங்காலமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதை நான் நேற்றைய முன் திமை பழைய பத்திரிகை களைப் பார்க்கின்றபோது, எனக்கு ஒரு விவரத்திலே அகப்பட்டது. அது என்ன விவரம் என்றால், 2½ வருஷங்களுக்கு முன்பு புதுக்கோட்டை வக்கீல்கள் சங்க பொன் விழாவை துவக்கிவைத்துப் பேசுகையில் கோட்டு களில் தமிழில் நடவடிக்கைகள் இருக்கக் கூடாது என்பது பற்றி வற்புறுத்தி, தமிழ் வழக்கு மன்றத்திற்கு தகுதியில்லை, சட்டங்களை சரிவர தமிழ் படுத்த முடியாது, நீதி பிறழ் எதுவாகிலும், ஆகவே தமிழ் வேண்டாம் என்று கனம் பக்தவத்சலம் கூறியுள்ளார். எப்படிப்பட்ட இடத்திலே இதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றால், புதுக்கோட்டையில் 150 ஆண்டுகளாக தமிழிலேயே கோர்ட்டு நடவடிக்கைகள் நடத்தப்பட்டு பண்டிதர்கள் பலர் வக்கீல்களாக பணியாற்றிய இடத்தில் அங்குள்ள ரிக்கார்ட்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

[17th July 1962]

டுகள் எல்லாம் தமிழிலேயே செய்யப்பட்டு இருக்கிற இடத்தில், இப்படி தமிழ் லாயக்கில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கனம் பக்தவத்சலம் பேசியிருப்பது இவருக்கு தமிழ்ப் பற்று இருக்கிறதா என்ற சந்தேகத்திற்கு இடம் தருகிறது. ஆகவே அவர்கள் இப்போது வெளியிடுவதெல்லாம் ஏதோ தப்பித்துக் கொள்ளக்கூடிய முயற்சியே தவிர, உண்மையிலேயே அவருக்கு தமிழிலே ஆர்வம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்பதை நான் அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறுகிறேன். இதேபோல் இந்தியைப் பொறுத்த வரையில் பார்த்தாலும், அரசாங்கத்தின் போக்கு சந்தேகத்திற்கு இடமளிப்பதாய் இருக்கிறது. தசுக்ஷிணபாரத இந்தி பிரசார சபைக்கு இந்த ஆண்டு மானியம் ஒதுக்கப்படவில்லை. ஆனால், கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் பல்லாயிரக் கணக்கில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தியைப் பொறுத்தவரையிலே தென்னாற்கு மக்கள் அதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. பயத்தாலோ, நயத்தாலோ ஒருக்காலும் இந்தியை திணிக்க விடப்போவதில்லை. அதை ஒரு ஏகாதிபத்திய மொழியாகத்தான் கருதுகிறார்கள். பதினைந்து ஆண்டுகளில் இந்தி இந்தியாவின் அரசியல் மொழியாகும் என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. பனிரெண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடியுவிட்டன. இந்தி மாநிலங்களிலே இன்று இந்தியின் நிலைமை என்ன? உத்திரப் பிரதேச பல்லைக் கழகங்களிலே இன்றைக்கு இந்தி இல்லை. பிகாரிலுள்ள வழக்கு மன்றங்களில் இன்றைக்கு இந்தி இல்லை. வடக்கு மாநிலங்களின் நிர்வாகத்துறையில் இன்றைக்கு இந்தி இல்லை. ஆங்கிலம்தான் இருக்கிறது. தென்னாற்கு மக்களுடைய எதிர்ப்புக் குரலை நீங்கள் ஏன் எடுத்துச் சொல்லவில்லை? ஏன் இந்தி இருப்பது போலவும் இல்லாதது போலவும் பாவனை செய்ய வேண்டும்? தமிழ் வளர்ச்சி என்கிறார்கள்? என்ன தமிழ் வளர்ச்சி? இன்று வங்காளி தனது மாநிலத்தை வங்காளம் என்று சொல்வதுபோல், பஞ்சாபி பஞ்சாப் என்று சொல்லுவதுபோல், மராட்டியன் மராட்டியம் என்று சொல்லிக் கொள்வதுபோல், ஆந்திரர் ஆந்திரா என்று சொல்வதைப்போல், நாம் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. சென்னை என்று ஆங்கிலத்திலே வருகிற இடத்தில் தமிழ் நாடு என்று தமிழிலே அமைக்க வேண்டும் என்று கட்டினாயிருந்தாலும் அது உண்மையிலேயே சட்டப்படி செல்லுபடியாகாத ஒன்று. இந்திய அரசியல் சட்டத்தின்மூலம் மட்டும் தான் தமிழ் நாடு என்று பெயர் வைக்க முடியும். ஆனால், டில்லியிலேயிருக்கிற அவர்களையும் ஏமாற்றி, எங்கனையும் ஏமாற்றி இருக்கிற இந்தப் போக்கு சரிதான் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

* திரு. இர. பொன்னப்பன் நாடார் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக்கோரிக்கையை ஆதரித்து எனது கருத்தை இந்தச் சபையின் முன்னாலே வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சட்டப் படிப்புக்கு ஆங்கிலம் மிகவும் அவசியமானதாகும் என்பது என்னுடைய கருத்து. அரசாங்கமொழி தமிழ் மொழியாக இருக்கிறது. ரெக்கார்டுகளெல்லாம் தமிழில்தான் இருக்கிறது. ஆனால், பல ஆண்டு காலமாக நமது தேசத்தில் உள்ள கோபுரங்களில் எல்லாம் வாக்குமூலங்கள் தமிழிலே கொடுத்தாலும், அவைகளை ஆங்கிலத்தில்தான் மொழி பெயர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உயர்நீதி மன்றத்திலே தமிழ் தஸ்தாவேஜுகள் ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன. இம்மாதிரியாக முன்சீப் கோர்ட்டிலிருந்து உயர்நீதிமன்றம் வரையில் நடக்கும் கோர்ட்டு நடவடிக்கைகளையெல்லாம் நாம் பார்ப்போமானால், ஆங்கிலம்தான் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை ஒரு சில ஆண்டுகளாக நாம் கைவிடுவதற்கு முன் வந்தோம். அதனால் பல தீமைகள் ஏற்பட்டன என்பது என்னுடைய தனிச்சலான கருத்து. சட்டப் படிப்பிற்கு ஆங்கிலம் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். லா ரிப்போர்ட்டுகளானாலும் சரி, சட்ட திட்டங்களானாலும் சரி, ஆங்கிலத்தில் இருந்தால்தான் நல்லமுறையில் புரிந்துகொள்ளமுடியும். ஆங்கிலத்தைக் கண்டிப்பாகக் கற்றுத்தான் ஆகவேண்டும். ஆகவே, ஆங்கிலத்தை எல்லா இடங்களிலும் பரவலாக எல்லா பாடசாலைகளிலும் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு போதிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

17th July 1962] [திரு. இர. பொன்னப்பன் நாடார்]

ஜில்லா தலைநகரங்களில் இன்று பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலத்தில் போதிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். ஆனால், இது போதாது. மற்ற தாலுகா பிரதேசங்களிலும் இது விலைத்தரிக்கப்படவேண்டும் என்பதையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் பணிவாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம், பப்ளிக் ஸர்வீஸ் கமிஷன் மூலம் உத்தியோகம் கிடைக்கவேண்டுமென்றால், கண்டிப்பாக ஆங்கிலத்தில் 40 மார்க்குகள் பெற்றுத்தான் ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு விதி இருக்கிறது. ஆகையால் கற்றறிந்த வாலிபர்கள் உத்தியோகத்தில் அமரவேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தில் 40 மார்க்குகள் எடுத்து தேர்ச்சி பெற்றாக வேண்டும். ஆகவே, ஆங்கிலத்தை கைவிடக்கூடாது. ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவத்தை இன்னும் பலரும் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

எப்படி ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறோமோ, அதேமாதிரி தான் இந்தியையும் கற்றுத்தான் ஆகவேண்டும். இந்தியை திணிக்கிறார்கள், புகுத்துகிறார்கள் என்றெல்லாம் கூக்குரல் இருந்தாலும்கூட, ஐ.எ. எஸ்., ஐ. பி. எஸ். போன்ற பெரிய உத்தியோகங்களுக்கு நம் பிள்ளைகள் வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தால் கண்டிப்பாக இந்தியைக் கற்றுத் தான் ஆக வேண்டும். தமிழ் மொழியைப் பற்றி நமக்கு எவ்வளவு அபிமானம் இருக்கிறதோ அதேமாதிரி தேசிய மொழியாகிய இந்தியைப் பற்றி நமக்கு அபிமானம் ஏற்படவேண்டும். ஆங்கிலத்தை எப்படி நாம் கற்றுக்கொண்டோமோ, அதே முறையில் நாம் இந்தியையும் கண்டிப்பாக படித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஒரு சில கட்சிக்காரர்களுக்கு இந்தி கொள்கை பிடிக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால், தேசம் ஒருமைப்பாட்டுடன் இருக்கவேண்டும், உலகத்தில் நாம் தனி நாடாக இயங்குவதற்கு நம்மால் முடியாது என்பதை எல்லோரும் நல்ல முறையில் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உலகம் அனைத்தும் ஒரு பெரோஷன் அல்லது ஒரு ஸ்டேட்டாக இயங்கவேண்டும் என்று பல பெரியோர்கள் நினைக்கும்பொழுது, நாம் ஒரு தனி ராஜ்யமாக இருக்கவேண்டும், திராவிட நாடு அமைக்க வேண்டும் என்று கோருவது சரியல்ல, முறையல்ல என்பதையும் நான் பணிவாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கேரளத்து மக்கள் திராவிட நாட்டை விரும்புகிறார்களா என்பதுபற்றி புனர்பரிசீலனை செய்யவேண்டும். கன்னடியர்கள் அதை விரும்புகிறார்களா, தெலுங்கர்கள் அதற்கு ஆசைப்படுகிறார்களா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் நல்ல முறையில் சிந்தித்து, நாம் கண்டிப்பாக இந்தியைக் கற்றுத் தான் ஆகவேண்டும். எதிர்காலத்தில் நமது பிள்ளைகளுக்கு நல்ல வாழ்வு அளிப்பதற்கு நாம் கண்டிப்பாக இந்தியைக் கற்றுத்தான் ஆகவேண்டும் என்று பணிவோடு தெரிவித்துக்கொண்டு, நமது தாய்மொழிக்கும் அதே மாதிரி முக்கியத்துவம் தரவேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு, முடிக்கிறேன், வணக்கம்.

* திரு. மு. கருணாநிதி : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய தமிழ் ஆர்வம், இன்றைய தினம் மாணவர்களிடையே பெருத்த வேதனையை உண்டாக்குகிற அளவுக்கு குறைந்து விட்டது என்பதை கண்டிக்கிற அளவில் கோவையிலும், பொள்ளாச்சியிலும் உள்ள மாணவர்கள் அடையாள மரியலில் ஈடுபட்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில், கல்வி மான்யக் கோரிக்கைமீது எங்கள் கட்சி சார்பிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரேபீணயின் மீது சில வார்த்தைகளை இங்கே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஏறத்தாழ 25 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த மான்யம் வரவேற்கத்தக்கது என்றாலும், 25 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிற இந்த நிறுவனத்தில் இயக்குநருக்குக் கீழே துணை இயக்குநர்கள் 4 பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள் என்பது பரவலாக கல்வி மக்களிடத்தில் செழிப்படைய வேண்டும் என்ற திட்டத்தை விரைந்து நிறைவேற்றக்கூடியதாக

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[17th July 1962]

அமையவில்லை என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆரம்பக்கல்வி, உயர்தரக் கல்வி இவைகளைப் பிரித்து அப்படிப்பட்ட கட்டங்களுக்குக் கூட தனியாக இபக்குநர்கள் அமைக்க வேண்டும் என்கின்ற என்னுடைய எண்ணத்தை நான் தெரிவிக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக தமிழிலே ஆர்வம் உள்ளவர்களும், தமிழிலே புலமை மிக்கவரும் தமிழ்பற்றி ஆராயவும், திருத்தவும் வேண்டும். ஆனால் தமிழ் விடைத்தாள்களை திருத்துவதற்கான பொறுப்புகளிலே கூட அவர்கள் அமைக்கப்படுவதில்லை என்கின்ற குற்றச்சாட்டை நான் இங்கே உதாரணத்தின் மூலம் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கோவையில் தமிழ் விடைத்தாள்களை, அதுவும் எஸ்.எஸ். எல்.சி. தமிழ் விடைத் தாள்களை திருத்துவதற்கான பெரிய பொறுப்பில் கோவையில் உள்ள அரசாங்க உயர்நிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர் கணக்கு பி.டி. அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதேபோல் கொங்கணி உயர் நிலைப் பள்ளியில் சமூக இயல் ஆசிரியர் தமிழ் விடைத்தாள்களைத் திருத்துவதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் இதற்கு உதாரணமாகும் என்று நான் கூறுகிறேன்.

டெக்ஸ்ட் புக் கமிட்டிக்கு அனுப்பப்படுகிற புத்தகங்கள் பற்றி ஓரிரண்டு உதாரணம் கூற விரும்புகிறேன். நேரம் அதிகம் இல்லாத காரணத்தினால் நான் அதை விளக்கமாகக் கூறாமல், சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 'குறள் நெறிக் கதைகள்' என்கின்ற 7-ம் வகுப்புப் புத்தகம் அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக புத்தகத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இது அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதா என்பதே ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம். 1961-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்திற்குள் இது அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாடத்திட்டக் குழுவினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால், புத்தகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஆண்டு 1962 என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த காலகட்டத்தைப் பற்றிய வேறுபாட்டைப்பற்றி கவலையில்லாவிட்டாலும், இந்தப் புத்தகம் பாடப்புத்தகக் குழுவினால் அங்கீகரிக்கப்படாததக்கத் தரம் வாய்ந்ததா, தகுதி மிக்கதா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். இந்தப் புத்தகத்தில் முதல் பக்கத்தில் கவி ரவீந்திரநாத் தாகூரின் தேசிய கீதம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கீதத்தில் மொத்தம் ஏறத்தாழ 5 அல்லது 6 பிழைகள் இருக்கின்றன. அரசினர் எப்படி இந்தப் புத்தகங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு மாதிரி பிரதமிய புத்தகங்கள் வெளியிடுபவர்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிற அதே நேரத்தில்,

ஜன கண மன அதிநாயக ஜய்ஹே

பாரத பாக்ஸ் விதாதா

பஞ்சாப் லிந்து குஜராத் மராட்டா

திராவிட உத்கல் வங்கா

விந்த்ய ஹிமாசல ஜமுனா கங்கா

உச்சல் ஜலதி தரங்கா

என்றிருப்பதில், முதல் வரியில் 'ஜெய்ஹே' என்பதற்கு 'ஜய்ஹே' என்று தவறாக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. "விந்திய ஹிமாசல" என்பதற்கு "விந்த்ய ஹிமாசல" என்றிருக்கிறது. "யமுனா" என்பதற்கு "ஜமுனா" என்றிருக்கிறது. பக்கத்திற்குப் பக்கம் இவ்வாறு அபரிமிதமான பிழைகள் இருக்கின்றன. இந்தத் துறள் நெறிக் கதைகள் என்ற புத்தகத்திலே பல இடங்களிலே "த்" கிடையாது. பல இடங்களில் "ப்" கிடையாது. பல இடங்களில் "கொண்டான்" என்பதற்கு "கோண்டான்" என்று இருக்கிறது. "பெற்றான்" என்பதற்கு "பேற்றான்" என்றிருக்கிறது. ஐந்து பிழைகளுக்கு மேற்பட்டிருந்தால் அந்தப் புத்தகத்தை டெக்ஸ்ட் புக் கமிட்டி அங்கீகரிக்கக் கூடாது என்று விதி இருக்கிறது. இம்மாதிரிப் புத்தகங்கள் எல்லாம் குப்பைத் தொட்டிகளுக்குத்தான் போகவேண்டுமெய்யொழிய, மாணவர்கள் கைக்குச் சென்றால் கல்வித் தரம் உயருமா என்பதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கல்விக்கு அதிகாரியாக இருக்கிற இயக்குநர் நெ. து. சுந்தரவடிவேலு அவர்கள் கல்வியைப் பரப்புவதற்கான பணிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார். அதற்காக என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

12-00
noon.

17th July 1962]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

ஆனால் இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற ஆசிரியர்கள் கல்வித் துறையில் இருக்கின்ற அதிகாரிகளைப் புகழ்வதும், அதிகாரிகளின் பிள்ளை குட்டிகளைக்கூடப் புகழ்வதான நிலைமை இருக்கிறது. நான் இதை ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், அரசாங்கத்தினுள்ள அதிகாரிகள் பாராட்டப்படக்கூடிய அல்லது புகழப்படக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படுமானால், அதனால் பாராட்டுகிறவர்களும், புகழுகிறவர்களும் சலுகைகள் பெறுவதற்கான வழி இருக்கிறது. சமூகத் தொண்டில் ஈடுபட்டவர்கள், பொது நல வாதிகள் புகழப்படுவதிலே அந்தம் உண்டு. அது வரவேற்கத்தக்கதற்கும்கூட. ஆனால் அரசாங்கப் பணியில் இருக்கின்ற அதிகாரிகளைப் புகழ்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்பதை ஒரு உதாரணம் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சமீபத்தில் கல்வித் துறை இயக்குநரின் திருமகன் வள்ளுவன் இயற்கைச் சய்தியதைக் குறித்து நானும் அதிர்ச்சியடைந்தேன். அதுபற்றி என்னுடைய அனுதாபத்தை இப்பொழுதும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதற்காக அவருடைய திருமகன் வள்ளுவனுடைய படத்தை எல்லாப் பள்ளிகளிலும் வெளியிட வேண்டுமா? திட்டைக்குடி உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர் குழு வள்ளுவனுடைய படத்தை வெளியிட வேண்டிய அவசியமென்ன? இவைகள் எல்லாம் கல்வி அதிகாரிகளிடத்திலே சலுகைகள் பெறுவதற்காக ஏற்பட்ட முயற்சிகள் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். ஓரத்தநாடு சரகம் ஆசிரியர்கள் குழு மூலமாக தஞ்சை மாவட்டத்திலே அவருடைய பிள்ளையின் நிலைவு மலர் ஒன்றை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். கல்வி இயக்குநரும், ஆறு, குளம், பாக்குவெட்டி, இவைகளைப் பற்றி 10 புத்தகங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். அப்புத்தகங்களை வெளியிட்ட முருகன் கம்பெனி என்ற கம்பெனிக்கும், இன்னொரு வெளியிட்டகத்திற்கும் நீண்டதொடர்பு இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வகுப்புக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் அவ்வெளியிட்டகத்தின் புத்தகங்கள் இங்கிலீஷ் நான்மடெயில்பாகவும், தமிழ் நான்மடெயில்பாகவும் வைக்கப்படுகின்றன. அதிகாரம் இவ்வாறெல்லாம் துன்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது. இப்படி வேண்டியவர்களுக்கு சில சலுகைகளும், உரிமைகளும் வழங்கப்படுகின்றன என்பதைக் கண்டித்து, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. வை. சங்கரன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்துப் பேச முற்படுகையிலே, நம்முடைய ராஜ்ஜியத்திலே கல்வி சம்பந்தமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள பல சீர்திருத்தங்களுக்காக நான் கல்வித் துறையினரைப் பாராட்ட விரும்புகிறேன்.

ஆரம்பக்கல்வி சம்பந்தமாக இன்று சிறுவர்களிலே கிட்டத்தட்ட 94 சத விதிகம் படிக்கிறார்கள் என்றும், பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் 57 சத விதிகம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டக் காலத்திலே எல்லாக் குழந்தைகளையும் சேர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் இன்னொரு விஷயத்தை நாம் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும். இப்படி அதிகமான பெண் பிள்ளைகளைச் சேர்க்கும்பொழுது, அதிகமாக பெண் ஆசிரியர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். ஆகவே அவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக, பெண்களுக்கு அதிகமான அளவுக்கு ட்ரெயினிங் ஸ்கூல்களை ஏற்படுத்தி அதிகமாகப் பயிற்சி பெற்ற பெண் ஆசிரியைகளைப் பெறுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது பெண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 57 சத விதிகமே இருப்பதால், ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குள் இன்னும் 30 அல்லது 40 சத விதிகம் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பெண்களைச் சேர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதே போல பெண்களுக்காக அதிகமான பீ.டி. காலேஜ்களை ஏற்படுத்த வேண்டும். மதுரையிலே ஒரு பெண்கள் பீ.டி. கல்லூரி ஏற்படுத்துவதற்கு, கல்விப் பணிகள் செய்துவரும் பிரமுகர் ஒருவர் விண்ணப்பம் செய்திருந்தார். ஆகவே மதுரையில் ஒரு பெண்கள் பீ.டி. காலேஜ் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பாடத் திட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் நான்-இங்கிலீஷ் மீடியம் வகுப்புகள்தான் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஒரிரண்டு வகுப்புகள்தான் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு சில பள்ளிகளை மட்டும் ஆங்கு

[திரு. வை. சங்கரன்]

[17th July 1962]

கிலத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி இருப்பதால் பின்னர் மாணவர்கள் பி.யு.சி. வகுப்புச் செல்லும்பொழுது கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அதனால் ஆங்கிலத்தை மீடியமாக எடுத்துக் கொண்ட மாணவர்களுக்கும் மற்ற தமிழ் போதகரு மொழியாக கொண்ட மாணவர்களுக்கும் தரத்தில் அதிக வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது. ஏற்கெனவே ஆங்கிலம் நான்காவது வகுப்பிலிருந்து கற்றுக் கொடுக்கப் படுகிறது. மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்தே அதைக் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப் போவதாக சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. பொதுவாக தமிழ் மீடியத்தையும் ஆங்கிலத்தை செக்ஸ்ட் ஸ்டாக்குவேஜ் ஆக மட்டும் எடுத்துக் கொண்டவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் பொது அறிவு அதிகமாக இல்லை. பி.யு.சி. வகுப்பில் சேரும் பொழுது இங்கிலீஷ் மீடியத்தில் படித்தவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் பொது அறிவு அதிகமாகவும், மற்றவர்களுக்கு குறைவாகவும் இருக்கும் வகையிலே இருப்பதினால் தமிழ் மீடியம் கொண்ட பள்ளி மாணவர்களுக்குமட்டுமே இங்கிலீஷ் ஸ்டாண்டர்டை அதிகரிக்கும் வகையில் புத்தகங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதோடுமட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்களுக்கும் பகுதி பகுதியாக ஒரு ரிப்பரஷர் கோர்ஸ் வைத்து ஆங்கிலத்திலே பயிற்சி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஒரு சில கான்வென்ட் பெண் பள்ளிகளிலே, பள்ளி விடுமுறைக்கு முன்னரே ரிசல்ட்களைத் தெரிவித்து அடுத்த வருடம் ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் என்னென்ன புத்தகங்கள் வைக்கிறார்களோ அதையும் அறிவித்து விடுகிறார்கள். அதனால் அந்த ஓய்வு நாட்களாகிய 2 மாதக் காலத்திலே பெற்றோர்கள் உதவியுடன் அந்தப் பாடங்களை மாணக்கர்கள் படிப்பதற்கு வசதியாய் இருக்கிறது. கல்வியின் தரமும் உயருகிறது. அந்த முறையை எல்லாப் பள்ளிகளும் கையாள்வதைக் முடியுமா என்பதை அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

சர்வகலாசாலைகளைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, நமது நாட்டிலே பல யூனிவர்ஸிட்டிகளை ஏற்படுத்துகிறார்கள். மாணவர்கள் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு யூனிவர்ஸிட்டியும் தனி “என்டிடி” யாக எடுத்துக்கொண்டு கிராண்ட் கமிஷன், 1 கோடி $\frac{1}{2}$ கோடி கிராண்ட் கொடுக்கிறது. ஆதலால் மற்ற ராஜ்யங்களில் 7, 8 சர்வகலாசாலைகள் ஏற்படுத்தி அதிக அதுகூலத்தை பெற்று வருகிறார்கள். நம்முடைய யூனிவர்ஸிட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டால் நமது அரசாங்கத்திலும் அண்ணாமலை சர்வகலாசாலைக்கு ரூபாய் 8 லட்சமும், சென்னை சர்வகலாசாலைக்குப் பத்து லட்சமும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு சர்வகலாசாலையும் ஒரு தனி என்டிடி என்ற முறையிலே இந்த அனுசூலத்தைப் பெற்று வருகிறது. ஆதலால் நம்முடைய ராஜ்யத்திலே இன்னும் அதிகமான சர்வகலாசாலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டக் காலத்தில் மதுரையிலே ஒரு சர்வ கலாசாலை ஆரம்பிக்கப் போவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய உதவியை அங்கேயுள்ள பொதுமக்கள் கொடுப்பதாக இருக்கிறார்கள், தனிப்பட்ட ஒரு பிரமுகர் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் இதற்காக ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார். இப்படி ஒரு சர்வகலாசாலையை மதுரையில் அமைக்கப் போவதாகையால் அங்கே அதற்கு அநுசரணையாக ஒரு விவசாய கல்லூரியையும் மருத்துவக் கல்லூரியையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-யில் வாணிபம், என்ஜினீயரிங் இஷ்டப் பாடங்கள் எடுத்துக் கொண்ட மாணவர்களுக்கு பி.யு.சி. வகுப்பில் இடங்கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. அந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த மாணவர்கள் பாலிடெக்னிக்களுக்குப் போனாலும் இடம் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது நம்முடைய நாட்டிலே பயர்நிலைப் பள்ளிகள் பெருக்கக் கொண்டே போகின்றன. ஆனால் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை ஈடு கொடுக்கும் வகையில் அவ்வளவாக அதிகமாகவில்லை, ஆகவே கல்லூரிகளிலே லீட்டர்களை அதிகரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

17th July 1962]

[திரு. வை. சங்கரன்]

அடுத்து டெக்ஸ்டைல் டெக்னாலஜியை எடுத்துக் கொண்டால் சென்னை மாநிலத்திலே 35 லட்சம் ஸ்பின்ஸ்பூல்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் உத்திர பிரதேசத்தில் எட்டு லட்சம் ஸ்பின்ஸ்பூல்கள் இருந்தும், 2 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. நம்முடைய மாநிலத்தில் அதிகமான கதிர்கள் இருந்தும், அந்த கோர்சுக்கு 12 லீட்டுகள்தான் இருக்கின்றன. ஆகவே டெக்ஸ்டைல் டெக்னாலஜியைப் பொறுத்த வரையிலும் தனியாக அதிக கல்லூரிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். மேலும் எல்லா மாவட்டங்களிலும் கல்லூரி ஹாஸ்டல் வசதிகளையும் விஸ்தரிக்க வேண்டும். தொழில் நுட்ப உதவியாளர்களை பயிற்றுவிப்பதற்கு ஜூனியர் காலேஜ்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடைசியாக, உயர் நிலை உபாத்தியாயர்களைப் பொறுத்த வரையில் திருத்தப்பட்ட பென்ஷன் விதிகள் வெளிவராததால் அளிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. கல்லூரி உபாத்தியாயர்களுக்கு விதிகள் அமைத்து வெளிவராததால் பென்ஷன் கொடுக்கப்படவில்லை யென்று சொல்லுகிறார்கள். நான்-டீச்சிங் ஸ்டாப்களுக்கும் பென்ஷன் திட்டம் கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களில் தகுதியுள்ளவர்களும் யு.டி.ஸி. ஸ்கேலாவது கொடுக்க அனுமதிக்க வேண்டும். அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் ஸெர்வீஸ் ஒப்பந்தம் இல்லாத காரணத்தால் திடீரென்று நீக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே இத்தையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். . . . (மணியடிக்கப்பட்டது.)

MR. SPEAKER: How long is the hon. Member Sri. M. Kalyanasundaram going to take?

SRI M. KALYANASUNDARAM: Fifteen minutes.

MR. SPEAKER: Not more than that.

SRI M. KALYANASUNDARAM: Yes, Sir.

MR. SPEAKER: May I know how long the hon. Member Sri Saw Ganesan is going to take?

SRI SAW GANESAN: I require twenty minutes.

MR. SPEAKER: That is not possible. The hon. Member should take not more than fifteen minutes.

SRI SAW GANESAN: Yes, Sir.

MR. SPEAKER: May I know how much time the hon. Leader of the Opposition requires?

SRI V. R. NEDUNCHEZHIAN: Half an hour, Sir.

MR. SPEAKER: So the rest of the time will be taken by the Hon. Minister.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I suggest that we may sit till 2 o'clock.

MR. SPEAKER: I think the House has no objection to sit till 2 o'clock.

திரு. க. ர. நல்லசிவம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாகவே பேசுவதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படவில்லை. என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரே ஒரு உறுப்

[திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

[17th July 1962]

பின்பாக நான் இந்த மன்றத்தில் இருந்தாலும், என்னுடைய கருத்துக் களை இந்த மானியத்தின்மீது கொடுப்பதற்கு 5 நிமிஷங்களாவது நேரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : நேரம் இல்லை.

திரு. க. ர. நல்லசிவம் : எனக்கு பேச நேரம் கொடுக்காத காரணத்தினால் பேசாத ஓர் அங்கத்தினராக இந்த அவையில் உட்கார்ந்திருப்பதைவிட வெளியில் போய்விடுவது நலம் என்று நினைக்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : கனம் அங்கத்தினர் உட்காரவேண்டும். இல்லையானால் வெளியில் போய்விடுவது நல்லது.

திரு. க. ர. நல்லசிவம் : கல்விக் கொள்கையில் சமீபகாலத்தில் ஆங்கிலம் மட்டும் கொண்டு வந்து புகுத்தப்படுவதற்காகவும், அந்த முக்கியமான மாறுதல்களைக் குறித்து என்னுடைய கருத்தை இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்வதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்காத காரணத்தினாலும் என்னுடைய அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தும் முறையில் நான் இந்த மன்றத்திலிருந்து வெளியேறுகிறேன்.

(திரு. க. ர. நல்லசிவம் சபையை விட்டு வெளியேறினார்.)

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, அவர் தனி ஒரு கட்சியைச் சார்ந்தவர் என்றாலும், அவரும் இந்தக் கல்வி மானியத்தின்மீது தமது கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு வாய்ப்பாக அவரும் பேசுவதற்கு ஒரு 5 நிமிஷமாவது கொடுப்பதுதான் நல்லது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : அவர் வெளியில் போய்விட்டார்.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியமானது மிகவும் முக்கியமானது. 25 கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் கல்வித் துறையில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்கள், ஊழியர்கள் குறைந்த சம்பளம் பெற்றுக் கொடுக்கக்கூடிய உழைப்புத்தானம், பொதுமக்கள் கொடுக்கக்கூடிய நன்கொடைகள் இவை எல்லாவற்றையும் கணக்கு எடுத்தால் இன்னும் பலகோடி ரூபாய்க்கு வரும். அவ்வளவு செலவு செய்து நம்முடைய நாட்டின் எதிர்கால பிரஜைகளுக்குக் கல்வி கொடுத்து வருகிறோம், இந்தக் கல்வித் துறை நிர்வாகத்திலே உள்ள குறைகளைக் கூறுவதற்கு முன்பு, கல்விக் கொள்கையை வகுப்பதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் செய்கின்ற குறைகள்தான் இதில் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஒதுக்கவேண்டிய பணத்தை ஒதுக்கியும், வகுக்கவேண்டிய கொள்கையை நிலையாக வகுத்தும் சரியானபடி செயல்பட்டு வந்திருந்தால் கல்வித் துறையில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய குழப்பம் இருந்திருக்காது. காரணம் நாம் பார்க்கிறோம். கொள்கை வகுப்பதிலே நிலையான ஒரு கொள்கை கிடையாது. கடந்த பத்து ஆண்டுகளாகவே கல்வித் துறையைப்பற்றி எனக்குத் தொடர்பு உண்டு. அவ்வப்போது ஆலோசனைக் குழு என்று நிறுவி வந்திருக்கிறார்கள். ஆலோசனைக் குழுவும் பல யோசனைகளைச் சொல்லியிருக்கின்றன. நான் கூறிய ஆலோசனைகள் பல உண்டு. நானும் பல குழுக்களில் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கல்வியில் ஏற்பட்டிருக்கிற மந்தமான நிலைமைகளுக்கு, குழப்பமான நிலைமைகளுக்கு யார் யார் பொறுப்பாளிகள்? கொள்கையை வகுக்கக்கூடிய கனம் அமைச்சரவையா? யுனிவர்ஸிடியா? அல்லது அரசியல் கட்சிகளா? அல்லது எல்லாம் சேர்ந்ததன் விளைவா தான்? என்ன முடிவுக்கு வருவது? இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரசியல் கட்சிகளினுடைய போக்குதான்—கொள்கைதான் காரணம் என்று சொன்னால் இவர்கள் ஒன்று சொல்கிறபோது யுனிவர்ஸிடியின் எண்ணம் அதற்கு மாறானதாக இருக்கிறது. அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு

17th July 1962] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

முன் வருகிறபோது இங்குள்ளவர்களின் எண்ணம் மாறிவிடுகிறது. இப்படிப் பலரும் சேர்ந்துதான், ஒரு குழப்பமான நிலைமையை, ஒரு சங்கடமான நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று இருக்கக்கூடிய நிலை என்ன என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. பத்து வருஷமாகத்தான் விவாதிக்கப்பட்டு வருகிறது.

கல்வியின் நோக்கம் என்ன? நம் தேசத்தின் நோக்கம் எதுவோ அதுவேதான் கல்வியின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். தேசத்திற்கு சில அரசியல் லட்சியங்கள் உண்டு. கட்சிகள் ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். பார்லிமெண்டிலும், சட்டசபையிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கொள்கை. நம் தேசத்தில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். உடையவன், இல்லாதவன், ஏழை, பணக்காரன் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற லட்சியம் நமக்கு இருக்கிறபோது—இந்தக் கொள்கை சிறு வயதில் இருந்தே, குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே நாம்முடைய இளம் பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் பதியக்கூடிய அளவு நமது கல்வித் திட்டம் அமையவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் தைரியமாக நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் பயன் இல்லை. இந்தத் திசையில் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் எந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதில் குழப்பம்தான். சிக்கல்தான்.

ஆதாரக் கல்வியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இது அவசியமா, தேவையானதா? இது எந்த முறையில் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்கிற பிரச்சனை 1952-ஆம் வருஷத்திலிருந்தே ஒரே குழப்பமாக இருந்து வருகிறது. ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தில் கைத்தொழில் புது அமைப்புகள் புகுத்தப்படவேண்டும் என்று கருதி அதை மாற்றி அமைக்க 1952-ல் முதல் மந்திரியாக இருந்த திரு. ராஜாஜி அவர்கள் முயன்றார்கள். அது குலக் கல்வித் திட்டமாகும், அது சரியல்ல என்று எதிர்க்கப்பட்டது. அதற்கு மேல் அதில் பல மாறுதல்கள். ஆகமொத்தம் பேசிக் ஜனாக்கேஷன் என்று எதோ நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கிறது என்று நம்மைநாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளலாமேதவிர, சரியான முறையில் அது நடைபெறவில்லை. ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தை நாம் அமைத்த காலம் வேறு. அமைத்த லட்சியம் வேறு. இன்று நாம் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையே வேறு. ஆகவே பேசிக் ஜனாக்கேஷன் என்றே இனி இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையென்பதை நாம் எல்லோரும் உண்மையாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அத்திட்டம் தோல்வி அடைந்துவிட்டது. புதிய மாறுதல்களுக்கு ஏற்படி, புதிய முறைகளை ஏற்றுக்கொள்ள பரிசுக்கமாக முன் வரவேண்டியதவசியமாக இருக்கிறது.

மொழி விஷயத்தில் பல கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்கனவே முடிவு எடுத்திருக்கிறோம். முதல் மொழி தமிழ், இரண்டாவது இந்தி, மூன்றாவது ஆங்கிலம் என்பதாக முடிவு எடுத்திருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் வேகமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் விஷயங்களில் இருந்து இதில் எதோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. “நாமாக ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. இதுபற்றி நிபுணர்களைக் கலந்து, சட்டசபையையும் கலந்து ஒரு முடிவுக்கு வரப்போகிறோம்” என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அவருடைய பேச்சுக்களைப் பார்த்தால் ஏற்கனவேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டார் போலத் தோன்றுகிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில் ஆங்கிலமே மீடியமாக இருக்கக்கூடியவை, தமிழ் மீடியமாக இருக்கக்கூடியவை என்று இரண்டு இனங்கள் வந்தாகிவிட்டன. செகண்டரிக் கல்வியில் முன்னேறுகிறோமா, பின்னேறுகிறோமா என்று தெரியவில்லை. ஆங்கில மொழிப் பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொண்டோம். நான்காவது வகுப்பில் இருந்து ஆங்கிலத்தைப் போதிப்பது மட்டும் அல்ல, ஆங்கிலத்தின் தரத்தை உயர்த்தவேண்டும் என்றும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் ஆங்கிலத்திலேயே மற்ற எல்லா பாடங்களையும் கூடச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்று வருமானால் அதைக் கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டும்.

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [17th July 1962]

நமது பிரதம மந்திரி திரு. நேரு அவர்கள் கூறியமாதிரி, ஹிந்தி பேசாதவர்கள் விரும்புகிற காலம் அளவும் ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இருக்கும், இருக்கும்படி நிச்சயம் நடப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதன்படி முடிவு எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கில மொழிப் பயிற்சிக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். இந்த ஆங்கிலமே எல்லா பாடங்களையும் கற்பதற்குப் போதாது மொழியாகிற நிலை வந்தால் தமிழ் வளர்ச்சி என்ன ஆகும்? தமிழ் மொழியை மட்டும் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் நிலைமை என்ன ஆகும்? மறுபடியும் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள், தமிழில் படித்தவர்கள் என்ற இரண்டு சாதிகள் ஏற்படத்தான் உதவும். ஆகையால் இதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியது அவசியம். வேகமாக இத்துறையில் போவது சரியல்ல என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அரசாங்கம் வெளியிட்ட பாடப் புத்தகங்களில் இருக்கும் பல குறைபாடுகளை, பலவீனங்களை எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் எடுத்துக் காண்பித்தார்கள். பாடப் புத்தகங்களை அரசாங்கமே வெளியிடவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. அரசாங்கம் வெளியிட்ட சில புத்தகங்களில் ஆயிரக்கணக்கான தவறுகள் இருக்கலாம். அவைகளிலுள்ள பிழைகளைக் கூட என்னிடம் குறிப்பிட்டு சிலர் காண்பித்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகளிலே சில பக்கங்களே விடப்பட்டிருக்கின்றன. முதலில் போட்ட பக்கங்கள் மீண்டும் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிச் சில கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். குறையை எடுத்துக்காட்ட முடியும். ஆனால், நம்முடைய நாடு பூராவும் ஒரே மாதிரிக் கல்வித் தரம் இருக்கவேண்டும். கல்விப் போதனை ஒரு குறிக்கோளை நோக்கி நடைபெற வேண்டுமென்றால், பாடப் புத்தகங்களில் நிச்சயமாக, எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முறையில், ஒரு தேசிய அடிப்படையிலுள்ள பாடங்கள் வகுக்கப்பட வேண்டும், பாடப் புத்தகங்கள் வெளியிடப்பட வேண்டும். பாடப் புத்தகங்களை வெளியிடுவது, ஒரு சில தனியார்களுடைய சுயநலத்திற்கு, ஒருசிலர் லாபம் சம்பாதிப்பதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு வர்த்தகத் துறை அல்ல. எதிர்காலச் சந்ததிகள், நம்முடைய எதிர்காலப் பிரஜைகள், அவர்களுடைய தலைவியை நிர்ணயிக்கக் கூடிய ஒரு பாடப் புத்தகத் திலே நாம் விளையாடக் கூடாது; கொள்கையிலே குழப்பம் இருக்கக் கூடாது; தடுமாற்றம் இருக்கக் கூடாது. ஆகவே, அரசாங்கமே எல்லாப் பாடப் புத்தகங்களையும் வெளியிட வேண்டும்.

தனியார் வெளியிடும்போது அதற்கு ஒரு கமிட்டி இருக்கிறதே, அவர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களே என்று சொல்லலாம். ஆனால், கமிட்டி அங்கீகரித்தவற்றில்தானே இத்தகைய குழப்பங்கள் இருக்கின்றன? கமிட்டி அங்கீகரித்தவற்றில்தானே இத்தகைய விரும்பத் தகாத விஷயங்கள் எல்லாம் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன? விஷயங்களெல்லாம் திரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன? அரசாங்கம் தவறாக வெளியிட்டால் அதைத் திருத்த சபைக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆகவேதான் அரசாங்கமே பாடப் புத்தகங்களை வெளியிடவேண்டியது அத்தியாவசியம் என்பதை நான் வலியுறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன். அப்பொழுது இந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் சில அதிகாரிகள் தங்கள் விருப்பம் போல் புத்தகங்கள் பிரசுரிப்பது, தீர்மானிப்பது என்று இருக்காது. யார் யாருக்கெல்லாம், புத்தகங்களைத் தீர்மானிப்பதற்கு வசதி ஏற்படுகிறதோ, அவர்களெல்லாம் இந்தத் தவறு செய்கிறார்கள். ஜில்லா போர்டுகள் இருந்த காலத்தில் எவ்வளவு புகார்கள், கோளாறுகள் வந்தன, இப்பொழுது அதிகாரிகளுடைய பொறுப்பில், இருப்பதால், அதிகாரிகளே அந்தத் தவறுகளைச் செய்கிறார்கள். லோகல் லைப்ரரி அதாரிடி என்று இருக்கிறது. லைப்ரரிக்குப் புத்தகம் வாங்குவதில் லைப்ரரி கோளாறு இருக்கிறது? பணம் செலவு செய்கிறோம். என்ன எவ்வளவு செலவு செய்கிறோமோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறுகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். மேல் அட்டை புதிதாக இருக்கும், உள்ளே பழைய புத்தகமாக இருக்கும், புத்தகம் வாங்கினதாகக் கணக்கு இருக்கும், புத்தகம் இருக்காது, இப்படிப் பல புகார்கள் இருந்தன. அந்தப் புகார்கள் பற்றிய தகவல் என் கையில் இருக்கிறது. லோகல் லைப்ரரி அதாரிட்யில் குறைபாடு இருக்கிறது. பாடப் புத்தகங்கள் வெளியிடுவதிலும், தீர்மானிப்பதிலும்

17th July 1962] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

திலும் இந்தக் குறைபாடு இருக்கிறது. இந்தக் குறைபாடு நீங்க வேண்டுமானால், அரசாங்கமே இந்தப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்துவதுதான் சரியான வழியாக இருக்கும். அதில் குறை வராதா? என்று கேட்கலாம். அந்தக் குறையை எப்படி நிவர்த்தி செய்வது என்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமே தவிர, அதற்காகத் தனியார் துறையிலே விட்டு வைப்பது சரியல்ல. எல்லாப் பாடப் புத்தகங்களையும் அரசாங்கமே வெளியிட வேண்டும் என்ற வகையில் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதிலே துரிதமாக அரசாங்கம் முன்னேறியிருக்கிறதா என்றால், குறைந்த அளவுக்குத்தான் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. புத்தகங்களை விநியோகிப்பதில் பல கோளாறுகள் இருப்பதாகப் புகார்கள் வந்திருக்கின்றன. வடாற்காடு, சேலம், தென்னாற்காடு ஜில்லாக்களுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை அனுப்புகிற உரிமை சென்னையில் இருக்கும் சில வியாபாரிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உரிமை அந்தந்த ஜில்லாக்களில் இருப்பவர்களுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். சர்க்கார் வெளியிடும் புத்தகங்களைப் பற்றித்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். சர்க்கார் வெளியிடுவதில் சில குறைகள் இருந்தாலுங்கூட, அந்தக் குறைகளை நிவர்த்திப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். பாடப் புத்தகங்கள் வெளியிடுவது தேசியமயமாக்கப்படவேண்டும்.

பல சட்டங்கள் திருத்தப்படவேண்டும். யூனிவர்ஸிடி ஆக்ட், எலி மெண்டரி எஜுகேஷன் ஆக்ட், செகண்டரி எஜுகேஷன் ஆக்ட், மெட்ராஸ் எஜுகேஷனல் ரூல்ஸ் இவைகளெல்லாம் காலத்தின் மாறுதலுக்கு ஏற்பத் திருத்தப்படவேண்டும் என்று சொல்லி, அவ்வாறு திருத்தப்படும் என்று பத்து வருஷங்களாக வாக்குறுதி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. எப்பொழுது நடவடிக்கை எடுப்பார்களோ என்று என்னால் புரிந்தகொள்ளவும் முடியவில்லை.

ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. தனியாருக்கு இனிப் பள்ளிக்கூடமே கொடுப்பதில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால், தனியாருக்குப் பள்ளிக்கூடம் அதிகமாகத் திறக்க அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு வருவதை நான் பார்க்கிறேன். தனியாரிடத்தில் பணி புரியக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் நேரடியாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்பட்டது. ஆசிரியர்களுக்கு மணி-ஆர்டர் கமிஷனைப் பிடித்துக் கொண்டு சம்பளத்தை அனுப்பினார்கள். மணி ஆர்டர் கமிஷனைப் பிடித்துக்கொண்டு அனுப்பினாலும் மூலாயில்லை, சம்பளம் நேராக வரட்டும் என்று ஆசிரியர்கள் கேட்கிறார்கள். சம்பளம் நேரடியாகக் கிடைக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் ஐந்து, பத்து ரூபாய் சம்பளத்திலிருந்து பிடித்துக்கொண்டு தரப்படுவதாகப் பல பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து புகார்கள் வந்திருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிகளின் ஜாப்தா வேண்டுமென்றால் அமைச்சரிடத்தில் நான் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

இது ஒரு முக்கியமான மான்யக் கோரிக்கையாக இருந்தும் எனக்குப் பத்து நிமிஷங்களே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால், இந்தத் துறையில் இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகளை இப்பொழுது எடுத்துக் காட்டுவது அவ்வளவு சலபமல்ல. ஆகவே, அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக் கொள்வது—ஒரு வெள்ளை அறிக்கை ஒன்று தயார் செய்து—அதைச் சபை முன் வைக்கவேண்டும். புதிய சில மாறுதல்களை ஏற்படுத்துவதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், குறிப்பாக கல்லூரிப் பாடத் திட்டத்தை திருத்தியமைப்பதில். கல்லூரிகளில் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் நிறைய ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இடம் போதவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் புள்ளி விவரம் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன், கொடுக்கவில்லை. நான் விவரம் கொடுக்கிறேன். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பரீட்சை தேறிய 52 ஆயிரம் பேர்களில், 21 ஆயிரம் பேர்களுக்கு கல்லூரிகளில் இடம் கிடைத்திருக்கிறது. பாக்கி முப்பதாயிரம் பேர்களுக்கு மேல் இடம் கிடைக்கவில்லை. சென்ற வருஷத்திலும் அதே நிலை இருந்தது. இந்த வருஷமும் அதே நிலை. அதிலே ஒரு அபிவிருத்தியும் ஏற்பட்டதாக

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [17th July 1962]

நான் நினைக்கவில்லை. ஓரளவு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கலாம். கல்லூரிப் படிப்பை எப்படித் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்பதும், இன்னும் மற்ற திட்டங்களும் அடங்கிய ஒரு வெள்ளை அறிக்கை தயாரித்து, எந்த எந்த நிபுணர்களைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டுமோ அவர்களுடன் கலந்தாலோசித்து, இந்தச் சபை முன் அதை வைத்து, அதன்மீது இரண்டு நாள் விவாதம் செய்யப் போதுமான அவகாசமும் கொடுத்து, அடுத்த ஆண்டுக்கு முன்னதாக முடிவு எடுத்து, நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும், அதற்கு முன்பு வேகமாக மாறுதலைச் செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கின்றேன்.

* திரு. சா. கணேசன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்விக்காகப் பெரும் பணத்தை ஒதுக்கியும், மிகுந்த அக்கறை செலுத்தியும் வருகிற அரசாங்கத்திற்கு முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்து, வேண்டத்தக்க மாற்றங்களையும், இருக்கின்ற குறைபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டி, எடுத்துக் காட்டி, எனது கருத்துக்களைப் புலப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்வித் துறை இப்பொழுது ஒரு சதுரங்கம் போல் ஆகிவிட்டது. மாணுக் கர்கள் அதன் காய்களாகப் பயன்படுத்தப் பெறுகிறார்கள். சமார் பதினைந்து ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு முறைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதற்குரிய சோதனைச்சாலைகளும் கல்விக்க் கூடங்கள் பயன்பட்டு வருகின்றன என்பதைச் சொல்லும்போது மனம் புண்பட்டதான் செய்கிறது. ஒரு செம்மையான நெறி இதுதான் என்று வகுத்துக் கொண்டுவிட்டு, அதைத் தொட்டதுமே பலன் வந்துவிட்டதா என்று பார்க்காமல், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அதைக் கொண்டு செலுத்தி, ஏற்பட்ட பலபலன்கள் என்ன என்று கணிக்கவேண்டும். அதற்கு முன்னே, மேற்கொண்ட முறையை நிறைவேற்றுவதற்கு, தக்க, அக்கறையுள்ள, பொறுப்புணர்ச்சியுள்ள, எப்படியும் நிறைவேற்றித்தான் தீர்வேன் என்ற திருப்பணி உணர்ச்சி (missionary spirit) உள்ள அலுவலர்களை, ஆசிரியர்களை, நிர்வாகிகளை, கண்காணிப்பாளர்களை அதற்கு நியமிக்க வேண்டும்.

கல்வி முறையிலே ஒன்றை மறந்துவிடவேபடாது. எந்தக் கொள்கையும் கல்வியிலே இருக்கக் கூடாது. உயர்ந்த லட்சியமாக இருக்கலாம். அதை நான் மறுக்க இல்லை. கல்வி என்பது லட்சியத்தைப் போதிப்பது அல்ல. தத்துவம் முதலிய துறைகளையும், கொள்கை முதலிய வழிகளையும், இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களையும் தெரிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படுகிற ஒரு கருவிதான் என்பதை நாம் மனத்திலே கொள்ள வேண்டும். கருவி இட்டுச் செல்வதாக இருக்கக் கூடாது. அடைவதைப் பெறுவதற்கு அணுகும் முறையாகத் தருவதாகத்தான் கல்வி அமைய வேண்டும். ஆகவே, கல்வியிலே எந்த முறையும், எந்தக் கொள்கையும் புகுத்தப்படக் கூடாது. எந்தக் கொள்கை உடையவர்களும், எந்த நம்பிக்கை—மதத்தைக் குறிப்பிடுகிறேன்—உடையவர்களும், எந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், எந்த மனப் பக்குவம் உடையவர்களும் கூட மனம் புண்படாமல் எல்லாவற்றையும் கற்கக் கூடிய முறையிலே கல்விக்கு வேண்டிய அடிப்படைச் சாதனங்கள் அனைத்தும் அமையவேண்டும். நேரம் இன்மையால், சிலவற்றை சிட்டா மாதிரி சொல்லிக்கொண்டு போகிறேன், அதைப்பற்றி நிறைய விளக்கம் கூறாமல்.

அதற்கு மேலே, ஏதோ ஒரு அளவுக்குத் தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு, தனக்கு எங்கே உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்று எண்ணத் தூண்டும்படியான கல்வியாக இல்லாமல், ஓர் அளவு பயிற்சி பெற்ற பிறகு, நான் என்ன செய்தால் என்னுடைய வாழ்க்கை செம்மையானதாகவும், திறமையானதாகவும், நாட்டுக்குப் பயனுள்ளதாகவும் இருக்கும் என்று தனக்குத் தானே வேலை கொடுத்துத் தன்னைத் தானே வேலை வாங்கிக் கொள்ள முடிகிற திராணியைத் தரக் கூடியதாகக் கல்வி அமையவேண்டும். வீணைவு எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அதைப்பற்றி அக்கறை இல்லை. நோக்கம்—லட்சியம்—அதுவாக அமையவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த முறைகளையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

17th July 1962]

[திரு. சர. கணேசன்]

இனி, பொதுப் போக்கான நோக்கு. கீழே பாலர் கல்விமிருந்து வருகின்றபோது, கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு இருந்த நிலைமை இன்று அடியோடு போய்விட்டது. அது பெரும் தீமை. கையெழுத்துக்குக் கொஞ்சங்கூட மதிப்பு இல்லாத நிலை வந்துவிட்டது. கையெழுத்துக்கு ஒரு காலத்தில் மார்க் இருந்தது. இப்பொழுது கையெழுத்துக்கு மதிப்பு இல்லை. ஆசிரியர்களுக்குக்கூட மாணவர்களின் கையெழுத்து புரியாமல் போய் விடுகிறது. அதற்கு மேலே—சொற்களெல்லாம் எழுத்துப் பிழையின்றி எழுதப்படுவதில்லை. காரணம் எதையும் நெட்டுரு பண்ணுவது இல்லை. இதனால், திருத்தகிறவர்களுக்குக்கூட புரியாத நிலை வந்துவிட்டது.

‘காப்பி’ எழுதுதல்—தமிழிலும் அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும்; பழைய காலமாக இருந்தால் ‘சட்டம்’ பார்த்து எழுதுதல் என்று சொல்வார்கள். இப்போது ‘சட்டம்’ என்று சொன்னால் ‘Law’ என்று கொண்டுவிடுவோம். காப்பி எழுதுதல் இன்றியமையாதது. நான் பல வருடங்களாக, சட்டபூர்வமான ஆசிரியராக இல்லாவிட்டாலும், ஆசிரியராகத் தான் வாழ்ந்து வருபவன். ‘பவுண்டன் பென்’ கொண்டு எழுதுவதைக் கலாசாலை நிலைவரையில் தடை செய்ய வேண்டும். நூற்றுக்குத் 99 வாத்தியார்களுக்கு—நான் ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் வரைக் கண்டு பழகி இருக்கிறேன்—இந்த எழுத்திலே கனக்கோடு என்றால் என்ன? மென் கோடு என்றால் என்ன? என்று தெரியாது. இறகுப் பேனா அல்லது திப்பு வைத்து எழுத வேண்டும். மேல் நோக்கிச் செல்லும் கோடு மெல்லியதாகவும், கீழ்நோக்கிச் செல்லும் கோடு கனமாகவும் அமையும் என்பது பெரும்பாலோருக்குத் தெரியாது.

பழங்காலத்தில் கையெழுத்துக்கு என்று மார்க் வைத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது கையெழுத்துக்கென்று மார்க்கே கிடையாது. ஆகவே, இன்று மாணாக்கர்களின் எழுத்து பிரம்ம லிபி என்று சொல்லத் தக்க வகையிலே, தலையெழுத்தாகத்தான் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. அல்லது கல் வெட்டுக்களிலே காணப்படும் வட்டெழுத்துப் போலவே இருக்கிறது. அமெரிக்க நாட்டைப்போல டைப்ரைட்டர் உபயோகிக்க வழிவகை இருந்தால் கூட நலம் என்று நோன்றுகிறது. இவையெல்லாம் எவ்வளவு இன்றியமையாததென என்று நெஞ்சார உணரும் காரணத்தினால்தான் இவற்றையெல்லாம் வற்புறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

தாய் மொழியின் மூலமாகத்தான் அனைத்து கல்வியும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். எம்மான் காந்தியடிகள் முதல் எல்லாப் பேரறிஞர்களும் காட்டிய உண்மை இதுதான். அப்பொழுதுதான் உண்மையை உணரும் நிலை, சத்தைக் கிரகிக்கும் நிலை நமக்கு ஏற்படும். அதற்கு எல்லா சொற்களும், தனித் தமிழா என்று கணிக்கப்படாது. ஆனால் தமிழிலே உள்ள சொற்கள் முழுவதையும் கையாளவேண்டும். புதிய கலைச் சொற்கள் எல்லாம் தனித் தமிழாக வேண்டும், அல்லது புதிதாக ஆக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் தீமை தரத்தக்கது என்று கூற ஆசைப்படுகிறேன். ‘தானியங்கியில் கன்னெய் ஊற்று’ என்று சொன்னால் யாருக்குப் புரியும்? ‘மோட்டாரில் பெட்ரோலை விடு’ என்று சொன்னால் அதனை பேருக்கும் புரியும். பெட்ரோல் என்ற பதத்தைக் ‘கன்னெய்’ என்று போட்டால் கல்+நெய் = ‘கன்னெய்’ என்ற புணரியல், விகாரம் எல்லாம் யாருக்குப் புரியும்? பாஷையினுடைய லட்சியம் ஒருவன் கருத்தை மற்றதெருவன் புரிந்து கொள்வதுதான். மொழியின் பயன், தலையான பணி கருத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதுதான். அது அறிவைத் தருவது. வெறும் வெறியும் கூடாது; உதாசினமும் கூடாது. ‘நன்மை தரத்தக்க நெறியா? தீமை அற்றதா?’ என்ற முறையில் அணுகுவது நலம் என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நான் சொல்வது புதிதல்ல. தமிழிலே இன்றையதினம் ‘பிவி கன்’ கெமிஸ்ட்ரி, ஸுவாலஜி போன்ற துறைகள் வேண்டுமானால் தமிழில் இன்று உன்னத நிலையில் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு காலத்தில் மிக உன்னத நிலையில் இருந்தது என்பதை என்னால் குறிப்பிட்டுக் காட்ட முடியும். அதற்கு இது இடமும் அல்ல, நேரமும் கிடையாது தத்துவத்திலே, கட்டக் கலையிலே (ஆர்கிடெக்சர்), இசையிலே, இது

12-30
p.m.

[திரு. சா. கணேசன்]

[17th July 1962]

மாதிரிப் பல்வேறு துறைகளிலே மற்றெல்லா நாடுகளைக் காட்டிலும் மேலோங்கி இருந்திருக்கிறோம் என்பதை வேற்று நாட்டவரே ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் இருக்கிறோம். தத்துவம், கட்ட இயல், இசை போன்ற பல்வேறு கலைகள் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. அனைத்தும் தமிழரால், தமிழ்மொழியில், தமிழருக்காக ஆக்கப்பெற்றவையே. அவற்றுள் நாம் குழைந்து பார்த்தால் கலைச் சொற்களில் பெரும்பாலான சொற்கள், தனி தமிழ் சொற்கள் அல்ல என்பதை உணர்வோம்.

மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், மமகாரம், அவத்தை, பிராணன், ஜீவன், பசு, பதி, பாசம் போன்ற தத்துவச் சொற்கள். இது போன்று பத்தாயிரம் சொல்வேன் ; நேரமில்லை.

வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம், கசாயம், லேகியம், சூரணம், பஸ்மம் சிந்தாரம், மாத்திரை, குளிகை போன்ற சித்த வைத்தியச் சொற்கள்.

வருடம், மாதம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம், ராசி, இலக்கினம், கிரகம் ஆகியவும், அவற்றின் தொகைகளும் போன்ற வானியல் சொற்கள்.

அதிட்டானம், தம்பம், கண்டம், மண்டபம், பத்மம், பீடம், கமலம், குமுதம், போதிகை, துவாரம், காணகடம், கோஷ்டம், விமானம், கோபுரம், ஸ்தூபி போன்ற கட்டவியல் சொற்கள். இன்றையதினம், 'ஆர்சி டெக்ஸ்' என்று சொல்லுகிறோமே, அதுதான். மேலே நாட்டில் பெரும் பாலோர் மூக்கிலே கை வைத்துப் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

சித்திரம், மூர்த்தி, அஸ்திரம், ஆபுதம், ஆசனம், பேரம், ஸ்தானம், எகபங்கி, திரிபங்கி, ஊர்த்துவம், நிருத்தியம் போன்ற சிற்பச் சொற்கள்.

அதே மாதிரித் தமிழிசைப் பண் (ராகத்தின் பெயர் விவரங்களைக் குறிக்கும் சொற்கள்) தக்கராகம், மேகராகம், கரந்தாரம், சீகாமரம், நடரபம், காந்தார பஞ்சமம், கௌசிகம், பஞ்சமம், சாதாரி, பழம்பஞ்சரம் போன்றவை.

அதே போன்று, பரவம், ராகம், தாளம், நடனம், அலாரிப்பு, சதிசரம், முத்திரை போன்ற கூத்துச் சொற்கள்.

இவையெல்லாம் எதைக் காட்டுகின்றன? பயனுடையதாக இருக்க வேண்டும். அது தனித் தமிழ்தான் என்று பார்க்க வேண்டாம். நான் தமிழ் விரோதியல்ல; தமிழிலே யாரையும் விட அதற்கு அடிமைப் பட்டவன். பயனுடையவையா என்று கவனிக்க வேண்டும். இன்று சிறித்த முறையில் பல கலைச் சொற்கள் வந்து விட்டன. அவற்றையெல்லாம் விட்டு விட்டு, இதைத்தான் உண்பாக்கிப் பயன் படுத்துவோம் என்றால், புதிதாக ஒரு பாஷையைக் கற்க வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் நம்முடைய மாணக்கர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடும். டெஸ்ட் டியூயில் கொஞ்சம் உப்பைப் போட்டால் 'டிசால்வ்' ஆகும் என்று சொல்ல வேண்டாம். 'கரையும்' என்று சொல்லலாம். பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழை வளப்படுத்திய நல்லறிஞர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நாமும் தமிழை வளமுறச் செய்ய வேண்டும். முன்னவர்கள் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றுவது பாவமா? அறக் குறைவா? என்று நன்றாகச் சிந்திக்கவேண்டும்.

தர்ய உணவை ஊட்டக் கடமைப்பட்டவன். உணவை ஊட்டுவதன் மூலமாகத் தான் உயிர் நிலைக்கிறது. அதற்காக, தாய் தானே உணவை உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமா? என்னுடைய மிக மிக இளமைப் பருவத்தில் தாய் தானே உற்பத்தி செய்த பாலைத் தருவாள். பிறகு பிற இடங்களில் உற்பத்தியான பொருள்களையும் தருவாள். தாயே உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. ஆக்கம் தர தேன் போன்ற பிற வற்றையும் தாய் தர வேண்டும். வளர்ந்த பிறகு வருகிற அறிவுப் பெருக்கத்திற்குத் தாய் மொழி தன்னகத்திலே இருந்துதான் அவ்வளவும்

17th July 1962]

[திரு. சா. கணேசன்]

கொடுக்க வேண்டுமென்ற நியதி கட்டாயமில்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்படிப் பார்த்தால் நான் சொல்லும் உண்மைப் புரியும். உதாரணமாகச் சொல்கிறேன்—

‘பிரேக்கைப் போட்டுக் காரை நிறுத்து

கிளச்சை மிதித்துக் கொண்டு கீயரை மாற்று.’

என்று சொன்னால் எல்லோருக்கும் புரியும். இதை விட்டு—

‘அழுத்தியை மிதித்து ஊர்தியை நிறுத்து.

விடுப்பியை மிதித்து உந்தியைத் தள்ளு.’

என்று சொன்னால் அது நல்லதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அழகாக இருக்கலாம்; நன்றாக இருக்கலாம், பழகிப் போனால். நான் மறுக்கவில்லை, அதுதான் சிறப்பு. விடுப்பியை மிதித்து உந்தியைத் தள்ளு’ என்று சொன்னால் என்ன நடக்கும்? இதெல்லாம் நியாயமல்ல; முறையல்ல; பயனும் இல்லை. ஆகவே, இதை மனத்திலே வைத்துக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆங்கிலம் எல்லா நிலையிலும் வளர்ந்து, —சம அந்தஸ்து என்று சொல்லவில்லை—தமிழுக்கு அடுத்த நிலையை, 99-வது டிகிரியை ஆங்கிலத்திற்குக் கொடுத்து விட வேண்டும். ஆங்கிலம் சர்வ தேச மொழியாகையால், தமிழுக்கு அடுத்த டிகிரியில் ஆங்கிலம் வந்து கொண்டே யிருக்க வேண்டும்.

தமிழ் வளர வேண்டுமென்றால் தவறாகச் சொல்லவில்லை, மண்ணிக்க வேண்டும்—‘தமிழ்ப் பண்டிட்’ என்ற ஒன்றை எடுத்துவிட வேண்டும். பள்ளிகளில் சீன மொழியைக் கற்பிக்க ஸ்கூலில் ஸ்கீஸ் பண்டிட் என்று வைத்திருக்கிறார்களா? ஜப்பானிய மொழியைக் கற்பிக்க ஜப்பானில் ஜாப் ஸீஸ் பண்டிட் என்று வைத்திருக்கிறார்களா? ஆங்கில நாட்டில் ஆங்கிலப் பண்டிட் என்று வைத்திருக்கிறார்களா? இந்த நாட்டிலேதான் தமிழ்ப் பண்டிட் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். மாத்தமாட்டிக்ஸ் எஸ்.டி. இங்கிலீஷ் கற்பிக்கலாம்; சயன்ஸ் எஸ்.டி. இங்கிலீஷ் கற்பிக்கலாம்; சோஷியல் எஸ்.டி. இங்கிலீஷ் கற்பிக்கலாம் என்று வைத்ததன் மூலமாக அவர்கள் மொழியிலும், கலையிலும் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவர்களாக சமநிலையில் இருக்கிறார்கள். ‘தமிழ்ப் பண்டிட்’ என்று வெள்ளைக்காரன் வைத்தான். அப்படி எல்லாம் வெள்ளையர் வைத்ததற்குக் காரணம் குமாஸ்தா உற்பத்தி செய்வதுதான். இந்தக் கல்வி முறை மாற வேண்டும் என்று சொல்கிற நாம், கணக்கு, வரலாறு, நில நூல் முதலியவற்றைக் கற்பிப்பவர்களே தமிழையும் கற்பிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அவர்களும் தமிழ் கற்பிக்கின்ற காரணத்தால் இந்தத் துறையிலும் கற்றுக் கொடுக்க சுலபமாக இருக்கும். எனவே, தொல்காப்பியம் போன்ற சிறப்புத் தமிழைக் கற்பிக்க எம்.எ., பீ.ஓ.எல்., விதவான் புலவர் பட்டம் பெற்றவர்களை வைக்கலாம். ஆனால் எல்லா ஆசிரியர்களும் குறைந்தபட்சம் இரண்டு பீரியட்களாவது தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வைத்தால் தான் தமிழ் வளரும். தண்ணீரை ஊற்றி பம்பு வைத்து அடித்தால் தமிழ்ப் பயிர் வளர்ந்து விடாது. காந்தியடிகள் சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பார்கள், கல்வி ஒரு சமையாக இருக்கக் கூடாது என்று. இன்று கல்வி யதார்த்தமாகவே ஒரு பெரிய சமையாக ஆகியிருக்கிறது. இன்று பத்து வயது பையன் பதினைந்து ரூபாய் நோட்டுகளை தூக்கிச் செல்கிறான். முன்பெல்லாம் ‘useless paper’ என்று போட்டு வைத்திருந்தோம். இன்று 80 பக்கம் நோட் புக்கைப் பார்த்தால் அதில் 60 பக்கம் காலியாக இருக்கிறது. அதாவது ‘useless paper’ ஆக இருக்கிறது. இன்ஸ்பெக்டர் வரும்போது அது அழுக்கடையாமல் இருப்பதைக் காட்டி, இன்று இப்படியாக இன்ஸ்பெக்டர் வரும்போது காட்ட ஒரு புத்தகம், வீட்டுக் கணக்கு போட ஒரு புத்தகம், பள்ளியில் கணக்குப் போட ஒரு புத்தகம் இப்படியெல்லாம் இருக்கிறது, இது நியாயமா? பண நெருக்கடி இருக்கும் இந்தக் காலத்தில் எல்லாம் ஒரு நோட்டில்தான் இருக்க வேண்டும். வியாசம் எழுத வேண்டுமானால், அதை வேறு ஒரு ஆசிரியர் பார்க்க வேண்டியிருப்பதால், அதற்கு ஒரு தனி நோட் இருக்கட்டும். ஆனால் கணக்கைப் பார்த்து “டிக்” போட தனி நோட்டா? ஆக இதை

[திரு. சா. கணேசன்]

[17th July 1962]

எல்லாம் மனத்தில் கொண்டு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். பின்னர், அரசாங்கப் பாட புத்தகங்களில் பிழைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. நாம் சில விதிகள் போட்டிருக்கிறோம். உதாரணமாக, “அவைகள்” என்று எழுதக் கூடாது என்று போட்டிருக்கிறது. “அவை” என்பதே பன்மை. எதற்காக “அவைகள்” என்று போட வேண்டும். “அவற்றை” என்பது பன்மை. அரசாங்கப் பாட புத்தகத்தில் நான் 49 “அவைகளை” எண்ணினேன். தனியார் செய்தால் தவறு ஆனால் நாம் செய்தால் சரி என்று நினைக்கக்கூடாது. ஐயா செய்தால் அக்கா சிவ சிவா என்பதும் அயலார் செய்தால் அடியடா பிடியடா என்பதும் முறையாகுமா? பொதுவாக விதி செய்யுங்கள், யார் வேண்டுமானாலும் இப்படி அச்சப் போடலாம் என்று. இன்னின்ன காசுதம் இருக்க வேண்டும், இன்னின்ன கட்டம் இருக்க வேண்டும், இன்னின்ன மாதிரி எழுத்து இருக்கவேண்டும்; இன்ன விலை குறிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் விதி போடுங்கள். ஆனால் அதில் பிழை இருந்தால் அது பரிமுதல் செய்யப் படுகின்றன விதி செய்யுங்கள். இதற்கு மேல் சொல்வது நாகரீகமாக யிருக்காது என்று கூறிக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கல்வித்துறை மான்யம் பற்றிய இந்தப் பிரச்சனையில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள வெட்டுப்பிரேரேபேணையையொட்டி சில கருத்துக்கள் கூற நான் விரும்புகிறேன். கல்வித்துறைக்கு இந்த ஆண்டு 25 கோடி சில்லரை ரூபாய் ஒதுக்கிப் பல்வேறு திட்டங்கள் மூலம் அதை வளர்ப்பதற்கான வபிவகைகள் காணப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பாராட்டிப் பல நண்பர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். அந்த முறையிலே கல்வித்துறையை வளர்ப்பதற்கான வழிகளிலே செல்வ வளம் அதிகமாக ஒதுக்கப்படுகிற ஒரு சூழ்நிலை வளர்ந்து வருவது உள்ளபடியே மகிழ்விற்குரிய ஒன்றுதான். சாதாரணமாகச் சொல்வார்கள், நிதித்துறையை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற அமைச்சர் வேறு துறைகளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்று. இந்தக் கருத்து பரவலாக இருந்தபோதிலும் நிதித்துறையும், கல்வித்துறையும் ஒன்றாக இணைந்திருக்கிற நிலை ஏற்பட்டால், கல்வித்துறை அதிகப்படியான வளம் பெறுகிற ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுவதோடு, இதன் மூலம் ஓரளவு நன்மை பயக்கக்கூடியதாக இருக்குமோ என்று எண்ணுகின்ற அளவிற்கு சில பல ஆண்டுகளாக கல்வித்துறைக்கு அதிகமான நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி வளர்க்கின்ற ஒரு சூழ்நிலை உள்ளபடியே மகிழ்ச்சிக்கரிய ஒன்றாகும். கல்வியின் இன்றியமையாத தன்மையைக் குறித்து இரண்டு தரப்பைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களும் மிகத் தெளிவுடன நல்லமுறையில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். இன்று கல்வியின் இன்றியமையாத தன்மையை நோக்குமிடத்து, ஒரு சமுதாயம் முன்னே வேண்டுமானால் அது முன்னேறுவதற்கான சூழ்நிலை அந்த சமுதாயத்தில் படிந்திருக்கவேண்டுமென்று பல வல்லுனர்கள் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். சமுதாயத்தில் படிந்திருக்கிற இன்றியமையாத தன்மையில் மிக முக்கியமாக குறிப்பிடப் படுவது, கல்வி. அப்படிப்பட்ட கல்வியைப் பெறவேண்டிய ஆர்வமும், அதை வளர்க்க வேண்டிய ஆர்வமும் நாட்டு மக்களுக்கு இருக்கவும் அதற்கான வபிவகைகளை காணுகின்ற முறையில் அரசியலார் திட்டங்கள் பல தீட்டுவதும் உள்ளபடியே வேண்டிப் பெறவேண்டியவைகளாகும்.. இன்று கல்வி பரவலாக வளர்ந்து வருகிற தன்மையைக் காண்கிறோம். அதற்காக ஒதுக்கப்படுகிற நிதி வளர்ந்து வருகின்ற தன்மையையும் நாம் காண்கிறோம். இவற்றையொட்டி அதிலுள்ள பொறுப்புகள் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகிற தன்மையையும், அது வளர வளர பிரச்சனைகள் வளரும் தன்மையையும் நாம் காண்கிறோம். பொதுவாகக் கல்வித் துறையை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆரம்பக் கல்வி என்ற நிலையும், உயர்நிலைக் கல்வி என்ற நிலையும், பல்லைக் கழகக்கல்வி என்ற நிலையும் பின்னர் தொழில் நுட்பக் கல்வி என்ற நிலையும், ஆக நான்கு பகுதிகளாக பிரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். தொழில் நுட்பக் கல்வியின் பரந்த தன்மையையும், அதிலுள்ள பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் பொறுத்து அதைத் தனியாகப் பிரித்து அதை ஒரு இயக்குனரின் கீழ் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிற தன்மை வரவேற்கவேண்டியதொன்றாகும். மற்றைய, ஆரம்பக் கல்வி, உயர்நிலைக் கல்வி, பல்லைக் கழகக்

17th July 1962] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கல்வி ஆகிய கல்வி நிலையைப் பொறுத்த வரையில் எப்படி அவற்றின் நிர்வாகத்தை, வளர்ச்சியைக் கொண்டு செல்லலாம் என்பதைப்பற்றி கூறும்போது, சென்ற ஆண்டு இருந்த மதிப்பீட்டுக் குழுவின் தந்திருக்கிற அறிக்கையைப் பார்த்தால், ஆரம்பக் கல்விக்கு ஒரு இயக்குனரையும், உயர்நிலைக் கல்விக்கு ஒரு இயக்குனரையும், பல்கலைக்கழக கல்விக்கு ஒரு இயக்குனரையும், தொழில் நுட்பக் கல்விக்கு ஒரு இயக்குனரையும் தனித்தனியாக ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கூறியிருக்கின்றனர். அவர்கள் முழு கவனத்தையும், முழு நேரத்தையும், முழு அறிவையும் ஆற்றலையும் செலவழிக்கிற அளவிற்கு இருப்பார்களேயானால், இப்பொழுது வளர்ந்திருக்கிற பிரச்சனைகளையொட்டி ஏற்பட்டிருக்கிற சிக்கல்களைத் தீர்க்க வழிவகைகள் ஏற்படும் என்ற கருத்தை மதிப்பீட்டுக் குழுவின் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை நடைமுறைக்குக், கொண்டு வருகிற அளவிற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிர்வாகத்தை, கவனிப்பதற்காகத் தனித்தனி இயக்குனர்களை நியமித்தாலும், கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்த அளவில் வல்லுனர்கள் அடங்கிய ஆலோசனைக் குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். பல்வேறு குழப்பங்கள் ஏற்படும்படியான அளவுக்குத் திட்டங்கள் மாறி மாறி வருகின்றன என்ற குறைபாடுகளை, குற்றச்சாட்டை இங்கு அங்கத்தினர்கள் பலரும் தெரிவித்தார்கள். முன்னேற்றம் ஏற்படும்போது மாறுதல்கள் ஏற்படுவது இயற்கை. மாறுதல்கள், வளர்ச்சியை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு போகவேண்டுமேயல்லாது மீண்டும் மீண்டும் பழைய நிலையிலிருந்து புதிய நிலைக்கு வருவதும், புதிய நிலையிலிருந்து பழைய நிலைக்குப் போவதும், பின்னர் மறுபடியும் பழைய நிலையில் இருந்து புதிய நிலைக்கு வருவதுமான தன்மையைத்தான் நாம் இன்று பார்க்கிறோம். ஆங்கிலம் எந்த வகுப்பிலிருந்து கற்றுக் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பதை குறித்துப் பார்த்தால், அது பதினாறு ஆண்டுகளாக பல்வேறு மாறுதல்களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறது. நான்காவது வகுப்பில் இருந்து தொடங்கலாம் என்றும், பின்னர், 6-வது வகுப்பிலிருந்து தொடங்கலாம் என்றும், எட்டாவதில் இருந்து அதை பயிற்சி மொழியாக்கலாம் என்றும், மறுபடியும், ஆங்கிலத்தை 5-வது வகுப்பில் இருந்து தொடங்கலாம் என்றும் இப்பொழுது 3-வது வகுப்பிலிருந்து அதைப் பாடமொழியாக ஆக்கலாம் என்றும் முன்னுக்குப் பின் மாறி மாறி வருகின்றன. கல்வித் துறையில் குழப்பங்கள் ஏற்படாத வகையில் ஆக்க வேண்டுமென்றால், அந்தந்த நிலையைப்பற்றிய நிலைமைகளை அவ்வப்போது ஆராய்ந்து, கொள்கையை வகுப்பதற்கேற்ற வகையில், ஆரம்பக் கல்வி, உயர்நிலைக் கல்வி, பல்கலைக் கழகக் கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வி ஆகியவற்றிற்கு வல்லுனர்கள் அடங்கிய குழுவை அமைத்து, அந்த வல்லுனர்களின் ஆலோசனைகளின் பேரில் இயங்கக்கூடிய வகையில், இயக்குனர்கள் தனித்தனியாக இருந்து செயல் புரிவார்களேயானால், நாம் செலவழிக்கும் தொகை நல்ல முறையில் பயன்படுவதோடு, நாட்டு மக்களும் பல வசதிகள் பெறுவதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்படும். அடிப்படைத் தன்மையை புரிந்துகொண்டு, அடிப்படை அறிவைப்பெறும் முறையில், உலகியலை அறிந்துகொள்ளும் முறையில் ஆரம்பக் கல்வி அமையவும், எத்தகைய வாழ்க்கையை எதிர்காலத்தில் அமைத்துக்கொள்வது என்பது பற்றிய ஆர்வத்தைப் பெறுகிற முறையில் உயர்நிலைக் கல்வி அமையவும், அதற்கு ஆயத்தப்படுத்திக்கொள்ளும் முறையில் பல்கலைக் கழகக் கல்வி அமையவும், தான் எதிர்நோக்கிய துறையில் தன்னை முழுதும் உரிய தாக்கிக்கொள்ளும் முறையில் முழுப் பயிற்சியையும் அடைய தொழில் நுட்பக் கல்வி அமையவும் ஆளமுறையில் இப்படி நான்கு பிரிவுகளாக அமைந்தால், மாணவர்கள் எதிர்கால வாழ்க்கையை தெளிவாக அமைத்துக் கொள்ளக்கூடிய வழிவகைகள் ஏற்படக்கூடும்.

ஆதாரக் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் அந்தக் கல்வித் திட்டத்தின் நோக்கத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் அது நல்ல நோக்கம் என்ற அளவில் எல்லோரும் அதை பாராட்டுகிறார்கள். சாதாரணமாக நூல் அறிவு பெறுகின்ற அதேபோது தொழில் அறிவையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்து நல்ல கருத்துத்தான். ஆறு வயது முதல் 11 வயது வரையுள்ள பருவத்தில், தான் மேற்கொள்ளப் போகும் தொழிலைப்பற்றி

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[17th July 1962]

உணருகின்ற அளவுக்கு சிறுவர்கள் பக்குவம் பெற்றிருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். ஏதோ ஓரளவுக்கு நூலறிவைப் பெறுகின்ற முறையில்தான் சிறுவர்கள் பக்குவம் பெற்றிருக்கிறார்களோ தவிர, தங்களுடைய 20 ஆண்டு 25 ஆண்டு காலத் திருகு தங்களுடைய வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைய வேண்டும், எந்த வகையில் அமைந்திருக்கவேண்டும் என்று உணர்ந்து அதற்கேற்றவாறு தேவைப்படும் தொழிலை இந்த வயதிலேயே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வது சிறிதளவும் பொருத்தமில்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே நாம் நிர்ணயிப்பதுபோல் கடைசிவரை வாழ்க்கை அமைந்துவிடுவ தில்லை. ஆகவே இதற்காக செலவு செய்கின்ற பணம் வீணிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை சென்ற ஆண்டில் இருந்த மதிப்பீட்டுக் குழுவின் தங்களுடைய அறிக்கையில் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற தொழிலை, அதாவது நூற்கின்ற தொழிலை, நெய்கின்ற தொழிலை—அத்துனைப் பேரும் தங்களுடைய பிற காலத்தில் பண்படுத்திக்கொள்வார்கள் என்றோ, எதிர்காலத்தில் வாழ்க்கைக்கு—இவை உறுதுணையாக இருக்குமென்றோ சொல்வதற்கில்லை. ஆகவே இத்தகைய பயிற்சி எந்தவிதத்திலும் ஆக்கமோ ஊக்கமோ தராது என்ற நிலையில் இருப்பதால், இதை மாற்றி அமைக்கவேண்டும், மாற்றிப் பழைய முறையை நிறுவு வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். இப்போது தரப்பட்டிருக்கின்ற அறிக்கையில் இம்முறை இப்போது நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எதிர்காலத்தில் இதன்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள் என்பதை தெளிவுபடுத்தவேண்டும் என்று கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பாடங்களை சொல்லிக்கொடுக்கின்ற வகையில் பார்த்தால், முன்பெல்லாம் எந்தெந்த துறையை சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம் முழுவதும், சுருக்கமாக, “சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிற” முறையில் பாடங்கள் அமையப் பெற்றிருந்தன. இப்போது எனக்கு, முன்னால் பேசிய கனம் உறுப்பினர்கள் எடுத்துக்கூறியபடி எல்லாத் துறைகளைப் பற்றிய பாடங்கள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுச் “சமூக நூல்” என்ற அளவில் அவியலாக, கதம்பமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது தவறு, ஒவ்வொரு பாடத்தைப்பற்றியும் தனித் தனியாக நூல்கள் இருக்க வேண்டும். இதைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்க முடியும். பூகோள நூல் என்றால் தனியாக இருக்கவேண்டும், நில நூல் என்றால் தனியாக இருக்கவேண்டும், மொழி நூல் என்றால் தனியாக இருக்கவேண்டும், இவ்விதம் நூற்கள் எல்லாம் தனித்தனியாக இருக்கவேண்டும். அவ்வித மில்லாமல் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் குழப்புகின்ற முறையில் கதம்பமாக, அவியலாக இருந்தால் இதில் ஒரு சிறந்த முடிந்த முடிவைப் பெற முடியாது. ஆகவே நல்லமுறையில் இதை மாற்றி அமைக்காவிடும், நம்முடைய கல்வியின் நோக்கம் பாழ்படும் என்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். இதிலே பயிற்சி மொழியைப் பொறுத்தவரையிலும், அனைவரும் எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வருவது, தாய்மொழியிலேயே பயிற்சி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். தாய் மொழியிலேயேதான் நாம் சிந்திக்கிறோம். தாய்மொழியிலேயே நாம் எண்ணுகின்றவற்றை எல்லாம் வெளிப்படுத்துகிறோம். தாய்மொழியிலேயே பயிற்சி கொடுப்பதுதான் தமிழுக்கு ஆக்கம் தேடவும் ஊக்கம் ஏற்படுத்தவும் வழி செய்வதாகும். உலகில் பல்வேறு நாடுகளில் எல்லாம் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். வேற்றுமொழி நம்மிடத்தில் நடமாடாத காலத்திலேயே, தாய்மொழியில் பல நூற்களை கற்றுக்கொடுத்திருப்பதைக் கள்ளிப்படுகிறோம். அவற்றின் மூலமாகக் கலைகளும், தொழில்களும், தமிழகத்தில் மிக நன்றாக வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. ஆன்றோர்கள் எப்படிப்பட்ட கலைகளையும், தொழில்களையும் வளர்த்தார்கள் என்பதை எனக்கு முன்னால் பேசிய திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். தாய்மொழியில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வதன் முக்கிய நோக்கம், தாய்மொழியிலேயே எளிமையாக எல்லா பாடங்களின் அறிவையும் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு நமக்கு கிடைக்கின்றது. எதிர்காலத்திற்கும் ஆக்கம் தருகின்ற முறைகளை நாளுக்கு

17th July 1962]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

நாள் வகுத்துக்கொள்ளக்கூடிய வகையில், தாய்மொழியில் பயிற்சி அளிக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்புள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். தாய்மொழி, பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது, உடனடியாக நானே காலை ஆறு மணிக்கு—அல்லது 1963-ல், இருக்கின்ற கல்வித் துறைகள் எல்லாவற்றையும் தமிழாகவே மாற்றவேண்டும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை, அது இயலக்கூடிய செயலும் அல்ல. நாம் இதில் நமக்கிருக்கின்ற சக்திக்களவு முயன்று, அதன் பின்னால் நம்முடைய தலைமுறையினர் முயன்று, அவர்களுக்கும் பின்னால்—சாகா தலைமுறையினராகத் தோன்றுகிறவர்கள் முயன்று தாய்மொழிக்கு ஆக்கம் தேடித் தருவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே இது முடியாது—தாய் மொழியை பாட மொழியாக கொள்ளுவது—முடியாது, அது ஆகவே ஆகாது, ஆங்கிலத்தில்தான் முடியும் என்று கூறிக்கொள்வது சரியல்ல. இப்போதுள்ள நிலைமையில் தாய்மொழியைப் பயிற்சி மொழியாக மாற்றுவதற்குள்ள திறமையை நாம் பெற வேண்டும். அது உடனே பெற்றுவிட வேண்டும் என்பதில்லை, இப்போது இல்லாவிட்டாலும், 1970-லோ, 1980-லோ முடிந்தாலும் முடியலாம். அல்லது 1990-ல் முடியலாம், அல்லது கி.பி. 2000-த்தில் வேண்டுமானாலும் முடியும்தான். நம்முடைய தலைமுறையினர் முயற்சி செய்து எந்த அளவுக்கு மெல்ல மெல்ல பாட மொழியாகக் கொண்டுவர முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு ஆக்கத்தைத் தந்து, இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுகின்ற அளவுக்கு நாம் இப்போதே இதில் மாற்றம் கொண்டுவர வேண்டும். எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் உறுப்பினர்கள் பலரும் பாட மொழி தாய்மொழியாக இருக்கவேண்டியதன் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைத்தார்கள். உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்வதற்கும், உலக வாணிகம் நடத்துவதற்கும் இன்றியமையாத பல நுட்பங்களை தெரிந்துகொள்வதற்கும், நொடிக்கு நொடி மாறிக்கொண்டிருக்கும், அறிவியலைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கும் இன்றைக்கு உறு துணையாக இருக்கவேண்டியது ஆங்கிலம்தான். ஆங்கிலம் துணை மொழியாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். பாடமொழி தாய் மொழியில் இருந்தாலும் துணை மொழியாக ஆங்கிலத்தை கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். தாய்மொழி பாடமொழியாக இருக்கின்ற நேரத்தில், ஓரளவுக்கு ஆங்கிலமும் என்றென்றும் துணை மொழியாகவே இருக்க வேண்டும். ஆகவே இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையில், பாடமொழியாக ஆங்கிலம் இருப்பதைத் தமிழாக மாற்றுகின்ற அளவில், மெல்ல மெல்ல முடிந்தவரையில், பரவலாக ஈடுபடுகின்ற முயற்சியில் நாம் போக வேண்டுமே தவிர, தமிழில் பாடமொழியை கொண்டு வர முடியாது, ஆங்கிலத்தைத்தான் பாடமொழியாக ஆக்குவோம் என்று போவோமே யானால், தமிழ் மொழியால் முடியாது, ஆங்கிலத்தினால்தான் முடியும் என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு இடம் தருவோமேயானால், தாய்மொழியை, தமிழ் மொழியை வளர்க்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்கு நாளாவட்டத்தில் இருக்கண் வந்து சேரும். எனவே தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இயங்க முடியுமா, முடியாதா என்ற கேள்விக்கு இடமில்லை. தமிழைப் பாட மொழியாகவும், ஆங்கிலத்தைத் துணை மொழியாகவும் அமைக்க வேண்டும். தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இயங்க முடியும் என்ற நிலையில், ஆங்கிலத்தை அந்த இடத்தில் இருக்க இடம் கொடுக்காத அளவுக்கு நாம் தாய்மொழியை காப்பாற்ற வேண்டும். முன்னாள் நிதி அமைச்சர் கனம் சப்பிரமணியம் அவர்கள் பயிற்சி மொழியை தமிழ் மொழியில்—தாய் மொழியில்—கொண்டுவர முடியும் என்று சொல்லி அந்த ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். “தமிழால் முடியும்” என்ற நூலையும் அவர் வெளியிட்டார். தமிழுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தேடித்தரக்கூடிய அளவில் பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஆனால் இன்று அமர்ந்திருக்கின்ற கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள், முன்னாள் அமைச்சர் அவர்களின் கொள்கைக்கு வேறுபட்டு இருக்கிறாரோ என்று பலர் எண்ணுகிற அளவுக்கு கருத்துக்கள் ஆங்காங்கு பரவி வருகின்றன. தமிழில் இருந்த சொற்களைக் கூட மாற்றுகின்ற அளவுக்கு, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் முற்பட்டார்கள். காவல்துறை, காவல் நிலையம் என்று சொல்லியும், அது தெளிவாக இல்லை, ஆகவே போலீஸ் ஸ்டேஷன், போலீஸ் நிலையம் என்றுதான் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஒவ்வொரு துறையிலும் நாம்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[17th July 1962]

புகுத்தியிருக்கும் தமிழ் சொற்களை நாம் மாற்றுவோமேயானால், அது தமிழ் மொழியின் ஆக்கத்திற்கும், ஊக்கத்திற்கும் ஊறு விளைவிப்பதாக இருக்கும். எனவே நாம் புகுத்துகின்ற சொல், “கடிசொல் இல்லை காலத்துப்படினே” என்று முன்னோர்கள் கூறிவைத்தார்கள். கடி சொல்லாக இருப்பினும் அது நாளடைவில், மெல்ல மெல்ல பழக்கப் பட்ட சொல்லாக மாறிவிடும். அதற்குப் பதிலாக ஆங்கிலத்தையே நாம் வைத்துக்கொண்டிருப்போமானால் நம்முடைய பிற்காலத் தலைமுறையினரும் இதையே வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே தாய் மொழியைக் கொண்டுவருவதில் நம்மால் இயன்ற அளவுக்கு முயற்சி செய்வோம். இப்போது நாம் 80 சதவீதத்திற்கு முயற்சி செய்திருந்தால் நம்முடைய தலைமுறையினர் அதற்கும் மேலாக, 85, 90 சதவீதத்திற்கு முயற்சிப்பார்கள். இதன் மூலம் தமிழுக்கு ஆக்கம் தேடுகின்ற அளவிற்கு எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதில் முதலாவதாகத் தமிழ் சொற்களையே பயன்படுத்த முடியுமா? என்று பார்க்கவேண்டும், இரண்டாவது ஆங்கிலத்திற்கு தகுந்த சொல் தமிழில் இல்லை என்றால் ஆங்கிலச் சொல்லை தமிழாக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். பல்வேறு இலக்கியங்களை எல்லாம் நம் தாய்மொழியில் படைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அறிவியல் வளர்ந்து வருகின்ற ஒரு முறையில், அதில் வருகின்ற புதுச் சொற்கள் எல்லாம் பழைய இலக்கியத்திலோ அல்லது இலக்கணத்திலோ இருப்பதற்கு நியாயமில்லை. அதை நாம் தேடிப் பார்க்கவேண்டிய வாய்ப்பும் இல்லை. அறிவியல் பற்றிய புதுச் சொற்கள் பழைய இலக்கியங்களிலோ, இலக்கணங்களிலோ, இருக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. முதலாவதாகப் பழகிக் கொண்டு வருகின்ற தமிழ்ச் சொல்லை பயன்படுத்த வேண்டும். இரண்டாவதாக கூடுமான வரையில், தமிழில் ஆக்கக்கூடிய சொற்களை பயன்படுத்த முயற்சி செய்ய வேண்டும். ‘டயரக்டர்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘இயக்குநர்’ என்ற சொல்லை பயன்படுத்துகிறோம். முதலில் தமிழாக்கம் எல்லோருக்கும் திகைப்பைத்தான் தந்திருக்கும். இப்போது சாதாரணமாக வந்துவிட்டது ‘இயக்குநர்’ என்ற சொல். இந்த மாதிரி எத்தனையோ சொற்களை, இன்றைய தினம் தமிழிலேயே பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். ‘போஸ்ட்-ஆஃபீஸ்’ என்று சொல்லுவதற்கு பதில் ‘அஞ்சல் நிலையம்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். ‘புக் போஸ்ட்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தோம். அதற்கு பதில் ‘நூலஞ்சல்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ‘என்ஜினியர்’ என்ற சொல்லுக்கு என்ன சொல்லுவது என்று திகைத்துக் கொண்டிருந்தது போக, இப்போது ‘பொறியர்’ என்ற ஒரு சொல்லை வழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்து விட்டோம். ஏற்கெனவே ‘பிரசங்கம்’ என்று இருந்ததை ‘சொற்பொழிவு’ என்று மாற்றி விட்டோம். ‘விவாக முகூர்த்தப் பத்திரிகை’ என்று போடுவது போக, ‘திருமண அழைப்பிதழ்’ என்று போடுகிறோம். எதற்காக நான் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால் முடியுமானால், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு கூடுமானால், அத்தகைய சொற்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து விடவேண்டும். மூன்றாவது முறையாக, எளிதில் மொழிபெயர்க்க முடியாத சொற்களை அப்படியே தமிழ் ஒலியில் குறிக்கும் முறையை இப்போதைக்குக் கொள்ளலாம். பிறமொழிச் சொற்கள் அறவே வரக் கூடாது என்று கூறவில்லை. முதலாவதாக இருக்கும் தமிழ் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்; இரண்டாவதாக முடியுமானால் இப்போது வழக்கத்தில் இருக்கிற பிற மொழிச் சொற்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பயன்படுத்தவேண்டும். அதல்லாமல் சில பிறமொழிச் சொற்களுக்கு, உதாரணமாக ‘கார்’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இன்றைக்கு புதிய சொல்லைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டியதில்லை. நமக்குப் பின்னால் வரக்கூடிய தலைமுறையினர் முடிந்தால், ஆர்வம் பெற்றால், அத்தகைய சொற்களுக்கு தமிழ் சொற்களைக் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளட்டும். ‘பெனிஸிலின்’ என்ற சொல் இருக்கிறது. இதற்கு தமிழில் ஏற்ற சொல் என்ன என்று கண்டுபிடிப்பதில் நாம் ஈடுபடவேண்டியதில்லை. ‘பெனிஸிலின்’ என்று சொல்லலாம். சிறப்புப் பெயராக இருப்பதை மாற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம்—அந்த சொற்களின் ஒலியை அப்படியே தமிழ் எழுத்தில் வடித்துக்கொள்ளலாம். ஆங்கிலேயர்கள் இங்கே இருந்த போது ‘தஞ்சாவூர்’ என்ற சொல்லை தங்கள் ஒலிக் குறிப்பில் ‘டேஞ்சூர்’

1-00
p.m

17th July 1962]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்த முறையிலேயே ‘தாங்கும்பாடி’ என்று சொல்லுவதற்கு தங்கள் ஒலிக் குறிப்பிலே ‘ட்ராங்குபார்’ என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதே போன்று ‘தூத்துக்குடி’ என்ற இடத்தை ‘டூட்டிகோரின்’ என்று தங்கள் ஒலிக் குறிப்பிலேயே குறிப்பிட்டு வந்தார்கள். ஆங்கிலேயர் அல்லாது ஒரு ‘சீனக்காரனை’ உச்சரிக்கச் சொன்னால் அப்போது அவனுடைய ஒலிக் குறிப்பிலேயேதான் சொல்லுவான். ஆகையால், தமிழில் ஏற்ற சொல் கிடைக்காத நிலையில் சொற்களை அப்படியே தமிழ் ஆக்கி, தமிழ் ஒலிக் குறிப்பை வைத்து, தமிழில் எழுதும் முறையைக் கையாளலாம். தமிழில் சொற்கள் இருக்கும்போது அத்தகைய சொற்களைப் பயன்படுத்தித் தமிழ் மயமாகச் செய்தால் வருங்காலத்தில் தமிழ் ஆக்கம் பெற வழிவகை ஏற்படும் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போது 8-வது வகுப்பைப் பொறுத்து, எத்தகைய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது, வகுப்பு மாறுதலால் 8-வது படித்தவர் ஏதாவது வகுப்பினர் ஆவர் என்பது போன்ற பல்வேறு பிரச்சனைகள்—பல்வேறு தகராறுகள்—பல்வேறு பள்ளிகளில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். புதிய மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும் நிலையிலே கூட, ஏற்கெனவே கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றி ஆராய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட குழுவின் கூட அறிக்கை வெளியிடும்போது, 8-வது வகுப்புப் பிரச்சனை பற்றி சிந்திக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிற அறிக்கையிலே—

“We advise that a review should be made during the year 1959-60 and a final decision taken on all questions relating to the future of the Eighth Standard in higher elementary schools.”

—என்று அதிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் ஏதாவது ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டதா? ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்துள்ளார்களா? 8-வது வகுப்பைப் பொறுத்த வரையில் என்ன ஆலோசனை செய்துள்ளார்கள் என்று கனம் கல்வி அமைச்சரிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். மேற்கொண்டு, 7-வது வகுப்பு பழைய 8-வது வகுப்புக்கு ஈடாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது. 7-வது வகுப்பு இறுதியில் பொதுத் தேர்வு உண்டு என்று சிலர் எடுத்துக் கூறினார்கள்—பொதுத் தேர்வு இல்லை என்று சிலர் எடுத்துக் கூறினார்கள். பொதுத் தேர்வு பொறுத்தவரையில் உண்மையான நிலை என்ன? பொதுத் தேர்வு உண்டு என்று சொன்னால், இந்த ஆண்டு பொதுத் தேர்வுக்கு, அதற்கான திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு, அதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? இன்னும் இந்தக் குழப்ப நிலை நீடித்து வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதைப் பற்றியும் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

மதிய உணவுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பலரும் கூறினார்கள். அதனுடைய கொள்கை வரவேற்கப்பட வேண்டியதுதான். அத்தகைய நிலை இருந்தாலும் நடைமுறையில் பெரிதும் குறைபாடுகள் ஏற்படும் நிலைமை இருப்பது மற்றவர்களால் எடுத்துக் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆசிரியர்களுக்கு அந்தப் பணியை ஒப்படைக்காமல், மற்றப்படி குழுக்கள் அமைத்து அவர்கள் இந்தப் பணியை நிறைவேற்றுவார்கள் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். அதைப்பற்றி ஒரு அறிக்கை வெளியிடப்படயிருக்கிறது என்று கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். அதில் இருக்கிற பல்வேறு நிலைமைகளைப் பொறுத்த வரையில், அரசியலாருடைய பணம் வந்து, மற்றவர்களுடைய பணத்தைத் திரட்டி, குழுக்கள் வைத்து, அந்தக் குழுக்கள் ஒழுங்காக, நேர்மையாக இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி, அத்தனை பள்ளிகளுக்கும் மதிய உணவு கொடுக்கும் நிலை ஏற்படும்போது பல்வேறு ஊழல்கள் ஏற்படக் காரணம் இருக்கிறது. வேறு விதத்தில் இதைச் சிந்திக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதாரணமாக மக்களிடத்திலே எத்தகைய நிலைமை இருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது, எந்தத் தாய் தந்தையாரும் தாம் பட்டினி கிடந்தாலும் கூட, தங்களுடைய குழந்தைகள் பட்டினி கிடக்கச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். எந்த தாய் தந்தை

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[17th July 1962]

யரும் தங்களுடைய குழந்தைகள் பட்டினி கிடக்கும்படி விடமாட்டார்கள். உணவைப் பொறுத்த வரையில், தங்கள் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமும், அவசியமானால் தங்களைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமும் எல்லாத் தாய் தந்தையர்களிடத்திலும் இருக்கின்றன என்பதை யாரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஏழை எளிய மாணவர்கள் பள்ளிகளில் படிக்கும் போது, பள்ளிகள் திறந்தவுடன் அவர்களுக்குப் புத்தகங்கள் நோட்டுகள் வாங்க எடுத்த எடுப்பில் 10 ரூபாய், 15 ரூபாய், 20 ரூபாய் அளவுக்கு அவர்களுடைய தாய் தந்தையர் செலவு செய்ய வேண்டிய நெருக்கடியில் இருக்கிறார்கள். மதிய உணவுக்காக ஒதுக்கப்படுகிற அத்தகைய தொகை பூராவும், கொடுக்கிற உதவித் தொகை பூராவும், ஊழல்களுக்கு இடம் இல்லாமல், ஏழை எளிய மாணவர்கள் புத்தகங்கள், நோட்டுப் புத்தகங்கள் வாங்கிக்கொள்ள வாயன் ஒருவனுக்கு 15 ரூபாய், 20 ரூபாய், 25 ரூபாய் என்று அந்த அளவுக்குக் கணக்கிட்டு நேரடியாக அவர்களுக்குக் கொடுக்க வழி செய்ய முடியுமா? அதன் மூலமாகத் தாய் தந்தையர்கள் இந்த நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்டு உணவு தரும் பொறுப்பில் ஈடுபடுவார்களா? என்று அறிந்து, அதற்கான முறையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்று இந்த ஆட்சியினரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சீரான உடை பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. பல்வேறு பள்ளிகளில் ஒரே விதமான உடையை மாணவர்கள் உடுக்கும் முறையில் முயற்சி எடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்று கூறினார்கள். ஒருவருக்கொருவரிடையே வேறுபாட்டைக் குறைக்கவும், உயர்வு-தாழ்வைக் குறைக்கவும், ஒரே மனப் பாண்மை வளரவும் இந்த முறை உதவிகரமாக இருக்கும். மாணவர்களுக்கு எப்படி “சீரான உடை” என்று சொல்லுகிறோமோ, அதே மாதிரி பள்ளிகளில் இருக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்குக் கூட சீரான உடை அமைப்பது நல்லது. ஆகையில்தான் மனிதன் அரை மனிதன் என்பது போல, காவல் துறையினராக—இராணுவத் துறையினராக—இருந்தாலும் கூட, அல்லது வேறு துறையினராக இருந்தாலும்கூட, இப்படி எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட உடை அமைப்பு இருப்பதால் இன்றைக்கு அவர்களுக்கு ஒரு மதிப்பு, ஒரு தனித் தன்மை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். சமுதாயத்தில் தனியாக வைத்து காணப்பட வேண்டிய ஆசிரியர்களுக்கு அத்தகைய சீரான உடை வழங்கும் நிலையில் அத்தகைய நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவது நல்லதல்லவா என்பதையும் சிந்தித்து, நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசியல் கட்சிகள் பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. அரசியலில் மாணவர்கள் ஈடுபடலாமா, கூடாது என்று பல்வேறு விதமாக கூறப்பட்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். ‘மாணவர்கள் அரசியலைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது’ என்று ஒரு கருத்தும், ‘இல்லை, இல்லை, முழுக் முழுக் மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டு, அரசியலில் பங்கு பெறுவதால் தீங்கில்லை’ என்று மற்றொரு கருத்தும், ‘மாணவர்கள் அரசியலைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளவேண்டும், ஆனால் கட்சி அரசியலில் நேரடியாகப் பங்குகொள்ளக் கூடாது’ என்று மூன்றாவது கருத்தும்—இப்படி—மூன்று விதமான கருத்துக்கள் நாட்டில் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இந்த முறையில் மூன்பு இங்கே இருந்த பலரும்—பல அரசியல் கட்சிகளும் சேர்ந்து—இங்கே எடுத்துக் கொண்ட முடிவு, நடைமுறைக்கு வரவேண்டுமென்று எடுத்துக் கூறுகிற கருத்து, ‘மாணவர்கள் நேரடியாக அரசியலில் பங்கு கொள்ளக் கூடாது, ஆனால் அரசியலைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்’ என்பதாகும். குடி மக்களாக ஆகும் நிலையில்—பள்ளியை விட்டு வரும்போது—நாட்டின் நிலைமையை அறிந்துகொள்ள, நாட்டின் போக்கை அறிந்து கொள்ள, பள்ளியை விட்டு இறங்கியவுடனே மக்கள் சமுதாயத்தில் நேரடியாக, மக்களுடைய ஆதரவு பெற்றவர்களாக பணியாற்றவேண்டும் மானால், அரசியல் கருத்துக்களை அவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படி அறிந்து கொள்ளுவதால் எந்தவிதத் தவறும் இருக்க நியாயம் இல்லை. கட்சி அரசியலில் ஈடுபட்டால் படிப்பு கெட்டு விடும் என்று

17th July 1962]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தடுத்து நிறுத்தாது, மாணவர்கள் அரசியல் அறிவைப் பெற்று அவர்களே பட்டி மன்றங்கள் மூலமாக—டிபேட்டிங் சொஸைட்டி மூலமாக—தங்களுடைய கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள ஒரு வாய்ப்பினைப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், அவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களை பரிமாறிக் கொள்வதன் மூலமாக அரசியல் கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ள, அப்படி உருவாக்கிக் கொண்டு, பள்ளிகளிலிருந்து அல்லது கல்லூரிகளிலிருந்து இறங்கி குடிமக்களாக சமுதாயத்தில் ஈடுபடும்போது, எதிர் காலத்தில் அவர்கள் முன்னரே உருவாக்கிக் கொண்ட கருத்துக்களின்படி நடந்து கொள்வதற்கு வழி ஏற்படும். எனவே நேரடியாகக் கட்சி அரசியலில் ஈடுபட வேண்டாம், அரசியல் அறிவை மாணவர்கள் அறிந்துகொள்ளத்தான் வேண்டும் என்ற கருத்து போற்றப்பட வேண்டியதாகும். அரசியலில் நேரடியாகப் பங்கு பெற்றால் படிப்பைப் பாழாக்கிக் கொள்ளும் சூழ்நிலை வரும். ஆகையால் மேற் சொல்லிய அந்தத் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதில் ஊக்கம் கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்கள், மற்றவர்கள் நிலை பற்றிப் பொது விவாதித்திலே கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அரசாங்க அதிகாரிகளானாலும், அரசாங்கத்தின் கீழ் இருக்கிற ஆசிரியர்களானாலும், அரசாங்கத்தின் முடிவு, அரசாங்கத்தின் கருத்து, அரசாங்கத்தின் தாக்கீது ஆகியவைகளை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் கீழே பணிபுரியும் அவர்கள் அவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதைப்பற்றித் தவறு என்று சொல்லவில்லை. கட்சி மாச்சரியங்களால் அதிகாரிகள் பிரிந்து நின்று தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைக் கட்சி மாச்சரியத்திற்குத் தாங்கள் ஆளாகும் நிலையில் எடுத்துச் சொல்லக் கூடாது. அப்படி எடுத்துச் சொல்வதிலே அரசாங்கக் கட்டளைகளை, தாக்கீதகளை, அல்லது முடிவுகளை அதிகாரிகளும், மற்றவர்களும் நிறைவேற்றினால் அதில் தவறு இல்லை. ஆனால் கட்சி அரசியல் கருத்துக்களில் அபிப்பிராயம் தெரிவித்து, கட்சி அரசியலில் இறங்கி, சில கட்சிகளின் கருத்துக்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, அறைகூவல்களும் நிலைமைக்கு வந்து, அந்த முறையில் அதிகாரிகள் கட்சிக் கருத்துக்களை எதிர்த்துப் பேசுவது அழகா, நல்லதா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதிகாரிகள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரின் கொள்கையைக் கண்டித்தோ, தாக்கியோ, எதிர்த்தோ பேசுவதற்காக நாங்கள் கவலைப்படவில்லை. ஆனாலும்கூட, அவர்கள் அப்படிப் பேசுகின்ற அதிகாரிகளை நாங்களும் பொது மேடைக்கு, பொது இடத்திற்கு அறைகூவி அழைத்து, இதற்கு என்ன பதில், அதற்கு என்ன பதில் என்று கேட்டால், அதற்கு விளக்கம் தருவதற்கு முன்வந்தார்கள் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நிலைமை வருமானால், அது நல்ல ஒரு சூழ்நிலையை எதிர்காலத்திலே உருவாக்குமா என்பதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு இருக்கும் அரசியல் முறையை, கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதிகாரிகள் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்திச் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எந்தக் கட்சி அரசியலில், ஆட்சியில் இருக்கின்றதோ, அந்த அரசியல் கட்சி எடுக்கின்ற முடிவை, அது இடுகின்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதைத்தான் அதிகாரிகளும், ஆசிரியர்களும் நடைமுறையிலே செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், நான் ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்டது போல், மற்ற அரசியல் கட்சிகளும் அவர்களை பொது இடங்களுக்கு இழுத்து வைத்து நிறுத்தி, அதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள், இதற்குப் பதில் சொல்லுங்கள் என்கிற நிலை வருமானால், அது பல சங்கடங்கள் தராதா, கொடுக்காதா என்பதை நான் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கொண்டிருக்கிற கருத்துக்கள் பற்றி சொல்ல வருகின்றபோது, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் “இது, தேசத் துரோகக் கொள்கை, நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடிய கொள்கை” என்றெல்லாம் கூறினார்கள். அது அவருடைய கருத்தாக அவர்கள்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th July 1962]

எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு, அவருக்கு உரிமை இருக்கக்கூடும். ஆனாலும் கூட, எங்களுடைய கொள்கையாகிய “ திராவிட நாடு மொழிவழி பிரிந்து தமிழகம், ஆந்திரம், கோளம், கர்நாடகம் ஆகிய மாநிலங்கள் இனவழியில் ஒன்றுபட்ட, ஒரு கூட்டாட்சி நாடாக அமைய வேண்டும் ” என்கிற கருத்தை எடுத்துச்சொல்லுவதற்கும் எங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. இந்தக் கருத்தை இப்போது ஆளுகின்ற கட்சி ஏற்க மறுத்தாலும்கூட, எதிர்காலத்திலே ஆக்கம் தரக்கூடிய, ஊக்கம் பெறக்கூடிய ஒன்றாகும் இது. ஆகவே, இதைத் தேசத் துரோகம் என்றோ, நாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பது என்றோ, ஆளும் கட்சியினர் கருதக் கூடாது. இது சாதாரணமாக வழிவழியாக வளரக்கூடிய ஒரு கருத்தாகும். இந்த நாடு தனியாகப் பிரிவதால் வளம் பெற முடியும் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். அந்தக் கருத்தை நாங்கள் எடுத்து வைக்கின்றோம். அதற்கு எங்களுக்கும் உரிமை இருக்கிறது. இந்த உரிமை எங்களுக்கு இல்லையென்றால், அதற்குத் தடை விதிக்க இந்த அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு. அப்படி உரிமை இல்லை, நாட்டிற்கு விரோதம் என்று சொன்னால், தடை விதித்து தண்டனை கொடுக்க வேண்டியது அமைச்சரின் கடமை; இந்த அரசினரின் கடமை. அப்படிக் கொடுக்கப்படும் தண்டனையைத் தாங்கிக் கொள்ளும் பொறுப்பிலே நாங்கள் இருக்கிறோம். அதைத் தாங்கிக் கொள்வதற்கும் நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எங்களைப் பொறுத்த வரையில் அது தூய்மையான கொள்கை. அப்படி நாங்கள் தூய்மையாகக் கருதும் கொள்கை, ஆளும் கட்சிக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம்; தேசத் துரோகமாக இருக்கலாம். ஆனால், எங்களுக்கு அதிலே நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்தக் கருத்தை எதிர்காலம் வரவேற்கும். மெல்ல மெல்ல இதற்கு ஆதரவு ஏற்படும் என்கின்ற நம்பிக்கையும் எங்களுக்கு உண்டு. இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும், என்னைக்காவது ஒருநாள் இந்தக் கருத்து நிறைவேறும் என்கின்ற உறுதிப்பாடும் எங்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த உறுதிப்பாட்டின் அடிப்படையிலே, எங்களுக்கும் உரிமை இருக்கின்ற காரணத்தினால், நாங்கள் எங்கள் கருத்துக்களை எடுத்து வைக்கின்றோம். அதைத் தடை செய்து தடுத்து நிறுத்தக் கூடிய உரிமை ஆட்சியினர்க்கு இருக்கிறது. அப்படித் தடை செய்தால் நாங்கள் அதைத் தாங்கிக்கொள்ளவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இதே கருத்தைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவரான அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே தி.மு.க. கட்சியின் தலைவராக இருந்தபோது எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்துக்களுக்குக் காலமும், மக்களும் தான் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். ஆனால், அதிகாரிகளைப் பொறுத்த மட்டில், இந்த அரசியல் சிக்கல்களில் ஈடுபடுவது நல்லதாக என்பதைத்தான் ஆட்சியினர் சிந்தித்து பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, மற்றும் பல பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேசுவதற்கு இப்போது நேரமில்லை. அனால் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு லீட்டு வசதிகள் வேண்டும், இன்னும் பல வசதிகள் செய்து தர வேண்டும் என்றெல்லாம் பலர் எடுத்துக் கூறினார்கள். சாதாரணமாக அரசாங்கத்திலே ஆசிரியராக பணியாற்றிவிட்டு ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்களுக்கு பஞ்சப்படி என்கின்ற முறையிலே ரூ. 10 வழங்கப்படுகிறது. ஆனால், தனியார் துறையிலே வேலை செய்து ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்களுக்கு இது கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படித் தனியார் துறையிலே வேலை செய்து ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்கள் பலபேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பென்ஷன் என்கின்ற முறையிலே ரூ. 7, 8, 10, 12தான் வாங்குகிறார்கள். இவர்களுக்குப் போதுமறன அளவு பென்ஷன் சலுகை கிடையாது. இவர்களுக்கும் இந்தப் பஞ்சப் படியை ரூ. 10 என்பதாக அளிக்க வசதியும், வாய்ப்பும் ஏற்படுத்த வேண்டும். மேலும் இப்போது 60 வயது ஆனவர்களுக்கு எப்படி ரூ. 20 உதவித் தொகையாக வழங்குகின்றோமோ, அதைப் போல் தனியார் துறையிலே வேலை செய்கின்ற இந்த ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தப் பஞ்சப் படி சலுகையை வழங்கவேண்டுமென்றும், அதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் கூறிக்கொள்வதோடு, இந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் சிந்தித்து இவைகளை நிலைநாட்டுவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டுமென்று கணம் கல்வி அமைச்சர், நிதி அமைச்சராகவும் விளங்குகின்ற

17th July 1962]

[திரு இரா. நெடுஞ்செழியன்]

காரணத்தினால் அவர்கள் இதிலே எல்லாம் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, ஏன் உரையை இந்த அளவோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* கனம் திரு எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே. இந்த விவாதத்தில் 25 அங்கத்தினர்கள் கலந்துகொண்டு, அரியகருத்துக்களையெல்லாம் தெரிவித்தார்கள். எல்லோரும் கல்வியின் அவசியத்தை நன்றாக உணர்ந்து, அதை வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் முன்பு தெரிவித்தது போல், 25 கோடி ரூபாய் இந்தக் கல்வித் துறைக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம். மற்ற அவசியமான செலவினங்களை எல்லாம் குறைத்துக்கொள்ளும் நிமித்தம் ஏற்படுகின்ற போதும், போதிய வருவாய் இல்லாத காரணத்தால், செய்ய வேண்டிய மற்ற காரியங்களை நிறுத்தி வைத்தாலும் கல்வியிலே மட்டும் ஆண்டுதோறும் 1 கோடி, 2 கோடி அதிகமாகச் செலவு செய்வது என்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை முன்பே நான் குறிப்பிட்டேன். கல்வி இன்றி அதாவது அறிவு இன்றி வாழ்க்கை இல்லை.

கல்விப் பொறுப்பும், நிதிப் பொறுப்பும் என்னிடம் இருப்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். சற்று முன்புதான், அமெரிக்க தூதர் என்னிடம் பேச வந்திருந்தார். மேலே சென்று அவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவர்கள் “தமிழ்நாட்டில், நிதியும், கல்வியும் இணைக்கப் பெற்று, ஒருவரிடம் அவ்விரு இலாகாக்களின் பொறுப்பும் அளிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி அமெரிக்காவிலுள்ளவர்கள் எல்லாம் பாராட்டுகிறார்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். நமக்கெல்லாம் நம்முடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்வதற்கு, ஒவ்வொருவரும் பொருள் திரட்டுவதற்கு அறிவு இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. அது இல்லாவிட்டால், நம் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ளவோ, பொருளைப் பெருக்கிக்கொள்ளவோ முடியாது. இதை இங்கே இருக்கக்கூடிய மற்ற உறுப்பினர்களும் நன்குணர்ந்து பல அரிய கருத்துக்களைத் தெரிவித்ததற்காக நான் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் முதன்முதல் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனால் கல்விப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, நான் இதிலே காணும் பல பிரச்சனைகள் இன்னும் முடிவடையாமல் இருக்கின்றன. இதற்கு சீக்கிரத்திலே முடிவு காணவேண்டும். சில கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிவித்தது போல், இப்படியே பரிசை செய்துகொண்டே இருப்பது நமக்குச் சரியல்ல; குழந்தைகளுக்கும் சரியல்ல. ஆகவே, எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு கல்வி முறையை, எல்லா பெற்றோர்களும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு கல்வி முறையை நாம் முடிவாக நிர்ணயித்து, அதை நாம் நிலைநாட்ட வேண்டும். இதிலே மேலும் மேலும் சந்தேகங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றுதான் நான் இதிலே கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறேன். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தக் கல்விப் பிரச்சனைகளைப் பற்றி இப்போதுதான் நான் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் சாதாரணமாக எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது, “கற்றது கைம்மன் அளவு, கல்லாதது உகைளவு” என்பதாகும். சரஸ்வதியின் பட்டத்தைப் பார்த்தால்கூட, கையிலே ஒரு புத்தகம் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால், என்னைப் பொறுத்த மட்டில் நான் இன்னும் ரொம்ப படிக்க வேண்டியதிருக்கிறது. கல்விப் பிரச்சனை பற்றி இன்னும் நான் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கனம் கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தலைவர் அவர்கள், “நான் அவசரமாகக் கொள்ளக்கூடிய மாற்றிக் கொண்டு, வேகமாகச் செல்கிறேன்” என்று சொன்னதை நான் “இல்லை” யென்று அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அதே மாதிரி கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள், “அரசினர் வீடுகள் மாற்றுவதுபோல், இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை மாற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். வீடுகளை மாற்றுவதுகூட கொஞ்சம் கஷ்டம்தான். வேறு வகை இல்லாவிட்டால்தான் வீட்டைக்கூட காலி செய்கிறோம். அப்படிக்கூட காலி செய்யும்போது, சாமான்களை யெல்லாம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[17th July 1962]

கொண்டு போவது கொஞ்சம் சிரமமே. அதுவும் நான் அனுபவித்து இருக்கிறேன்; ஆகவே லீக்கைக்கூட மாற்ற வேண்டாமென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், மந்திரிசபை இப்படி கல்வித் திட்டத்தில் மாறுதல் செய்வதாகச் சொல்வது சரியல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதிலே ஒரே கொள்கைதான் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டபோல், அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்கிறோம். வெள்ளைக் காசும் போடுகிறோம்; சர்வ கட்சிக் கமிட்டிக் கூட்டம் கூட்டுகிறோம்; சட்டசபையிலேயும் பேசப்படுகின்றது; நிபுணர்களைக் கேட்கிறோம். ஆகவே, இது ஒருவர் மட்டும் செய்கிற ஏற்பாடு அல்ல. அதிலே முடிவு ஏற்படாலும், அதிலே நாம் ஒரு பிடிவாதமாக இருப்பது சரியல்ல. முக்கியமாக கல்வி விஷயத்திலே நாம் முடிவுசெய்கிறோம். அப்படி முடிவு செய்த பிறகு அது தவறுதலாக இருக்கிறது. அப்படி இருந்தாலும், அதிலே கொஞ்சம்கூட தயக்கம் இல்லாது நாம் நம்முடைய முடிவை மாற்றக்கூடாது என்றெல்லாம் நினைக்கிறேன். நாம் நம் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய அளவுக்குக் கவனம் செலுத்தி, எல்லோரையும் கூட்டி நாம் இதை முடிவு செய்ய வேண்டியதாய்த்தான் இருக்கிறோம். ஆகவே, இப்படி இந்தக் கல்வித் கொள்கையைப் பொறுத்த மட்டில் நாங்கள் ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லை. இதை பின்னாலே நான் விளக்குகிறேன். ஆனால் நிபுணர்கள், மற்றவர்கள், இந்த மன்றத்திலே ஆலோசனைக்குக்கூட இரண்டு மூன்று பேசுபேரர்கள், இந்த மன்றத்திலே ஆலோசனைக்குக்கூட இரண்டு இறுதிக்குள் கொண்டு வர முயற்சிக்கிறேன். ஆனால், அதுதான் கடைசி முடிவு. இந்த மன்றம் இதை ஏற்றுக்கொண்ட பின், அதிலே கடைசி முடிவாக இருக்கும். பிறகு அதிலே மாறுதல் இருக்காது என்று நம்புகிறேன்.

முக்கியமாக, கனம் சுதந்திரா கட்சித் தலைவர் திரு. கணேசன் அவர்கள் தெரிவித்த விவரங்களை நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன். மொழி விஷயத்தில் வெறியும் கூடாது, உதானேமும் கூடாது. அதுதான் அவர்கள் சொன்ன பொன்மொழி; மொழியைப் பற்றிச் சொன்ன பொன் மொழி என்று அதை நான் கருதுகிறேன். இது இரண்டும் கூடாது. இரண்டாவதாக அவர்கள் கூறினார்கள், அதை அநேகமாக கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் கூட ஆமோதித்தார்கள். ஒரு வார்த்தைக்கு அசல், தூய தமிழ் வார்த்தையைத் தேடிக்கொண்டுபோய், புரியாத வார்த்தையைப் போட்டுவிடக் கூடாது என்று கனம் சுதந்திரா கட்சித் தலைவர் அவர்களும், கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சேர்ந்து இந்த மன்றத்தில் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். அது எனக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது. எனக்கு ஆனந்தம் அதைவிட வேறு ஒன்றுமில்லை. அது தான் எனக்கு மிகுந்த ஆனந்தம் அளித்தது. (திரு. சா. கணேசன்: காங்கிரஸ் கட்சியும்தான் அப்படி இருக்க வேண்டும்.) கவிச் சக்கரவர்த்தி சுப்பிரமணிய பாரதியார் வசன நூல் சமீபத்தில் வெளிவந்த பதிப்பு ஒன்று என்னிடம் இருக்கிறது. அதைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு ஒன்று தோன்றியது. அதை அநேகமாக மற்ற அங்கத்தினர்களும் ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். சில பேர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாமல் இருக்கலாம். சுப்பிரமணிய பாரதியார் செய்த தமிழ் தொண்டைவிட வேறு யார் செய்திருக்கிறார்கள்? அதிலே அவருடைய சீரிய நடையை, சிறந்த தமிழ் நடையை நான் காண்கிறேன். பெரும்பாலும் மற்றவர்களும் அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதை நாமும் கையாள வேண்டும். நமக்குச் சில சமயங்களில் தவறுதலாக ஒரு போக்கு போகிறது. போர்க்கான போக்கு இருக்கிறது. தமிழ்நடை என்றால் அதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது அந்த நூல்.

17th July 1962]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இப்பொழுது தமிழைப்பற்றி எடுத்துக் கொள்ளலாம். நான் ஒன்று ரொம்பவும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கடவுள், தமிழ் இதைல்லாமல் எல்லோருக்கும் அப்பாற்பட்டது. சில பேர் சொல்லிக் கொள்ளலாம்: “நான்தான் கடவுளைத் தாங்குகிறேன், காப்பாற்றுகிறேன், யாரோ அழிக்கிறான், அதோ பாருங்கள்” என்று. ஆனால், நான் சொல்லுகிறேன், தமிழுக்கு நம்முடைய பாதுகாப்பு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. தூய தமிழ், தெய்வீகமான தமிழ், பண்டைக்காலத் தமிழ், அது கன்னித் தமிழாக மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழுக்கு ஒரு கட்சி என்று வேண்டியதில்லை. தமிழிலே யாருக்கு ஆர்வம் இல்லை? கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள், “தமிழிலே ஆகாதது உண்டா?” என்று. அதற்கு மேலே நான் சொல்லுகிறேன். தமிழிலே ஆகாதது ஒன்றும் இல்லை. முக்கியமான உலக மொழிகளில் மட்டுமல்ல, சிறிய மொழிகளில் எவ்வாறு மற்ற நாடுகள் தங்கள் விவகாரங்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் காணக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அப்பொழுதுதான் எனக்குத் தோன்றிற்று. இந்த மொழிகளிலே எல்லாம் அவர்கள் விவகாரங்களை நடத்தும்பொழுது, தமிழ் மொழியிலே ஏன் முடியாது என்றுதான் பட்டது. அது மாதிரிமல்ல.

நான் தற்பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன் என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் தவறுதலாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. என்னைப்பற்றிச் சந்தேகப்படுதல் நான் சொல்லுகிறேன். இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 1940-ல்—அப்பொழுது சதந்திரம் இல்லை, சதந்திரம் வரப்போகிறது—சதந்திர நாட்டில் எத்தகைய ஒரு அரசியல் அமைப்பு அமையும், அது பெயரில் வலிஸ்டமாக இருக்குமா, அல்லது யூனிடரி வலிஸ்டமாக இருக்குமா, ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் இருப்பது மாதிரி இருக்குமா, பிரான்ஸைப் போல இருக்குமா, இங்கிலாந்தைப் போல இருக்குமா, அமெரிக்காவைப் போல இருக்குமா என்ற சர்ச்சையெல்லாம் இருந்தது. அரசியல் ஞானிகள் அதைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்தார்கள். அரசியல் ஞானிகள் என்று சொல்லாமல் வேறு வார்த்தையை நான் சொன்னால், எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் நான் அப்படிச் சொல்லுவது சரியல்ல என்று சொல்லி விடுவார். அவர்கள் மனதை நான் புண்படுத்தப் போவதில்லை. அரசியல் ஞானிகள் பலர் அதைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மயிலியில் மாணவர் கூட்டத்தில் என்று நினைக்கிறேன், இளைஞர் கூட்டத்தில் என்னை உலகத்திலுள்ள அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று கேட்பார்கள். நான் ஒரு மணி நேரம் பேசினேன். ஒரு மணி நேரம் தமிழிலேயே பேசினேன். அமெரிக்கன் கான்ஸ்டிடியூஷன் எப்படி, பிரென்சு கான்ஸ்டிடியூஷன் எப்படி, ஸ்விட்ஸர்லாந்து கான்ஸ்டிடியூஷன் எப்படி, இங்கிலாந்து கான்ஸ்டிடியூஷன் எப்படி என்னெல்லாம் உலகத்திலுள்ள அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களை யெல்லாம் படித்துவிட்டுப் போய் பேசினேன். ஒரு மணி நேரம் தமிழிலேயே பேசினேன். தலைமை வகித்தவர் ரொம்ப நாட்கள் ஐரோப்பாவில் இருந்தவர். இது பற்றிக்கூட தமிழிலே பேச முடிகிறதே என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அதே மாதிரி என்னைக் கேட்டார். தமிழைப்பற்றி குறைவான எண்ணமே இல்லை. தமிழிலே அனுபவம் இருக்கிறது. தமிழிலே இன்னும் முடியாதது ஒன்றுமில்லை.

இப்பொழுது என்ன செய்திருக்கிறோம்? முதலில் கனம் கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான் ஆங்கிலத்தைக் கொண்டு வந்து வேகமாக புகுத்திவிட்டேன் என்று சொன்னார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்புக்கு தமிழ் போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரசாங்கம் முடிவுசெய்து, அப்பொழுதிருந்தே அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறது. பதினைந்து ஆண்டுகளாக அந்த நிலைமை இருக்கிறபொழுது, அதோடு எந்தப் பள்ளியிலும் ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இருக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு போடவில்லை. அப்பொழுதும் போடவில்லை, பின்னாலும் போடவில்லை. எந்தக் காலத்திலும் போடவில்லை. இதற்கு முன்பிருந்த மந்திரிசபைக் காலத்திலும்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[17th July 1962]

போடவில்லை. அப்பொழுதே ஆங்கிலம் சிறிசில பள்ளிகளில் போதன மொழியாக இருந்து வந்தது. அது மாத்திரமல்ல. அப்பொழுது ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இருந்தாலும்கூட, தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்குத் தமிழில்தான் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு போடவில்லை. தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் போதன மொழியாகக் கொண்டு பள்ளிகளில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இதுவரையில். சென்ற ஆண்டில் கூட புதியதாகச் சில பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் போதன மொழியாக வைக்கப் பட்டது. இந்த ஆண்டிலும் சில பள்ளிகளுக்கு நாம் ஆங்கிலம் போதன மொழியாக வைப்பதற்கு வசதி அளித்திருக்கிறோம், கேட்டவர்களுக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறோம். அதே மாதிரி சென்ற ஆண்டிலும் புதியதாக சிறிசில உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் போதன மொழியாக வைப்பதற்கு அவர்கள் இஷ்டப்பட்டதால் அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. மொத்தம் 1,800 உயர்நிலைப் பள்ளிகளில், இந்த ஆண்டிலும் 85 பள்ளிகளில் ஒவ்வொரு செக்ஷன், 4, 5 செக்ஷன் இருந்தால் ஒரு செக்ஷன், இரண்டுக்கு மேற்பட்டு மூன்றுக்கு மேற்பட்டிருந்தால் ஒரு செக்ஷன் ஆங்கிலத்தைப் போதன மொழியாக வைத்துக் கொள்ளுவதற்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் கேட்டதினால், அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. நான் மதுரையில் பார்த்தேன். சென்ற ஆண்டில் ஒரு பள்ளியில், ஒரே சாரார் நடத்துகிற பள்ளியில், ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் 7 செக்ஷன் இருந்தது. என்ன காரணம் என்று கேட்டால், அங்கே ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இருக்கிறது. அந்த ஒரு பள்ளியில் தான் ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இருக்கிறது. அதனால் வேறு பள்ளிகள் அங்கே இருந்தால்கூட, அவைகளை விட்டுவிட்டு, இந்தப் பள்ளிக்குப் போயிருக்கிறார்கள் மாணவர்கள். அங்கே 7 செக்ஷன் இருந்தால், எப்படி 'டூபிபிஎன்' இருக்கும், எப்படி நடத்த முடியும்? அதுவும் மற்ற பள்ளிகளை 'ஸ்டார்வ' செய்து, மற்ற பள்ளிகளுக்குப் பாடகம் ஏற்படக்கூடிய ஒரு வகையில் ஒரு பள்ளிக்கு மாத்திரம் அந்த வசதி இருப்பது நல்லதா என்பதைக் கொஞ்சம், நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அது மாத்திரமல்ல. நான் அனுபவத்தில் பார்த்தேன். நம்முடைய அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு, ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இருக்கக்கூடாது என்று இதுவரையிலும் சொல்லவில்லை. அந்த அதிகாரிகள் இங்கே சென்னையில் இருக்கிறார்கள். ஆங்கில போதன மொழியில் தங்களுடைய பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தஞ்சாவூருக்கு மாற்றினார்கள். உடனே அவர்கள் என்னிடம் வந்துவிட்டார்கள். "தஞ்சாவூருக்கு மாற்றிவிட்டீர்களே? எங்கள் குழந்தைகள் ஆங்கிலத்தைப் போதன மொழியாகக் கொண்டு படிக்கிறார்களே? அங்கு ஒன்றும் ஆங்கில போதன மொழிப் பள்ளிக்கூடம் இல்லையே?" என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது என் மனதிற்குப்பட்டது இந்தக் குறையை ஓரளவுக்கு நீக்க வேண்டுமென்று. அதுமாத்திரமல்ல. சிறுபான்மையோருக்கு வசதி செய்து கொடுக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். வேறு மொழி பேசுகிறவர்கள் கேட்கலாம் எங்கள் மொழியில் போதன மொழி வேண்டும், அந்த மொழியில் எங்கள் குழந்தைகள் படிப்பதற்கு வசதி வேண்டும் என்று. அவர்களைக் கேட்டதற்கு ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இருந்தால் பரவாயில்லை, மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கள் இருக்கிறார்கள், மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள், சிலர் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள், ஏதோ இந்த வசதி சிறிசில இடங்களில் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். 1,800 பள்ளிகளில் 85 பள்ளிகளில் ஒவ்வொரு செக்ஷன் ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இருப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். இதுதான் நிலைமை. நான் புதியதாக, வேகமாக ஒன்றும் மாற்றம் செய்துவிடவில்லை. மாற்றவே இல்லை. ஆண்டு தோறும் இது நடந்து வருகிறது, நடந்து வந்திருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுப்பது பற்றி ஒரு பெரிய சர்ச்சையைக் கிளப்பினார்கள். நான் ஒன்றும் மாற்றவில்லை. கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னதுபோல, ஆங்கிலம் இதற்கு முன்னால் 5-வது வகுப்பில், 3-வது வகுப்பில், 2-வது வகுப்பில் என்று மாறி மாறி தொடங்கப்பட்டு போதிக்கப்பட்டு வந்தது. கடைசியாகத் தென் மண்டலத்தில்

17th July 1962]

[திரு எம். பக்தவத்சலம்]

உள்ள மாநில ஆட்சிகள், கேரளம், மைசூர், ஆந்திரா, தமிழ் நாடு இவைகளைச் சேர்ந்த இலாகா காரியதரிசிகள், கல்வி இலாகா இயக்குநர்கள் இவர்களெல்லாம் சேர்ந்து கூடி ஆங்கிலத்தை எப்படிச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்பதுபற்றி யோசித்தார்கள். யோசித்து அவர்கள் முடிவு செய்தார்கள். ஆங்கிலம் 3-வது வகுப்பிலிருந்து சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் என்று முடிவு செய்தார்கள். இது எப்பொழுது ஏற்பட்டது? அதையும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்யாகுமரி வரையில் நம் நாடு அமைந்திருக்கிறது. நம் நாட்டிற்கு, நாட்டு ஆட்சிக்கு பொது மொழி வேண்டாமா என்று கேட்கப்பட்டபொழுது, பெரும்பாலானவர்கள் பேசுவது இந்திதான், அதுதான் பொது மொழி என்று குறிப்பிடப்பட்டது. நமது முடிவு என்னவென்றால், இந்தியை நாம் கற்க முடியாது, நமக்கு அதனால் பாதகம் ஏற்படும் என்பது.—அப்படி என்றால் பொது மொழி என்று சொல்லுவதை தமிழ் என்று சொல்ல முடியாதா என்றால், நாம் சொல்லலாம், அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை—நாம் சொன்னோம் இந்தியை வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அதோடு சேர்ந்தாற்போல் ஆங்கிலத்தையும் நீங்கள் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், எங்களுக்கு பாதகம் இல்லை என்று சொன்னோம். அதை அவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டு, இப்பொழுது மகோதா கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால், அம்மாதிரி நான்கு மாநில ஆட்சியாளரும் சேர்ந்து இம்மாதிரி கிபராச செய்திருக்கிறோம். மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். அதற்கு மேற்பட்டு எப்படி நாம் ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பது, எப்படி அதில் சரியான கவனம் செலுத்துவது, இந்த உலக மொழியை பிள்ளைகளுக்கு எப்படி நன்றாகக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி நான்கு மாநில ஆட்சியின் காரியதரிசிகளும், கல்வி இலாகா இயக்குநர்களும் சேர்ந்து யோசனை செய்தார்கள். அவர்கள் மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். அதன் பேரில் இந்த நான்கு மாநிலங்களிலும் உள்ள கல்வி அமைச்சர்கள்—இந்த மந்திரி சபை ஏற்படுவதற்கு முன்பே நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன்—சேர்ந்து கூடி ஆலோசனை செய்து, மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்கள். இது ஒன்றும் புதிது அல்ல. ரஷ்யாவில் 60 சத வீதம் ஆங்கிலம் படிக்கிறார்கள். சிறிய வகுப்பில் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். ரஷ்யாவில் ஆகாததா? எப்போப்பட்ட உயர்ந்த விஞ்ஞான சாதனைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள், ரஷ்ய மொழியின் மூலம் அவர்கள் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்? அமெரிக்காவிலே பாதி லுடேகளில் மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்தும், சில ஸ்டேட்களில் முதல் வகுப்பிலிருந்தும் ரஷியன் அல்லது ஸ்பானிஷ் மொழியைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அமெரிக்காவிலே இருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு ரஷிய பாஷை சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அமெரிக்காவுக்கும் ரஷியாவுக்கும் இருக்கிற நிலைமை நமக்கு எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால், நம்மைப் பொறுத்த வரையில், மூன்றாவது வகுப்பு என்று போட்டதும், உடனடியாகக் கொண்டு வருவது சிரமமாக இருக்குமென்று நினைத்து, சென்ற ஆண்டிலே 5-வது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் தொடங்கப்பட்டது. ஆனால், 5-வது வகுப்பிலே எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் படிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலத்தை வைக்க வேண்டுமென்பதுதான் தீர்மானம். ஆனால் உடனே அப்படிச் செய்ய முடியாது என்பதால், இப்பொழுது நான்காவது வகுப்பிலிருந்து ஆரம்பித்திருக்கிறோம். இது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம், முடிவு செய்யப்பட வேண்டிய விஷயம். இப்பொழுதுள்ள யோசனையின்படி அடுத்த ஆண்டிலே மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கும். இந்த நிலையில், வெளியிலே இருக்கிறவர்கள்—இந்த மன்றத்திலுள்ளவர்களைப் பற்றி நான் சொல்லவில்லை—நான் ஏதோ ஆங்கிலத்தைக் கொண்டுவந்து புகுத்திவிட்டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதற்குப் பிறகு காலேஜ் மீடியத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். கல்லூரிகளிலே தமிழைப் போதன மொழியாக ஆக்கும் திட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், உடனே ஒரு உத்தரவைப் போட்டு எல்லாக் கல்லூரிகளிலேயும் வைத்து விடுவது என்றல்ல. கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கூட அதற்கு இன்னும்

1-30
p.m.

[திரு எம். பக்தவத்சலம்]

[17th July 1962]

பல ஆண்டுகள் ஆகலாமென்று சொன்னார்கள். முதலிலே, 'ஹியூமான்ட்ரைஸ்' எடுத்துக் கொண்டு, அதாவது சரித்திரம், அரசியல், பொருளாதாரம், பூகோளம், ஸைக்காலஜி, இவைகளை எடுத்துக் கொண்டு, இவற்றைத் தமிழிலே சொல்லிக் கொடுப்பது என்று கோவை சர்க்கார் கல்லூரியில் தொடங்கப்பட்டது. அப்புறம் மூன்று கல்லூரிகளுக்கு அது விஸ்தரிக் கப்பட்டது. கோவையிலும், பொள்ளாச்சியிலும் வைக்கப்பட்டது. இப்பொழுதும் நடந்து வருகிறது. ஆனால் இதிலேயுள்ள உண்மை நிலை என்ன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அக்கல்லூரிகளிலே மாணவர்கள் அதிகமாக வரவில்லை. பொள்ளாச்சியிலுள்ள மாணவர்கள் எல்லாம் கண்டித்து எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் சொன்னார். ஆமாம், கண்டித்து எழுதியிருக்கிறார்கள். யாரை கண்டிக்க வேண்டும்? தமிழ் போதனா மொழியாக உள்ள கல்லூரிகளுக்குப் போகாத மாணவர்களை யல்லவா கண்டிக்க வேண்டும். என்னை கண்டிப்பதில் என்ன பிரயோசனம்? அந்த மாணவர்கள் அச்சிட்டு அனுப்பிய நோட்டீசு எனக்கும் வந்திருக்கிறது. எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவருக்கும் வந்திருக்கிறது. ஜூலை 14-ம் தேதி வரையில் பொள்ளாச்சி கல்லூரியில், இருபது பேர் அனுமதிக்கப்பட்ட போதிலும் 2 பேர்தான் வந்திருக்கிறார்கள். தமிழிலே கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்குச் சில சலுகைகள் கொடுக்கிறோம். அதோடல்லாமல் இதற்கு என்று தனி ஆசிரியர் போட வேண்டியிருக்கிறது. முழு கிராண்டையும் அரசாங்கம் கொடுக்கிறது.. அப்படி இருந்தும் மாணவர்கள் குறைவாக வருகிறார்கள். நிலைமை இப்படி இருந்த போதிலும், நான் இந்தத் திட்டத்தை எடுத்துவிடப் போகிறேன் என்று சொன்னோடு? எதற்காக என்மீது ஆத்திரப்பட வேண்டும்? எதற்காக பொள்ளாச்சி மாணவர்கள் தி.மு.க.வுக்கும் எனக்கும் இந்த அச்சிட்ட நோட்டீசை அனுப்பவேண்டும்? மாணவர்களை அல்லவா இந்தக் கல்லூரிகளில் போய்ச் சேரும்படிச் சொல்ல வேண்டும். என் இரண்டு மாணவர்கள் மட்டும் வரவேண்டும்? சரித்திரம்போன்ற பாடமாக வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு சலுகைகள் கொடுத்தும் ஏன் மாணவர்கள் அதிகமாக வரவில்லை? தமிழைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ் மேலும் மேலும் வளரவேண்டும், பரவவேண்டும் என்றுதான் நானும் விரும்புகிறேன். ஆனால் உள்ள நிலைமையை எடுத்துச் சொல்வது என்னுடைய கடமை. அந்த வகையில்தான் நான் எடுத்துச் சொன்னேன். இதைக்கூட புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்றால் இந்த மாணவர்கள் என்ன படித்து தேர்ப் போகிறார்கள்? தமிழ், கடவுளுக்குச் சமம் என்று சொன்னார்கள். கடவுளை யார் காப்பாற்றுகிறார்கள்? கடவுளை வைத்து ஒருவன் பெரிய மனிதன் ஆகிவிட முடியுமா? கடவுள் முன்னிலையில் எல்லோரும் சமம் தான். அதேமாதிரித் தான் தமிழும். இந்த முறையிலே சொல்லுகின்ற தொனிதான் இந்த மனற்றத்திலும் கேட்கிறது. "நான் தமிழ் போதனா மொழியை மாற்றிவிட்டேன் வேகமாகப் போகிறேன்" என்று சொல்லுகிறார்கள். எல்லாக்கல்லூரிகளிலும் தமிழைப் போதனா மொழியாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்றால், அவர்களே (அதை விரும்புகிறவர்கள்) இனிஷியேடிவ் எடுத்துக்கொண்டு, யூனிவர்ஸிட்டியிடம் இருந்து அங்கீகாரம் பெறவேண்டும். அப்படி அங்கீகாரம் பெற்ற பிறகு, அரசாங்கத்தினிடம் அங்கீகாரம் கொடுங்கள் என்று கேட்கவேண்டும். நாங்களும் கல்லூரிகளுக்கு எழுதியிருக்கிறோம். அது மாத் திரமல்ல. சில நாட்களுக்கு முன்பு நம்முடைய பல்சுவைக்கழக வைஸ் சான்ஸ்லருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நான் அவரிடம் ஒரு "ஃபார்முலா" சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்களும் கூட அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். "இனிமேல் குறைந்தது 15 மாணவர்களாவது வரட்டும். நாங்கள் ஆசிரியர் வைத்து வேண்டிய வசதிகள் செய்து கொடுக்கிறோம். புதிய புதிய கல்லூரிகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுப்போம்" என்று சொன்னார்கள். சமீபத்தில் என்னுடைய சொந்த ஹோதாவினே திருநெல்வேலியில் உள்ள இந்த காலேஜ் கூட்டமொன்றில் பேசினேன். அங்கே 1,000 மாணவர்கள் இருந்தார்கள். பிரின்சிபாலும் இருந்தார். காலேஜ் நிர்வாகிகளும் இருந்தார்கள். அவர்கள் முன்னிலையில் நான் பேசினேன். "பத்திரிகைகளிலே வருவதைப்பார்த்து நீங்கள் ஒன்றும் நினைக்கவேண்டாம். தமிழைப் போதனா மொழியாக வைப்பதில் இன்றைக்கே நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால், நாளைக்கே நான் உத்தரவு போடுகிறேன்"

17th July 1962]

[திரு எம். பக்தவத்சலம்]

என்று சொன்னேன். சில தினங்களுக்கு முன் பச்சையப்பன் கல்லூரி முதல்வர் என்னிடம் பேசுவதற்கு வந்தார். “உங்கள் கல்லூரியில் ஏன் தமிழ் போதனை மொழியாக வரவில்லை? நீங்கள் அதை வைக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். நீங்கள் கேளுங்கள், நான் தமிழைப் போதனை மொழியாக வைக்கிறேன்.” என்று அவரிடம் நான் சொன்னேன். அதற்கு அவர் சொன்ன பதிலை நான் இப்பொழுது இங்கே சொல்லக் கூடாது. நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும். (திரு எம். கலியாண சுந்தரம்: கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சொல்லி விடுவது நல்லது. இல்லாவிட்டால் அதைப்பற்றித் தப்பித்தமாக நினைத்துக்கொள்ள இடம் ஏற்படும்.) ஆமாம். விபர்தமாகப் போனாலும் போய் விடும். இங்கேயே சொல்லிவிடுகிறேன். அப்படிச் செய்தால் மாணவர்கள் வரமாட்டார்கள் என்றுதான் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் உணர்ந்து சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்வதால் பச்சையப்பன் கல்லூரி முதல்வர் தமிழுக்கு எதிரியா? உள்ள நிலையை எடுத்துச் சொன்னார். அடுத்தபடியாக உயர் நிலைப்பள்ளி போதனை மொழியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதிலே ஒன்றும் மாறுதல் இல்லை. முன்பு ஆங்கிலத்தைப் போதனை மொழியாகக் கொண்டு சில பள்ளிகள் இருந்தன. இப்பொழுது இன்னும் சில பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் போதனை மொழி ஆகிறது. அவ்வளவுதான். கல்லூரி போதனை மொழியைப் பொறுத்தவரையில் யார் வேண்டுமானாலும் தமிழை வைத்துக்கொள்ளலாம். கனம் அங்கத்தினர்கள், அவர்களுடைய செல்வாக்கை உபயோகித்து அதிக மாணவர்களை வரும்படி செய்ய வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு, கல்லூரிகளிலே போய், “மறியல் செய்கிறேன்.” என்று சொன்னால், யாரிடம் போய்ச் செய்வது? எனக்கு அக்கறை இல்லையா? இல்லாவிட்டால் நான் ஏன் வைஸ்சான்ஸ்லரிடம் பேசுகிறேன். நான்கு தினங்களுக்கு முன்பு நான் அவரிடம் பேசினதில் “15 மாணவர்களாவது வருவதாயிருந்தால் நாங்கள் அங்கீகாரம் கொடுத்து விடுகிறோம். நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னார். (குறுக்கீடு) மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில், வெவ்வேறு பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் போய் படிக்க வேண்டும். அந்திய நாடுகளுக்குச் சென்று படிக்கவேண்டும் என்று ஆசை இருப்பது நியாயம் தானே! கொடுத்து வைத்தவர்கள்தான் அவ்வாறு போகிறார்கள் என்று ஒரு புகார் இருக்கிறது. யார் கொடுத்து வைத்தவர்கள் என்று நான் கேட்கிறேன். ஏழைக் குடிசையில் இருக்கும் மாணவர்களுக்கும் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை கிராமங்களிலேகூட ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அது மட்டுமல்ல. நாட்டில் ஒருமைப்பாடு வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு கல்லூரிக்கும் இன்னொரு கல்லூரிக்கும், ஒரு யூனிவர்ஸிடிக்கும் இன்னொரு யூனிவர்ஸிடிக்கும் இணைப்பு இல்லாமல் இருந்தால் எப்படி ஒருமைப்பாடு வரும்? இங்கே இந்தியைப் போதனை மொழியாக வைக்கவேண்டுமென்று அங்கே உள்ளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் இந்தியைப் போதனை மொழியாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்படி என்றால் எப்படி இணைப்பு ஏற்படும்? உண்மையிலேயே நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிலே அக்கறை கொண்டுள்ளவர்கள் கவலைப்படுகிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது? தமிழ் போதனை மொழி என்றால் மாணவர்கள் வருவதில்லை, அப்படியே எல்லோரும் வந்துவிட்டாலும் ஒரு மாகாணத்திற்கும் இன்னொரு மாகாணத்திற்கும் எப்படி இணைப்பு ஏற்படும்? மேற்படிப்புக்கு எங்கே போவது? கிராமப்புறங்களிலே ஒரு அபிப்பிராயம் நிலவி வருவதை நான் கவனித்து வருகிறேன். கொஞ்சம் படித்தவர்கள் எல்லாம் உயர்ந்த ஜாதி என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். “நமக் கெல்லாம் கீழ்ப் படிப்பு போதும், மேல் நாட்டுக்கு நாம் போக வேண்டாம். அந்த நிலைமைக்கு நம்மை அழுத்தி வைக்கப் பார்க்கிறார்கள்” என்று அபிப்பிராயம் இருந்து வருகிறது. இதை நாம் கவனிக்காமல் இருக்க முடியாது, இப்படியெல்லாம் இருந்தாலும் தமிழ் போதனை மொழி வேண்டுமென்று எத்தனைபேர் வந்தாலும் நாங்கள் ஏற்பாடு செய்வோம், தீர்மானம் போட்டு மறியல் செய்தால் ஒன்றும் பிரயோசனம் ஏற்படாது, அதற்கு வேண்டிய உதவி, வேண்டிய ஆதரவு, வேண்டிய உற்சாகத்தைக் கூட அளிப்பதற்கு நாங்கள் தயாராய் இருக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[17th July 1962]

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : மத்திய அமைச்சர் திரு. ஸ்ரீ மாலி அவர்கள் முன்னரவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குள் பிராந்திய மொழியிலே போதனை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே, அது நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் உடன்பாடு தானா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அவர்கள் ஏதாவது சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டால், ஆனால் இவ்விஷயத்தில் செயலாற்றவேண்டியவர்கள் நாம். இவ்விஷயத்தில் அவர்களால் நமக்கு உத்தரவுகூடப் போட முடியாது. நாம் பார்த்துத்தான் முடிவு பண்ணவேண்டும்.

இரண்டாவது செகண்டரி எஜுகேஷன். அதைப்பற்றிச் சில கருத்துக் களைத் தெரிவித்தார்கள். இதிலும் ஒரு குழப்பம் இருந்தகொண்டிருக்கிறது. இன்னும் திரவில்லை. பரீ யுனிவர்ஸிடி கோர்ஸ் இருக்கிறது. அதில் ஒரு வருஷத்தை எடுத்து செகண்டரி எஜுகேஷனோடு சேர்ப்பது என்று தீர்மானித்து முதலில் செகண்டரி எஜுகேஷன் 11 வருஷம் என்று இருந்ததைப் பத்து வருஷம் என்று செய்தோம். அந்தச் சூழ்நிலையில் தான் செகண்டரி எஜுகேஷன் பத்து வருஷம் என்றாயிற்று. அம்மாதிரி செய்து அதை நிறைவேற்றப்போகிறபோதுதான் அதனுடைய கஷ்டம் கொஞ்சம் தெரிந்தது. அது சாத்தியமில்ல என்பதைத் தெரிந்துகொண்டோம். காரணம் கல்லூரிகளில் இருப்பது போல ஒவ்வொரு ஹைஸ்கூலிலும் லாபரெட்டரி வசதி செய்து கொடுத்தால்தான் அப்படிச் சொல்லிக் கொடுப்பது சாத்தியமாகும். எல்லா ஹைஸ்கூல்களிலும் லாபரெட்டரி வசதி ஏற்படுத்துவது என்ன ஆயிற்று? ஆயிரக்கணக்கான ஹைஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. வருஷா வருஷம் நூற்றுக்கணக்காகப் புதிதாக அங்கங்கே ஹைஸ்கூல்களையும் ஏற்படுத்தி வருகிறோம். இவை எல்லாவற்றிலுமே லாபரெட்டரி வசதிகளை ஏற்படுத்திவிடுவோம் என்றாலும்கூட நம் தலைமுறையில் அது முடியாது. ஆகவே மறுபடியும் இந்த வகுப்பைக் கல்லூரிகளோடேயே சேர்த்து விடுவது என்று ஏற்கெனவேயேதான் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். ஜூனியர் காலேஜ் என்று ஏற்படுத்தலாம் என்பது கூட என் அபிப்பிராயம் இல்லை. முன்பே அந்த மாதிரி அபிப்பிராயப்பட்டு அகில இந்தியக் கல்வி போர்டுக்கு எழுதியிருந்தார்கள். அதைப் பற்றித்தான் பத்திரிகை நிருபர்களிடத்தில் சொன்னேன். முன்போலவே ஆரம்பக்கல்லூரிப் படிப்பு 2 வருஷமா, ஒரு வருஷமா என்பதை இனிமேல் தான் முடிவு செய்யவேண்டும். அப்போது தெரிவிக்கப்பட்ட அபிப்பிராயம் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறதே தவிர நான் ஒன்றும் முடிவு செய்யவில்லை என்பதை இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதை மேற்கொண்டு பாரக்கிறபோது ஹைஸ்கூல்களில் ஒரு வருஷக் கல்லூரிப் படிப்பை ஏற்படுத்த வசதியில்லை. ஆனால் நாமோ செகண்டரி படிப்பைப் பத்து வருஷமாக்கிவிட்டோம். தமிழில் ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள், “அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்டாளாம்” என்று. அது போல இது இப்பொழுது அமைந்து விட்டது. இந்தப் பத்து வருஷப் படிப்புக்காக 11 வருஷத்தில் சொல்லித் தரவேண்டிய பாடங்களைப் பத்து வருஷத்தில் சொல்லிக்கொடுப்பதற்காகப் பாடத் திட்டங்களை மாற்றி அமைத்தார்கள். கனம் அங்கத்தினர்கள் கூடப் பாடப் புத்தகங்களைப் பாரக்கிறபோது ரொம்ப ஸ்டாண்டர்ட் அதிகமாக இருக்கிறது என்றார்கள். எழாவது வகுப்புத் தமிழ்ப் புத்தகத்திற்கே கூட இப்போது நோட்ஸ் போட்டு விற்கிறார்கள். இப்படி நோட்ஸ் எழுதும் படியான நிலைமை வந்து விட்டது. பின் என்ன செய்வது? ஸ்டாண்டர்ட் அதிகமாகிவிட்டது. எட்டு வருஷப் படிப்பை 7 வருஷத்திற்குள் கீழே கொடுத்தாகவேண்டும் என்கிறபோது, இந்த நிலைமை வந்துவிட்டது. இதனால் சின்னக் குழந்தைகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நாம் உணர்கிறோம். இதை மாற்றாமல் விட்டு விடுவோம் என்றால் இனி வரப்போகிற மாணவர்கள் அத்தனைபேரும் பாதிக்கப்படுவார்கள். இது பற்றி விசாரித்தேன். ஆசிரியர்கள், நிபுணர்கள், இந்த மன்றத்திலுள்ள சில நிபுணர்களும் கூட “இந்த வருஷத்திற்குள் பண்ணிவிட்டால் பரவாயில்லை. மறுபடியும் 11-வது வகுப்பை ஏற்படுத்திவிடலாம்” என்று சொன்னார்கள். இது ஒரு பிரச்சனை இருக்கிறது. இவைதான் நமது கல்வி அமைப்பிலுள்ள பிரச்சனைகள்.

17th July 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அதோடு ஆதாரக் கல்வியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அது இப்போது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பேசிக் எஜுகேஷன் சிறந்தது தான், அது உயர்ந்ததுதான் என்று சில பேர் சொல்கிறார்கள். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் அதற்கு அவசியமே இல்லையென்று சில பேர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பொதுவாக அதிலே மாறுதல் அவசியமாக இருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வித் துறையில் நீண்டகால அனுபவம் வாய்ந்தவரும், கார்த்தியிடமே இருந்து தொண்டாற்றியவருமான திரு. அரியநாயகம் அவர்கள் இதுபற்றிப் பரிசீலனை செய்து அரசாங்கத்திற்கு ஒரு ரிப்போர்ட் சமர்ப்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர் பரிசீலனைகளை எல்லாம் முடித்து விட்டார். ரிப்போர்ட் வரவேண்டும். அதைப் பார்த்துத் தான் பேசிக் எஜுகேஷனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி நாம் முடிவு செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது.

கனம் அங்கத்தினர்கள் பள்ளிகளில் இடம் போதாது என்று சொன்னார்கள். கூடிய வரையில் இடவசதி செய்து கொடுக்க நாம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். “கல்வித் துறை பிரெய்தாக விரிந்து இருக்கிறது. ஆகவே கல்வித் துறையை—கல்வி இலாகா நிர்வாகத்தைப் பிரிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். பிரிக்கலாம். ஆரம்பக் கல்வி ஒன்று, செகண்டரிக் கல்வி ஒன்று, கல்லூரிக் கல்வி ஒன்று, என்று பிரித்து விடலாம். ஆனால் அப்படிப் பிரிப்பது சரியல்ல. இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. இவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து விட்டால் நிர்வாகம் சீராக, ஒன்றுக்கொன்று இணைந்தார்போலச் செயல்படுவது சாத்தியமில்லாமல் போய்விடும். இது வரையில் டைரக்டர் அவர்கள்தான் ஆரம்பக் கல்வி, உயர்நிலைக் கல்வி ஆகிய இரண்டுக்கும் பொறுப்பாக இருந்து வருகிறார். வேண்டுமானால் ஜூயிண்ட் டைரக்டர் என்று போட்டு சீக்கிரமாக எல்லாவற்றிலும் கவனம் செலுத்தக்கூடிய வகையில்—இவருடைய பொறுப்பையும் கொஞ்சம் குறைத்து—ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யலாமா என்கிற விஷயம் அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருந்துவருகிறது.

மதிய உணவுத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சில பேர் பேசினார்கள். இப்போது கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கூட அதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். சந்திரன் அழகாக இருப்பது கண்ணில் தென்படுவதைவிட அதில் உள்ள மருள் தான் எல்லோர் கண்களிலும் சட்டென்று படும். ஏதோ சில இடங்களில் தவறுகள் இருக்கலாம். அந்தத் தவறுகளையே மிகைப்படுத்திக் கூறுவது சரியல்ல. இவ் விஷயத்தில் நாம் மட்டும் அல்ல. அமெரிக்கன் CARE ஸ்தாபன அப்பினிஸ்ட்ரேட் கூட கவனம் செலுத்தி வருகிறார். இது பற்றி அவரிடமே விசாரித்தேன். நம் மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் அவர் திருப்தியைத் தெரிவித்தார்கள்.

“The CARE Administrator and his Field Representatives have visited as many as 1,600 centres during the period from October 1961 to June 1962. Of these centres they found that in only 15 centres no midday meal was served on the day of visit. In two centres supply of midday meals was suspended owing to faction. The reason for not serving midday meal in the other centres of the day of visit is either illness of the cook or want of resources.”

“In all these 15 centres there was no falsification of records. Certain minor defects such as non-maintenance of the cash-book or the Stock and Issue Register upto date were reported by the Field Representative. Steps have been taken to get these defects rectified then and there.

Seventy-two centres have been visited by the Panchayat Union Commissioners and Tahsildars during the period October 1961 to June 1962. They have reported that all the centres were functioning properly at the time of visit.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்.]

[17th July 1962]

The Deputy Inspectors of Schools including the Junior Deputy Inspectors, District Educational Officers, Divisional Inspectors of Schools and Field Officers have visited about 18,000 centres during this period. They have all reported that the working of the centres at the time of the visit has generally been satisfactory except in three cases where falsification of registers or misuse of CARE commodities was noticed. Suitable disciplinary action has been taken against the secretaries concerned."

இதுதான் என்னிடம் வந்திருக்கிற தகவல். இப்படிச் செலவு செய்வதை விட மொத்தமாகப் பணம் கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான புத்தகம், சிலேட் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொள்வார்களே என்று சொன்னார்கள். முக்கியமானது உணவு. தங்களுக்கு இல்லா விட்டாலும் குழந்தைகளுக்கு எந்தப் பெற்றோரும் சோறு போட்டுவிடுவார்கள். ஆனால் அதுகூட இல்லாத குடும்பம் இருக்கிறது. அவர்களால் குழந்தைக்குச் சோறு போட்டு எப்படிப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப முடியும்? ஆகவேதான் பள்ளிக்கு வருகிற குழந்தைகளுக்கு மத்தியானம் சரப்பாட்டைப் பற்றிக் கவலை இருக்கக்கூடாது என்பது தான் இந்தத் திட்டத்தின் நோக்கம். இது நல்ல முறையிலும் நடக்கிறது, இன்னும் சீரிய முறையில் இது நடக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களுக்கேகூட இப் பொறுப்பை அளிக்கும் வகையில் அவர்களேதான் இந்தக் கமிட்டிகளுக்குத் தலைவராக இருக்கவேண்டும் என்ற முறையில் உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது.

அதோடு கூட, ஆசிரியர்களுக்கும் சீருடை வழங்கப்பட வேண்டியது பற்றிக் கனம் ஃபதிக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னது நல்ல யோசனை. ஆசிரியர்களுக்குச் சீருடை வழங்கவேண்டியது அவசியம். அந்த முறை சில பள்ளிக்கூடங்களிலே இருக்கிறது. சில சீருடை மகாநாடுகளில் ஆசிரியர்கள் கூட யூனிபாரம். போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த முறை எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் பரப்பப்பட வேண்டிய விஷயம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

"முன்பு இருந்த மாவட்டக் கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகள் விஷயத்தில் இப்பொழுது சரியாகக் கவனம் செலுத்தவில்லை" என்று முதலிலே இந்த விவாதத்தைத் துவக்கிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. காஞ்சி மணி மொழியார் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தவர்கள். அவர்கள் சீரிய வகையில் நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதையெல்லாம் நான் பரிபூரணமாக வரவேற்கிறேன். 'முன்பு மாவட்டக் கழகத்தின் பொறுப்பில் இருந்த பள்ளிகள் இப்பொழுது நன்றாக நடக்கவில்லை'. மற்றவை நன்றாக நடக்கின்றன. என்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்தை அப்படியே நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். யார் பீதும் நான் குறை சொல்ல விரும்பவில்லை. ஜில்லா போர்டுகள் போனதற்குப் பிறகு, அந்தப் பள்ளிகள் பொறுப்பு கலெக்டர்களுக்கு வந்து ஜில்லாக் கலெக்டர்களுக்கும் எத்தனையோ வேலைகள் இருப்பதன் காரணமாக, இந்தப் பள்ளிகளைக் கவனிக்க முடியவில்லை. இதற்காகத்தான் புதிதாக ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஜில்லா போர்டுகளின் பொறுப்பில் இருந்த பள்ளிக்கூடங்களை மேற்பார்வை இடுவதற்கென்றே, 'மாணேஜ்மென்ட்ஸைட்'டைக் கவனித்துக்கொள்வதற்கென்றே, வன்யியர் ஜில்லாக் கல்வி அதிகாரிகளைப் போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜில்லாக் கல்வி அதிகாரிகள் நியமனத்திற்கான தொகை அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி பட்ஜெட் விவரங்களிலே காணலாம்.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் பி.யு.ஸி. பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கொடுத்த கணக்கிலே தவறுதல் இருக்கிறது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். தவறுதல் ஒன்றும் இல்லை. 1961-62-ல் 'பர்மிட்' செய்த 'அடிஷனல் ஸ்டெர்னட்' 2,386, ஆனால், அட்பிட் ஆனது 1,900.

17th July 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

1962-63-ல் அடிஷனல் ஸ்டிரெங்த் 3,000 என்று சொன்னோம். ஆனால், இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருப்பது சர்க்கார் கல்லூரிகளைப் பொறுத்ததுதான். பரீ யூனிவர்ஸிடியில் எவ்வளவு இடம் இருக்கிறது என்பதுதான் அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஹிந்தியைப் பற்றிக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது அவர்களுடைய கருத்து. அவர்கள் வேறு கற்பனையிலே இருக்கிறார்கள். 'ஹிந்தி வேண்டாம்' என்பது அவருடைய கருத்து. ஆனால், அந்தக் கருத்தை இந்திய நாட்டு மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. தமிழ் நாட்டில் உள்ளவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. எந்த மொழியைக் கற்பதும் ஒரு அனுசூலத்தைத் தான் அளிக்கும். ஹிந்தி மொழி நாட்டிலே பெரும்பாலோரால் பேசப் படுகிற மொழி; அதுவும் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. ஆங்கிலமும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்கிறவர்களும் கூட ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால் பாதகத்தைத்தான் விளைவிக்கும். ஆங்கிலம் கூடக் கற்றுக்கொள்ள இயலாதவர்கள். ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொள்வது நல்லது. ஹிந்தி படிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை மாணவர்கள் உணர்கிறார்கள். ஹிந்தியில் இவ்வளவுதான் மார்க் வாங்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லாவிட்டாலும், மாணவர்கள் தாங்களாகவே படிக்கிறார்கள் என்று வேறு ஒரு சமயத்தில் குறிப்பிட்டேன். பரீட்சை கட்டாயம் இல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் படிக்கிறார்கள். நல்ல மார்க் வாங்கித் தேறுகிறார்கள். ஹிந்தியிலே ஒன்றும் கெடுதல்வராது.

ஹிந்தி படிப்பதனால் தமிழுக்கு ஒன்றும் ஆபத்து வந்துவிடாது. அவ்வளவு அதைரியம் ஏன் இருக்கவேண்டும்? தமிழைப் பற்றி அவ்வளவு அதைரியப்படக் கூடாது. பெரிய பெரிய தமிழ்ப் புலவர்கள் எல்லாம் பல மொழிகள் கற்று, பிற மொழிகளின் மூலமாகவும் தமிழின் பெருமையை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். ஆதி குமரகுருபுரையை வரலாறு கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அவர்களுக்குத் தெரியாது என்று நான் ஒருகாலும் சொல்லமாட்டேன். ஆதி குமரகுருபுரர் தமிழ் மட்டுமல்லாமல் ஹிந்தியையும் படித்துத் தேர்ச்சியடைந்தார். தமிழுக்கு இன்றும் அந்த ஆதினம் செய்துவரும் அருந்தொண்டு எப்பயர்வற்றது. ஆதி குமரகுருபுரர் காசுக்குச் சென்றார்கள். காசுக்குச் சென்று, கம்ப ராமாயணத்தை இந்தியிலே அவர்கள் அங்கு சொற்பொழிவாற்றினார்கள். அந்தச் சொற்பொழிவைக் கேட்பவர்தான் துளசிதாஸ். அதைக் கேட்டு தான் அவர் ஹிந்தியில் எப்பயர்வற்ற காவியமான துளசிதாஸ் ராமாயணத்தை இயற்றினார். கம்ப ராமாயணத்தை ஹிந்தியிலே குமரகுருபுரர் பேசியதைக் கேட்டு, அதற்குப் பிறகு துளசிதாஸ் ஹிந்தியில் ராமாயண காவியத்தை இயற்றினார்கள் என்றால், அது நமக்கெல்லாம் பெருமையை அளிக்கக்கூடிய ஒரு விஷயம். ஆகவே, ஹிந்தி படிப்பதனால் ஒன்றும் கெட்டுப் போய்விடமாட்டோம். அதற்கென்று ஒரு இயக்கம் ஹிந்தியை ஒழிக்கவேண்டுமென்று ஒரு இயக்கம் ஏன்? 'ஒழிப்பு' இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது என்றுதான் நான் செல்வேன். 'ஹிந்தி ஒழிப்பு' என்றால், அதில் ஒரு பகட்டு இருக்கிறது என்று வெளியிலுள்ளவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஹிந்தி ஒழிப்பு இயக்கம் அர்த்தமற்றது. அதற்கு அவசியமில்லை.

கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், மாணவர்கள் அரசியலில் பங்குகொள்வதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் கருத்தை முற்றிலும் நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். மாணவர்கள் அரசியல் விவகாரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால், அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவார்களானால், அவர்களுடைய பாடம் கெட்டுப் போகிறது. அவர்கள் படிக்க முடியாமல் போய்விடுகிறது. அதனால், அவர்களும் கெட்டுப் போகிறார்கள். தான்தோன்றித் தனமாகப் போகிறார்கள் பிஞ்சிலே பழப்பதாகப் போய்விடுகிறது. இன்னொரு காரணம்—அரசியலையே உணராதவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டால் அரசியலுக்குப் பாது

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[17th July 1962]

கம் வருகிறது. எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், அந்தக் கட்சிக்குப் பாதுகாமை வருகிறது—மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும். உலக விவகாரங்களைப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதற்காகத்தான் 'ஸோஷல் ஸ்டடீஸ்' என்றும், 'லிவிங்ஸ்' என்றும் இப்படியெல்லாம் பாடங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் மாணவர்கள் படிக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர்களுக்கும் அப்படித்தான். ஆசிரியர்கள் கூடக் கட்சி அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது என்று தான் நான் மீண்டும் சொல்லவேண்டிய வகை இருக்கிறேன். கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதனால் இதை நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

பிரிவினை விஷயம் கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது என்றுதான் நாங்கள் கொள்ளுகிறோம்—திடமாகக் கொள்ளுகிறோம். நான் புதிதாக இப்படிச் சொல்ல வில்லை. எதிர்க் கட்சியில் குறிப்பிட்டதைக் கேட்டும் சொல்லவில்லை. போலீஸ் இலாகாவில் இருக்கக்கூடியவர்களெல்லாருக்கும் கூட தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப்பற்றிக் கற்பிக்க வேண்டிய அவசியத்தை மத்திய சர்க்கார் வலியுறுத்தி, அதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிற விவரங்கள் இன்று பத்திரிகையிலிருந்து கனம் அங்கத்தினர்கள் பார்த்திருப்பார்கள். பிரிவினைக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், இது முக்கியமாகக் கண்காணிக்கப்பட வேண்டும். ஆசிரியர் ஒருவர் பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்புக்குப் போனதும், நேற்று தலைவர் ஒருவர் இப்படிப் பேசினார், நாட்டைத் தண்டாக்க வேண்டும் என்று இப்படிப் பேசினார், என்று பிரிவினை பற்றி மாணவர்களிடம் பேசினார்கள் என்றால், அப்படிப்பட்ட ஆசிரியருக்குக் கொஞ்சங்கூட இடம் கொடுக்கக் கூடாது. கல்வி இலாகா டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் கவனித்து, அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக் கட்டமைப்பிருக்கிறார்கள். தலைமை ஆசிரியரும் கவனிக்க வேண்டும். பிரிவினையைப்பற்றிப் பேசுவது கூடாது, பிரிவினைக் கருத்துக்கு இடம் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்திப் பாடப் புத்தகத்தில் போடுகிறோம்.

கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், பாடப் புத்தகங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பாடப் புத்தகங்களைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டும் என்பது முக்கியமான நோக்கமாக இருக்கிறது. 'பாடப் புத்தகங்களில் ஆட்சேபகரமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன, பாடங்களில் அச்சப்பிழைகள் இருக்கின்றன என்றும் சொன்னார்கள். பாடப் புத்தகங்களில் பிழைகள் இருப்பது தவறு தான். தவறுகள் திருத்தப்பட வேண்டியது அவசியம். "நமது குறிக்கோள்" என்ற புத்தகத்தில் பிரிவினை பற்றிப் போடப்பட்டிருப்பதாக இந்த மன்றத்தில் இதற்கு முன்பு பேசப்பட்டது. அந்தப் புத்தகத்தின் புதிய பிரதி கிடைக்கவில்லை. ஆனால், ஒரு சிலர் புதிய பிரதியைக் கொண்டுவந்து, 'நாட்டுப் பிரிவினை பற்றி அதில் வருகிறது, என்று காட்டினார்கள். அதுபற்றி விசாரித்தேன். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால், பாடப் புத்தகக் கமிட்டியாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட புத்தகம் அது. ஆனால், அந்தப் புத்தகங்களின் பிரதிகள் அகப்படவில்லை. எங்கே இருக்கின்றன என்று கண்டுபிடித்து, கம்பெனி மீது நடவடிக்கை எடுத்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பாடப் புத்தகங்களில் இம்மாதிரி தவறுகளும், பிழைகளும் இருப்பதைக் கல்வி இலாகாவின் கண்டுபிடித்து சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு, அதன் காரணமாக சில பேர்கள் நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பிரதி கிடைக்கவில்லை. என்னிடம் சில பேர்கள் வந்து, அந்தப் புத்தகத்தைக் காண்பித்தார்கள். ஒரு புத்தகத்தில் 80 பக்கங்களும், இன்னொன்றில் 86 பக்கங்களும் இருக்கின்றன. சில பிரதிகளில் ஆட்சேபகரமான பகுதிகள் இருக்கின்றன. இதெல்லாம் எப்படி ஏற்படுகிறது? பாடப் புத்தகக் கமிட்டியில் 25, 30 பேர்கள் அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் மதிப்பு வாய்ந்தவர்களும், ஆசிரியர்களும் கூட இருக்கிறார்கள். புத்தகங்களை அவர்கள் படிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் கொண்டதான் புத்தகங்களைப் பரிசீலித்து அபிப்பிராயம் சொல்ல வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். 'பாடப் புத்தகத்தில் ஆட்சேபகரமான பகுதிகள் இல்லாமல் இருக்கின்றனவா? நாட்டு ஒற்றுமைக்குப் பாதகமான பகு

17th July 1962] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

துகள் இல்லாமல் இருக்கின்றனவா?" என்ற கேள்விகளெல்லாம் அது சம்பந்தப்பட்ட தாள்களில் இருக்கின்றன. அந்தக் 'காலங்கள்' எல்லாம் பூர்த்தி செய்யப்படுகின்றன. 'இல்லை' என்று அந்தக் 'காலங்கள்' இல் எழுதப்படுகின்றன. இப்படியெல்லாம் பார்த்துத்தான் புத்தகங்கள் 'அப்ரூவ்' செய்யப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட முறை இருக்க, பாடப் புத்தகக் கமிட்டியார் இதை எப்படிப் பார்த்தார்கள், எதைப் பார்த்தார்கள், எப்படி இந்தப் புத்தகத்தையும் 'அப்ரூவ்' செய்தார்கள், இப்படிப்பட்ட புத்தகத்தையும் 'அப்ரூவ்' செய்யவேண்டிய சூழ்நிலை எப்படி அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது என்று தெரியவில்லை. இதுபற்றி இன்னும் விசாரித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பாடப் புத்தகங்களில் தவறு வருகிறது என்றால், அது கவனிக்கப்படவேண்டியதுதான். கனம் எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் சொன்னதும், கனம் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னதும் கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்கள்தான். அவைகளைக் கவனிப்போம். ஆனால், பாடப் புத்தகங்களைத் தேசியமயமாக்குவது என்பது முக்கியமான நோக்கமாக இருக்கிறது. பாடப் புத்தகங்களில் உட்பேசுபரமான பகுதிகள் இல்லாமல் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்துக்கொள்ளலாம். பாடப் புத்தகக் கமிட்டி பாடப் புத்தகங்களை 'அப்ரூவ்' செய்யும் முறையைப் பற்றித் தீவிரமாகக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். முறையை அடியோடு மாற்றுவதுபற்றியும் தீவிரமாக உத்தேசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் முறையிலே பாடப் புத்தகங்கள் பரிசீலிக்கப்படாமல், மேலும் நல்ல முறைகளை அனுசரிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டும். உட்பேசுபரமான புத்தகத்தை எடுத்துவிடுவதும் முக்கியமான டீசியம் என்றாலும், அது மட்டும் போதாது. நாட்டு ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றியும் கட்டாயம் சொல்ல வேண்டும். பாடப் புத்தகங்களைத் தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்ற டீசியம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. இந்தப் புத்தகங்களிலே எந்தக் கருத்தைச் சொல்வது? நாட்டு ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டாயம் சொல்ல வேண்டும். நாட்டு ஒற்றுமைப்பற்றிப் படிக்காமல் மாணவர்கள் எப்படிக்கல்வி அறிவு பெறுவது? நல்ல பிரஜைகளாக வருவதற்கு, நாட்டின் ஒற்றுமை, நாட்டின் ஒருமைப்பாடு நாட்டிலே வீரத் தியாகம் செய்து சுதந்திரம் பெற்றவர்களின் வரலாறு முதலியவற்றை மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும். அதற்கான முறையில் பாடப் புத்தகங்கள் அமையவேண்டும்.

திரு. இராம அரங்கண்ணல் : உலக சகோதரத்துவம்

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நம்முடைய நாட்டின் அருமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், நாட்டின் ஒற்றுமைக்குப் பாதகமாகக்கூட பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, உலக சகோதரத்துவத்தைப்பற்றிப் பேசினால், மற்றவர்கள் பார்த்துச் சிரிக்கமாட்டார்கள்? நம்முடைய நாட்டின் அருமையைத் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால் மற்றவர்களுக்கு மதிப்பு இருக்குமா? நம் நாட்டைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்ட பிறகுதான் உலக சகோதரத்துவம் வரவேண்டும். ஆகவே, நாட்டு ஒருமைப்பாடு என்று சொல்வதில் தவறு இல்லை என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அது 'பாவிடிக்கஸ்' என்றால், அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

ஆசிரியர்கள் எந்தக் கட்சி அரசியலிலும் ஈடுபடக்கூடாது. ஆளும் கட்சியானாலும் சரி, வேறு எந்தக் கட்சியானாலும் சரி, கட்சி அரசியலில் அவர்கள் ஈடுபடக்கூடாது என்று நான் கண்டிப்பாகச் சொல்வேன். நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு விரோதமாக, நாட்டைப் பிரிக்கவேண்டுமென்று ஆசிரியர்களில் யாரேனும் சொல்ல முற்படுவார்களானால், அது தவறு என்றுதான் நான் சொல்வேன். நாட்டைப் பிரிப்பது தவறு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நாட்டுப் பிரிவினைக் கருத்தை ஆசிரியர்கள் பரப்பக்கூடாது என்பதிலே அரசாங்கம் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்திக்கொண்டுதான் வருகிறது.

திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : "பார்சனல் எக்ஸ்ப்ளனேஷன் சார்". மாநகராட்சி மன்ற ஆசிரியர் ஒருவர் அமைச்சர்கள் கூடச் சேர்ந்து பிரசாரம் செய்து வருவது தெரியுமா? அவர் மேல் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது?

[17th July 1962]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பர்சனல் எக்ஸ்பன்சேஷன் கொடுக்க கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. அவர் சொல்வது பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஏதாவது இருந்தால் புகார் சொல்லலாம். என்னிடம் இப்போது 'இன்பர்மேஷன்' ஒன்றும் இல்லை.

கல்வி இலாகா இயக்குநரைச் சில பேருக்குப் பிடிப்பதில்லை. சில கனம் அங்கத்தினர்கள் 'அவர் அப்படி இப்படி' என்று சொன்னார்கள். என் அவ்வாறு பேசுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. மத்திய சர்க்கார், கல்வி இலாகா இயக்குநர் அவர்களுக்குப் பாராட்டுத் தர வழங்கியிருக்கிறது என்றால் அதிலே இயக்குநர் அவர்களுக்குப் பொறுப்பு இல்லை. அதற்காக அவர் மேல் குற்றம் சாட்டுமுடியாது. 'ஆசிரியர்களும், மற்றவர்களும் அவர்களைப்பற்றிப் புஸ்தகம் போடுகிறார்கள், இன்னின்ன புஸ்தகங்களைப் போட்டார்கள்' என்று சொல்வது முறையல்ல. கல்வி இலாகா இயக்குநரைப் பொறுத்த மட்டில் 'எனக்குக் கொஞ்சம் பாராட்டுக் கொடுங்கள். பொன்னாடை போர்த்துங்கள்' என்று சொல்வதில்லை. வேறு வேறு தரப்பக்களை வைத்துக்கொண்டு இயக்குநர் பேரில் குற்றம் சாட்டுவது இவ்வளவு தூரம் கல்வி அபிவிருத்தியில் சிறப்பாக, அற்புதமாகப் பாட்டுக்குக் கொண்டிருக்கும் அதிகாரிகளைப்பற்றி வதோ ஒரு கோப தர்பத்தை வைத்துக்கொண்டு ஒரேடியாகக் குற்றம் சாட்டுவது சரியல்ல, நல்லதல்ல என்று மட்டும் நான் சொல்லி, இதோ என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன். இதிலே இன்னும் எவ்வளவோ பேச வேண்டுமென்றாலும் இரண்டு மணிக்கு மேலாகிவிட்டபடியால் சபாநாயகர் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். ஆகவே, பின்னால் இது பற்றியெல்லாம் பேசலாம் என்று சொல்லி இந்த மானியத்தை சபை ஏற்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : The question is—

“That the allotment of Rs. 25,69,75,600 under Demand XIII—Education be reduced by Rs. 100.”

The cut motion was put and lost.

MR. SPEAKER : The question is—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 25,69,75,600 under Demand XIII—Education.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 136. Notification issued with G.O. Ms. No. 848, Home dated 1st March 1962, exempting the station-wagon bearing registration No. MDE 4209 belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the District Medical